

Кралете на трилъра®

ПРЕСТЪН & ЧАЙЛД

АЛЕНИЯТ БРЯТ

Зазидан в ниша...
Корабокрушение...
Убийство в пустошта...

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

**ДЪГЛАС ПРЕСТЪН, ЛИНКЪЛН
ЧАЙЛД
АЛЕНИЯТ БРЯГ**

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Зазидан в ниша...
Корабокрушение...
Убийство в пустошта...

Разследването на един наглед обикновен частен случай се превръща в сложна и заплашителна история. Много по-страшна, отколкото специалният агент на ФБР А. Ш. Л. Пендъргаст може да си представи. Пендъргаст заминава в своето ретро „Порше“ за тихото крайбрежно градче Ексмут в Масачузетс заедно със своята повереничка Констънс Грийн, за да разследва кражбата на безценна колекция от вина в Нова Англия, собственост на известния скулптор Пърсивал Лейк.

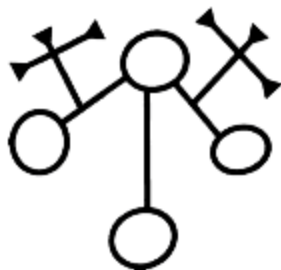
Ексцентричен като всеки човек на изкуството, той живее в стар морски фар — най-старата сграда в околността северно от Салем... Но в мазето на фара, където е била съхранявана колекцията, намират нещо много по-обезпокоително: зад стелажите за бутилки има зазидана ниша, в която някога е лежал окован човешки скелет...

Специален агент Алойшъс Пендъргаст — един от най-интересните и завладяващи герои в съвременната криминална литература — се завръща в спирация дъха нов роман на Дъглас Престън и Линкълн Чайлд „Аленият бряг“.

*Линкълн Чайлд посвещава тази книга на дъщеря си
Вероника.*

*Дъглас Престън посвещава тази книга на Ед и Дария
Уайт.*

1.

Когато се позвъни на вратата, Констънс Грийн спря да музицира на фламандския клавесин и в библиотеката се възцари напрегната тишина. Тя погледна към специален агент А. Ш. Л. Пендъргаст, седнал до гаснещия огън с белите си ръкавици, който се беше умълчал напълно, докато прелистваше илюминирания ръкопис^[1]. На масичката за сервиране до него стоеше недопита чаша „Амонтилядо“^[2]. Констънс си спомни последния път, когато някой беше позвънил на звънеца на „Ривърсайд Драйв“ 891 — много рядко събитие в дома на Пендъргаст. Сега споменът за този ужасен миг висеше в помещението като задушаваша воня.

На вратата се показва Проктър, шофьор, телохранител и момче за всичко.

— Да проверя ли кой звъни, господин Пендъргаст?

— Да, но не го пускай да влезе. Разбери името и целта на посещенията му и ела да докладваш.

Проктър се върна след три минути.

— Човек на име Пърсивал Лейк, който желае да ви наеме за частно разследване.

Пендъргаст вдигна ръка, за да отхвърли изцяло тази идея, но направи пауза, за да попита.

— Спомена ли за какво престъпление става дума?

— Отказа да навлезе в подробности.

Пендъргаст сякаш потъна в мисли, докато паякообразните му пръсти леко почукваха по позлатеното гръбче на ръкописа.

— Пърсивал Лейк... Името ми е някак познато. Констънс, би ли била така добра да го провериш в... как се казваше тази търсачка? Наречена на голямо число?^[3]

— Гугъл?

— Точно така. Моля, *гугълирай* го.

Констънс вдигна ръце от пожълтелите с годините клавиши от слонова кост, отдалечи се от инструмента, отвори малък шкаф и издърпа подвижната поставка на лаптопа. След това набра името.

— Има скулптор с това име, който създава монументални паметници от гранит.

— Значи прав съм бил, че ми е познато. — Пендъргаст свали ръкавиците и ги остави настрана. — Въведи го.

След като Проктър излезе, Констънс се обърна към Пендъргаст със смръщено чело.

— Нима средствата ни са толкова намалели, че трябва да прибъгваш до работа на черно?

— Разбира се, че не са. Обаче творчеството на този човек, макар и старомодно, е вдъхновяващо. Доколкото си спомням, фигурите му израстват от камъка точно както недовършеният „Непокорен роб“ на Микеланджело. Най-малкото, което мога да направя за него, е да го приема.

Миг по-късно Проктър се върна. Зад него на прага стоеше впечатляващ мъж. Беше може би на шейсет и пет, с гъста, рошава бяла коса. Косата беше единственото, което изглеждаше старо у него — близо два метра висок, със симпатично лице с грубовати черти, почерняло от слънцето и стегнато, атлетично тяло. Носеше снежнобяла ленена риза, син блейзър и жълто-кафяви спортни панталони. От него лъхаше на добро здраве и активен живот. Ръцете му бяха огромни.

— Инспектор Пендъргаст? — Лейк отиде при него с големи крачки и протегнатата ръка, обгръщайки бледната длан на домакина с огромната си лапа, и така я разтърси, че той едва не обърна шерито си.

Инспектор? Констънс едва не изстена на глас. Изглежда нейният попечител щеше да получи нужното му вдъхновение.

— Господин Лейк, моля седнете — покани го Пендъргаст.

— Благодаря. — Лейк седна, прехвърли крак върху крак и се облегна удобно.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Шери?

— Няма да ви откажа.

Проктър безмълвно наля малка чашка и я остави до лакътя на госта. Скулпторът отпи глътка.

— Отлична напитка, благодаря. Благодарности и че се съгласихте да ме приемете.

Пендъргаст наклони глава.

— Преди да ми разкажете своята история, трябва да кажа, че не мога да имам претенции за чина инспектор. Това би било твърде британско. Аз съм само специален агент на ФБР.

— Предполагам, че съм чел твърде много криминални романи. — Мъжът се размърда на стола си. — Позволете да премина направо на въпроса. Живея в малък крайбрежен град в Северен Масачузетс на име Ексмут. Тихо място, встрани от туристическите маршрути, дори през лятото остава неизвестен за тълпите летовници. Преди трийсет години с жена ми купихме стария фар и къщата на пазача на нос Уолдън и оттогава живея непрекъснато там. Оказа се отлично място за моята работа. Винаги съм бил ценител на хубавото вино — червено, бялото не ме интересува — и мазето на къщата се оказа точното място за доста голямата ми колекция. Изкопано е в земята и има каменни стени и под. Температурата и през лятото, и през зимата е тринайсет градуса. Както и да е. Преди няколко седмици отидох в Бостън за дълъг уикенд. Когато се прибрах, намерих един от задните прозорци счупен. От къщата нищо не беше изчезнало, но когато слязохме в мазето, то се оказа опразнено. Цялата ми колекция беше изчезнала!

— Колко ужасно за вас!

На Констънс се стори, че долови съвсем лека нотка на презрителна насмешка в гласа на Пендъргаст.

— Господин Лейк, кажете ми, още ли сте женен?

— Жена ми почина преди няколко години. Сега имам... ами една госпожа, моя приятелка, с която живея.

— И тя беше с вас, когато колекцията е била открадната?

— Да.

— Разкажете ми за вашето вино.

— Откъде да започна? Имах вертикална колекция^[4] на „Шато Леовил Пуафер“ от 1955 година насам, както и забележителни сбирки от всички добри години на „Шато Латур“, „Шато Пишон Лонгвил“,

„Шато Петрюс“, „Дюфор Вивиен“, „Ласкомб“, „Малеско Сент Екзюпери“, „Шато Палмер“, „Шато Талбо“...

Пендъргаст прекъсна словесния му поток с вдигната ръка.

— Извинете — замълча Лейк с глуповата усмивка. — Забравям се, когато става дума за вино.

— Значи само френско бордо?

— Не. Наскоро започнах да колекционирам и някои прекрасни италиански вина като брунело, амароне и най-вече бароло. Всичко замина.

— Ходихте ли в полицията?

— Началникът на полицията в Ексмут е безполезен. Всъщност е задник. Той е от Бостън и предприе предписаните стъпки, но на мен ми е ясно, че не гледа на станалото сериозно. Мисля, че ако ставаше дума за колекция „Будвайзер светло“, щеше повече да се загрижи. Имам нужда от човек, който ще намери това вино, преди да бъде разпръснато или не дай боже — изпито!

Пендъргаст кимна бавно.

— И защо дойдохте при мен?

— Чета книгите за вашата работа. Онези на Смитбак. Мисля, Уилям Смитбак.

Настана пауза, преди Пендъргаст да отговори.

— Страхувам се, че тези книги грубо изкривяват фактите. Във всеки случай, доколкото са верни, сигурно сте разбрали, че насочвам вниманието си към отклоненията у хората, а не към откраднати вина. Съжалявам, че не мога да ви помогна повече.

— Е, надявах се, че ще го направите, след като от тези книги разбрах, че вие самият сте малко нещо познавач. — Лейк се наведе малко на мястото си. — Агент Пендъргаст, аз съм отчаян. С жена ми прекарахме безброй часове в създаването на тази колекция. Всяка бутилка е спомен, всяка е с история, най-вече от моите прекрасни години с нея. В известна степен се чувствам така, сякаш отново е починала. Ще ви платя много добре.

— Искрено съжалявам, че не мога да ви помогна в случая. Прокътър ще ви изпрати.

Скулпторът се изправи.

— Е, знаех си, че е малко вероятно. Благодаря, че ме изслушахте. — Разстроеният му поглед малко се проясни. — Единственото, което

мога да кажа, е, че благодаря на бога, че крадците пропуснаха „Шато От-Бракиланж“!

В стаята настъпи тишина.

— „Шато От-Бракиланж“? — попита едва чуто Пендъргаст.

— Да, точно така. Пълна каса от 1904 година. Ценното ми притежание. Беше сложен в единия ъгъл на мазето в оригиналната си дървена каса. Проклетите глупаци просто са го пропуснали.

Проктър отвори вратата на библиотеката и зачака.

— Как сте успели да се сдобиеете с кашон от 1904? Мислех, че отдавна е изчерпано.

— Не само вие сте си мислили това. Винаги търся колекции, които се продават, особено ако собственикът е починал и наследниците бързат да ги осребрят. С жена ми открихме тази каса в една стара винена колекция в Ню Орлиънс.

Пендъргаст повдигна вежди.

— Ню Орлиънс?

— Стара френска фамилия, изпаднала във финансови затруднения.

Докато Констънс гледеше отстрани, по лицето на Пендъргаст се изписа раздразнение. Или беше яд?

Лейк се обърна към отворената врата в момента, в който Пендъргаст стана от мястото си.

— Сега, на второ четене, смятам да се заема с малкия ви проблем.

— Наистина? — Лейк се обърна и по лицето му се разля усмивка. — Прекрасно! Както вече казах, готов съм да платя какъвто хонорар...

— Хонорарът ми е много прост. Бутилка „Шато От-Бракиланж“.
Лейк се поколеба.

— Аз си мислех повече за парично възнаграждение.

— Бутилката ще бъде моят хонорар.

— Да разбия касата... — гласът му заглъхна и настъпи продължително мълчание. Накрая Лейкс се усмихна и кимна.

— Добре де, защо не. Вие очевидно не се нуждаете от готови пари. Радвам се, че си осигурих вашата помощ. Дори ще може да си изберете бутилката от касата! — Поруменял от собствената си щедрост, Лейк повторно протегна ръка.

Пендъргаст я стисна.

— Господин Лейк, моля оставете на Проктър адрес и телефон за контакти. Утре ще дойда у вас в Ексмут.

— Ще ви очаквам с нетърпение. Нищо не съм пипал в мазето — оставих го така, както е. Разбира се, полицията влиза в него, но не направиха нищо повече от това да щракнат няколко снимки с мобилен телефон, което направо не е за вярване.

— Ако се върнат, ще е от полза да намерите някакво извинение да не ги пускате да влязат.

— Да се върнат? Едва ли.

Миг след това мъжът си тръгна, следван от Проктър. Констънс се обърна към Пендъргаст. Той отвърна на погледа ѝ с развеселени, ясни очи.

— Мога ли да попитам какви ги вършиш?

— Поемам частен случай.

— Откраднато вино?

— Скъпа Констънс, през последните няколко месеца Ню Йорк Сити беше потискащо пощаден от серийни убийства. И аз, както се казва, съм на сухо. Това е превъзходна възможност за кратка ваканция седмица или две извън сезона в очарователен крайбрежен град със случай — бонбон като този да ти запълва времето. Да не говорим за приятния клиент.

— Може би шумен самохвалко би била по-точна характеристика.

— Ти ме надминаваш по мизантропия. Що се отнася до мен, след случилото се напоследък освежаващият есенен въздух край морето ще ми дойде добре.

Тя го погледна скрито. Беше прав — след изпитанието, което беше преживял през лятото, разсейването щеше да му дойде добре.

— Добре, но бутилка вино вместо хонорар? Скоро ще започнеш да предлагаш услугите си срещу някой „Биг Мак“.

— Едва ли. Виното е причината, *единствената* причина да поема случая. През деветнайсет век „Шато От-Бракиланж“ са произвеждали най-добрите вина във Франция. Техният авторски кларет идва от едно-единствено лозе от около два акра, засадено с каберне совиньон, каберне фран и мерло. Било разположено на хълм близо до Фронзак. За съжаление през Първата световна война за него се водят яростни сражения, затова подгизва от иприт и е винаги

отровено, а замъкът — сравнен със земята. Знае се, че от реколтите на това шато са останали две дузини бутилки. Обаче нито една от най-добрата реколта през 1904 г. Смяташе се, че е изчерпана. Фактът, че този човек има цял кашон от него, е нещо изключително. Видя колко неохотно се раздели дори само с една бутилка.

Констънс сви рамене.

— Надявам се, че ще се насладиш на ваканцията си.

— Не се съмнявам, че ще бъде приятна и за двама ни.

— Двама ни? Искаш да дойда с теб? — Тя почувства как бузите ѝ пламнаха.

— Точно така. Мисля, че си готова за ваканция далеч от познатата обстановка. Всъщност настоявам. Ти имаш не по-малка нужда от ваканция от мен. Освен това, предполагам, ще се зарадваш на възможността да оставим писмата от управата на ботаническата градина зад нас, нали?

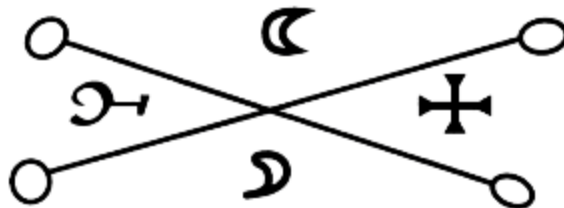
[1] Ръкописи от Античността, Средновековието и Ренесанса, изрисувани с декоративни инициали, заглавни букви, фризове, миниатюрни илюстрации или украсени със сребро и злато. — Б.ред. ↑

[2] Испанско шери. — Б.пр. ↑

[3] Всъщност търсачката гугъл е наречена на гугол — измислено наименование в математиката за 100 със сто нули. — Б.пр. ↑

[4] Термин от аукционите за вино — няколко последователни реколти от съответната марка. — Б.пр. ↑

2.

Веднага щом Пендъргаст зави с ретро купето „Порше“ по моста „Метакомет“ — гниеца купчина ръждясали подпори, прехвърлящи широко соленоводно тресавище, Констънс Грийн подуши морския въздух. Минаваше средата на октомври и слънцето хвърляше коси отблясъци във водата, докато те се носеха край брега. От другата страна на тресавището пътят се гмуркаше в борова гора, после отново изскачаше на открито. Там отпред, където мочурището се срещаше с океана, се издигаше градчето Ексмут, Масачузетс. На Констънс ѝ се видя такава, каквито винаги си беше представляла градчетата в Нова Англия: грозд от покрити с дървени керемиди къщи покрай главната улица, няколко църковни шпила, тухлен градски съвет. Когато намалиха и поеха по главната улица, започна с интерес да оглежда наоколо.

Градчето имаше леко запуснат вид, което само засилваше неговата привлекателност: крайбрежно селище, къщи с дъсчени обшивки, прелитащи над главите чайки, неравни тухлени тротоари и местни магазинчета. Минаха край бензиностанция, фасадите на няколко стари магазина със стъклени витрини, закусвалня, погребално бюро, кино, превърнато в книжарница, голяма капитанска къща от XVIII век, включително с вдовишката веранда отгоре^[1]. Табелката пред нея я идентифицираше като Ексмутското историческо дружество и музей.

Малцината граждани, които се разхождаха по тротоарите, се спираха и ги зяпаха вторачено, докато минаваха край тях. Констънс пък се изненада от своето собствено любопитство. Макар никога да не

би го признала, знаеше — въпреки многото четене беше виждала толкова малко от света, че се чувстваше като Марко Поло в своята собствена страна.

— Видя ли някой потенциален крадец на вино? — попита Пендъргаст.

— Възрастният господин в карираното сако с розовата папийонка ми изглежда подозрителен.

Пендъргаст намали и небрежно плъзна купето до бордюра.

— Защо спираме?

— Малко сме подрали. Хайде да опитаме един местен деликатес: руло с омар.

Мъжът в карираното сако ги подмина точно когато слизаха, кимна им с усмивка и продължи пътя си.

— Да, определено е подозрителен — измърмори Констънс.

Те тръгнаха по тротоара и скоро завиха по алея, която водеше надолу към брега. Пред тях се показаха грозд рибарски колиби, смесени с магазинчета и ресторанти, и няколко кея, които се простираха в залива пред устието на крайбрежното тресавище. Отвъд полюшващите се блатни треви Констънс виждаше ярката черта на океана. Можеше ли да живее в подобен град? В никакъв случай, но беше интересно място за посещение.

До кея имаше барака за морска храна с ръчно нарисувана табела, на която омар и мида танцуваха пред оркестър от стриди, свирещи на различни инструменти.

— Две рула с омар — поръча Пендъргаст, когато приближиха щанда.

Храната дойде бързо: големи парчета омар в кремав сос, напъхани в разцепени мини франзелки за ход дог, намазани с масло, сложени в картонените чинии.

— Как се яде това? — попита Констънс, докато разглеждаше порцията си.

— Нямам представа.

Двуцветна патрулка бавно влезе в близкия паркинг и завъртя едно кръгче. Колата намали и едрият мъж на волана с капитански звезди на пагоните ги оглежда известно време, пусна многозначителна усмивка, след което отново даде газ.

— Лично началникът на полицията — отбеляза Пендъргаст и хвърли неизяденото руло с омар в близкото кошче за боклук.

— Май нещо го развесели.

— Да, и мисля, че скоро ще открием какво.

Докато се връщаха бавно към главната улица, Констънс видя глоба да се полюшва на предното стъкло. Пендъргаст я извади изпод чистачката.

— Излиза, че съм паркирал, заемайки две места. Колко небрежно от моя страна.

Констънс видя, че Пендъргаст наистина беше спрял колата, застъпвайки двете очертани с бели линии паркоместа.

— Но на улицата няма други паркирали коли?

— Законът си е закон и трябва да се изпълнява.

Пендъргаст прибра глобата в джоба на сакото си и двамата се качиха на колата. Той запали и се върна бавно на главната улица. За миг прекосиха града и излязоха от другия му край, където магазините вече отстъпваха място на скромни, покрити с дървени керемиди къщи. Пътят се заизкачва между тревисти ливади, граничещи с огромни дъбове, преди да излезе на по-висок терен, извисяващ се над Атлантическия океан. Отпред по посока на отвесните крайбрежни скали Констънс видя фара на Ексмут — тяхната цел. Беше боядисан в снежнобяло и завършваше с черен връх, откроявайки се на синия небесен фон. До него се издигаше къщата на пазача, аскетична като картина на Андрю Уайт^[2].

Докато приближаваха, Констънс различи скулптури, пръснати в ливадата край ръба на крайбрежните скали. Грубо изсечени гранитни форми с полирани и донякъде заплашителни очертания, които се надигаха от камъка: лица, части от тела, митични морски създания. Внушително място за градина със скулптури.

Пендъргаст спря купето на чакълестата автомобилна алея до къщата. Докато слизаха, от къщата излезе Пърсивал Лейк и закрачи по верандата.

— Добре дошли! Вие наистина пътувате със стил. Ако не се лъжа, това е „Порше Спайдър 550“ от петдесет и пета година, нали? — попита той, докато слизаше по стълбите.

— Всъщност от 1954 — уточни Пендъргаст. — Това е колата на покойната ми жена. Лично аз предпочитам нещо по-комфортно, но

моята сътрудничка, госпожица Грийн, настоя за нея.

— Нищо подобно — вметна тя.

— Вашата сътрудничка значи. — На Констънс не ѝ хареса как веждите на мъжа се повдигнаха иронично и развеселено. — Радвам се да ви видя отново — поздрави я той.

Тя доста хладно стисна протегнатата му ръка.

— Хайде да видим местопрестъплението — поиска Пендъргаст.

— Не си губите времето.

— В криминалното разследване съществува обратна зависимост между качеството на уликите и продължителността на времето, през което са очаквали да бъдат проучени.

— Добре. — Лейк ги поведе към къщата. Пресякоха предното антре и една гостна с широк изглед към океана. Старата къща беше безупречно поддържана, проветрива и прохладна, защото океанският бриз полюшваше пердетата. В кухнята привлекателна изрусена жена на трийсетина години, слаба и в добра форма, режеше моркови.

— Това е *моята* сътрудничка Керъл Хинтъруасър — представи я Лейк. — Моля, запознай се с агент Пендъргаст и Констънс Грийн. Те са дошли да намерят моята сбирка от вина.

Жената се обърна, усмихна се, откривайки снежнобели зъби, избърса ръце в престилката и се здрависа с всеки от тях.

— Извинете, точно приготвям зеленчуков сос. Толкова се радвам, че успяхте да дойдете, защото Пърси е направо съсипан. Тези вина означават много за него. Много повече, отколкото финансовата им стойност.

— Разбирам — отговори Пендъргаст, а Констънс забеляза как ясните му очи се стрелкат наоколо.

— Оттук — поведе ги Лейк отново.

В задния край на кухнята имаше тясна врата. Лейк я отвори, включи осветлението и пред тях се откри част от стълбище с разхлопани стъпала, което изчезваше надолу в мрака. Лъхна ги богатата миризма на студена влага и камъни.

— Внимавайте — предупреди ги домакинът, — стълбището е стръмно.

Те се спуснаха в прилично на лабиринт пространство сред стени, покрити със селитра и каменен под. В една от нишите имаше пещ и

бойлер, а в друга — цяла стая за сбирка от въздушни инструменти, чували с пясък, защитни костюми и оборудване за полиране на камъни.

Завиха зад ъгъла и се озоваха в най-голямото помещение на мазето. Едната стена беше покрита от пода до тавана с празни дървени стойки за вино. Навити жълти етикети бяха закачени за дървото или разпилени по пода заедно със счупени бутилки и над всичко висеше тежкия аромат на вино.

Пендъргаст вдигна парче от счупена бутилка и прочете етикета.

— „Шато Латур“, 1961. Тези крадци са били необикновено небрежни.

— Кретените му с кретени, обърнали са мазето наопаки.

Пендъргаст клекна до най-близката стойка и започна да я оглежда с помощта на диодно фенерче.

— Разкажете ми за уикенда, когато е станала кражбата.

— Керъл и аз бяхме заминали за Бостън. Правим го често, за да вечеряме, да идем на някоя симфония или в някой музей, така да се каже, да презаредим батериите си. Заминахме в петък следобед и се върнахме в неделя вечерта.

Лъчът светлина се спираше тук-там.

— Кой знаеше, че сте заминали?

— Предполагам, цялото градче. За да излезем от града, трябва да го пресечем и както вече видяхте, Ексмут е малко място. Всички знаят, че често ходим в Бостън.

— Казахте, че са счупили стъкло. Вероятно къщата е била заключена?

— Да.

— Има ли алармена система?

— Не. Предполагам, че погледнато в ретроспекция, това изглежда глупаво. Обаче тук почти няма престъпления. Не помня кога за последен път в Ексмут е имало обир.

Сега от сакото на Пендъргаст се появи епруветка и пинсети. Използва ги, за да откъсне нещо от дървената стойка и да го сложи в епруветката.

— Каква е историята на къщата?

— Една от най-старите северно от Салем. Както вече споменах, това е било жилището на пазача на фара. Била построена през 1704 година и после многократно разширявана. Когато я купихме с жена ми,

не бързахме с ремонта. Аз, като скулптор, мога да работя навсякъде, обаче установихме, че това място е идилично — тихо, встрани от туристическия поток, но въпреки това близо до Бостън. Очарователно и неоткрито. Освен това местният гранит е великолепен. От другата страна на соленото тресавище има кариера. Част от розовия гранит, използван при постройката на Музея за естествена история в Ню Йорк, е дошла от тази кариера. Хубав материал.

— С удоволствие бих разгледал градината ви със скулпторите.

— Непременно! Предполагам, че сте отседнали в странноприемницата? Ще се погрижа да уредя това.

Докато Лейк възхваляваше местния гранит, Констънс наблюдаваше как Пендъргаст пълзи на колене, за да огледа пода на мазето, без да го е грижа, че си цапа костюма.

— А бутилките с „Шато От-Бракиланж“? Предполагам са си в касата в далечния ъгъл?

— Да, слава богу, не са я забелязали.

Пендъргаст се изправи. Бледото му лице изглеждаше обезпокоено. Отиде при виното, което беше сложено в дървена каса с герба на шатото върху дървото. Капакът беше откован и той го вдигна, за да надникне. След това много внимателно извади бутилка, гушкайки я като бебе.

— Направо не е за вярване — промърмори той.

След това я върна на място.

Тръгна да прекосява мазето, докато под краката му хрущеше стъкло, и се върна при стойките за бутилки. Този път се зае да разглежда горните части. Взе още няколко проби, освети с фенерчето тавана, след това пода, където бяха завинтени стойките. Внезапно хвана дървените подпори, които свързваха стойките в средата, и дръпна силно. С пукот и скърцане стойките се отделиха, откривайки стената отзад, облицована с дялани камъни.

— Боже, какво... — започна Лейк.

Обаче Пендъргаст не му обърна внимание и продължи да издърпва още парчета от стойката, разкривайки напълно централната част от зиданата стена зад нея. Сега, след като извади малко джобно ножче, пхна острието между два от камъните и започна да драска и реже. Накрая размърда единия от камъните и го извади. Внимателно го

сложи на пода и светна с фенерчето в отвора, който беше направил. Констънс с изненада установи, че отзад има свободно пространство.

— Мили боже! — възкликна Лейк и се приближи.

— Върнете се! — рязко изкомандва Пендъргаст.

Извади чифт латексови ръкавици от джоба на сакото си и ги нахлузи. След това свали сакото, просна го на мръсния под и сложи камъка върху него. Започна да работи по-бързо, но все така внимателно, и извади още един камък, след него втори, подреждайки ги с лицето надолу върху сакото. Констънс изстена. Направеният по поръчка английски костюм вече на нищо не приличаше.

Постепенно започна да се открива плитка ниша. Беше празна, като се изключат веригите, закрепени горе и долу в камъка на задната стена, които завършваха с окови за ръцете и пранги за краката. Констънс ги оглеждаше с хладна безпристрастност — отдавна беше открила подобни вещи в мазето на Пендъргастовата къща на „Ривърсайд Драйв“. Агентът на ФБР обаче беше станал по-блед от обикновено.

— Направо не мога да повярвам! — измърмори Лейк. — Нямах представа...

— Моля, запазете мълчание — прекъсна го Констънс. — Моят попечител... исках да кажа господин Пендъргаст, работи.

Пендъргаст продължи да вади камъни, докато не се разкри цялата ниша. Беше висока около метър и осемдесет, метър широка и също толкова дълбока. Нишата беше също толкова стара, колкото къщата, и очевидно направена, за да побере един човек. Прангите за ръцете и краката бяха заключени, но нямаше скелет в тях. Тя забеляза, че помещението е необяснимо чисто — не се виждаше и прашина.

Сега Пендъргаст се озова на колене в нишата и започна да проучва всяка малка пукнатина и фуга с лупата. Малките пинсети и друга епруветка бяха в готовност. Констънс го наблюдава как работи в течение на десет минути, преди да насочи вниманието си към пода точно пред нишата, след като вътре намери много малко. Последва друг дълъг период на оглеждане и мушкане. Лейк стоеше отстрани и очевидно му беше трудно да пази мълчание.

— Ха! — неочаквано възкликна Пендъргаст. Той стана, стискайки в пинсетите нещо, което приличаше на малка кост. Стисна лупата с око и известно време беше зает да я разглежда. После отново

коленичи, почти лягайки върху камъните, които беше извадил, и се зае да проучва задната им част с лупата и фенерчето.

По едно време вдигна поглед и светлите му очи се втренчиха в Констънс.

— Какво има? — попита тя.

— Край на ваканцията.

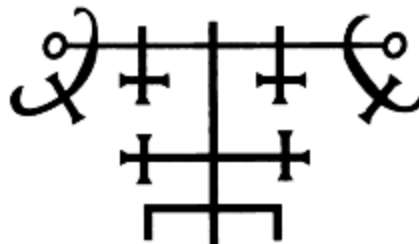
— Какво искаш да кажеш?

— Това не е обикновена кражба на вино. Става дума за нещо по-голямо и много по-опасно. Не можеш да останеш тук. Трябва да се върнеш на улица „Ривърсайд Драйв“.

[1] Нещо като наблюдателница на най-високата част в къщата, откъдето жените са се взирали в морето, за да зърнат връщащия се кораб. — Б.пр. ↑

[2] Американски художник реалист. — Б.пр. ↑

3.

Констънс се вторачи в прашното лице на своя попечител. След малко отговори:

— Твърде опасно ли? За мен? Алойшъс, ти забрави с кого разговаряш.

— Не съм.

— Тогава може би ще обясниш какво имаш предвид.

— Ще обясня. — Той пусна малката костичка в епруветката, запуши я и я протегна към нея.

— Вземи.

Тя взе стъкленицата заедно с лупата.

— Това е крайната фаланга на човешки показалец. Ще видиш, че връхчето на костта е отсечено, издраскано и счупено. Това е извършено перимортем — в момента на смъртта.

— Да, видях. — Тя му върна епруветката и лупата.

— Сега нека погледнем дяланите камъни. — Той ги освети с фенерчето. — Подредих ги върху сакото така, както си бяха в зидарията — с вътрешността към нас. Обърни внимание на дълбоките жлеbove, драскотини и тези пръски от някакво тъмно вещество. — Тя гледаше, докато той използваше лъча на фенерчето вместо показалка. — Какво ти казват?

Констънс беше предвидила въпроса.

— Че преди много години някой е бил окован и жив зазидан в тази ниша и се е опитал да издълбае път навън.

По лицето на Пендъргаст плъзна тъжна усмивка.

— Отлично.

— Това е ужасно — намеси се Лейк, очевидно потресен. — Ужасно. Нямах представа... Обаче... откъде знаехте, че тук има ниша?

— Крадците не са взели касата с „Бракиланж“. Това беше първата ми улика. Всеки, който си направи труда да задигне цяла изба с вино, ще знае за подобна легендарна реколта. И няма да се окаже толкова непохватен, че да счупи тази магнум бутилка „Шато Латур“ от 1961 — Пендъргаст посочи неразборията на пода, — която струва поне петнайсет хиляди долара. Затова още от самото начало знаех, че макар да си имаме работа с крадци, те с голяма вероятност не са били крадци на вино. Не, влезли са тук, за да вземат нещо много по-ценно — поне за тях. Това естествено ме накара да погледна зад стойките за вино, където видях следи от скорошни действия. А това от своя страна ме отведе до нишата.

Лейк започна да се оглежда подплашен.

— Вие наистина ли смятате, че тук е бил затворен човек?

— Да.

— И целият обир е разигран... за да бъде изваден скелетът?

— Несъмнено. — Пендъргаст почука с пръст по епруветката в ръката на Констънс, в която лежеше парченцето кост.

— Мили боже!

— Зазиждането определено е древно престъпление. Обаче хората, които са извадили скелета, са знаели за него и или са искали да го покрият, или да вземат нещо от нишата, а може би и двете. Положили са големи усилия да скрият извършеното. Жалко за тях, че са изгубили тази кост. Тя ще се окаже много красноречива.

— А опасността? — попита Констънс.

— Мила ми Констънс, престъплението е дело на местни люде или човек най-малкото с дълбоки корени в този град. Сигурен съм, че са знаели и за нещо друго, зазидано заедно със скелета — вероятно нещо с голяма стойност. След като се е налагало да махнат стойката за вино и не биха могли да прикроят нахлуването, решили са да разиграят кражба, за да го маскират.

— Решили са? — попита Лейк. — Значи са били повече от един?

— Така предполагам. За цялата операция са били нужни сериозни усилия.

— Все още не си казал нищо за опасността — настоя Констънс.

— Опасността идва от факта, че сега ще разследвам. Който и да е извършил това, няма да се зарадва. Ще предприемат действия да се защитят.

— И смяташ, че аз съм уязвима?

Мълчанието се проточи, докато Констънс не осъзна, че Пендъргаст няма да отговори на въпроса.

— Единствената действителна опасност тук — каза тя с нисък глас — е какво ще се случи с крадците, ако решат да кръстосат шпаги с теб. Тогава те ще отговарят пред мен.

Пендъргаст поклати глава.

— Честно казано, от това най-много се страхувам. — Той замълча, обмисляйки думите си. — Ако ти позволя да останеш тук... ще трябва да се владееш.

Констънс не обърна внимание на намека.

— Сигурна съм, че сам ще се увериш колко много мога да ти помогна, особено в областта на историята, след като тук очевидно има историческа страна.

— Без съмнение добро основание. Наистина твоята помощ би ми била от полза. Обаче, моля, без самоинициативи. Стигат ми тези на Кори.

— Слава богу, аз не съм Кори Суонсън.

В помещението настъпи мълчание.

— Е — най-накрая заговори Лейк, — предлагам да излезем от това влажно мазе, да пийнем по едно, докато гледаме залеза, и да поговорим за това какво следва. Трябва да призная, че съм напълно смаян от това откритие. Доста зловещо, но въпреки това пленително отклонение.

— Да, пленително — съгласи се Пендъргаст. — Но и опасно. Не забравяйте това, господин Лейк.

Седнаха на верандата с изглед към морето, докато зад тях слънцето залязваше, заливайки облаците, струпани на източния хоризонт, с розови, оранжеви и алени отънъци. Лейк отвори бутилка „Въов Клико“.

Пендъргаст пое чашата.

— Господин Лейк, бих искал да ви задам още няколко въпроса, ако нямате нищо против.

— Нямам нищо против въпросите, но не приемам това „господин Лейк“. Наричайте ме Пърси.

— Аз съм от Юга. Ще ви бъда задължен, ако проявите снизходителност и продължим да си говорим на „вие“.

Лейк завъртя очи.

— Добре, щом така искате.

— Благодаря. Няколко пъти споменахте неотзивчивостта на полицията. Какво са направили досега по този случай?

— Нищичко! В града имаме само двама полицаи — началникът на полицията и един млад сержант. Дойдоха у нас, поразгледаха за около петнайсетина минути, направиха малко снимки и толкова. Не взеха отпечатъци от пръсти, нито нещо друго.

— Разкажете ми за тях.

— Началникът Мърдок е кавгаджия и по-тъп от гранитен блок. По същество, откакто дойде от Бостънската полиция, е във ваканция. Мързеливо копеле, особено сега, когато му остават шест месеца до пенсия.

— А заместникът му? Сержантът?

— Гавин? Не е толкова тъп, колкото своя началник. Изглежда приличен човек, само че е под прекаленото влияние на шефа си. — Лейк се поколеба.

Констънс го забеляза.

— Началникът знае, че сме тук, нали?

— Аз съм виновен, защото онзи ден малко се ядосах на Мърдок и му казах, че ще наема частен детектив.

— А той как реагира?

— Празни приказки, заплахи.

— Какви заплахи?

— Каза, че ако някое частно ченге стъпи в града му, ще го арестува начаса. Разбира се, съмнявам се, че ще го направи. Но сигурно ще създава неприятности. Съжалявам, трябваше да си държа езика зад зъбите.

— От днес ще трябва да го правите, особено що се отнася за днешното откритие.

— Обещавам.

Пендъргаст отпи глътка шампанско.

— Продължаваме. Какво знаете за историята на тази къща и нейните обитатели?

— Не много. До 30-те години на ХХ век е била жилище на пазача на фара, после фарът бил автоматизиран и къщата изоставена. Когато я купих, направо се рушеше.

— А фарът? Още ли работи?

— О, да. Включва се на смрачаване. Разбира се, вече няма нужда от него, но всички фарове по крайбрежието на Ню Ингленд още работят по носталгични причини. Всъщност не притежавам фара — той е собственост на Бреговата охрана на Съединените щати и е отстъпен с договор на Американската фондация за морски фарове, която го поддържа. Доколкото знам, има двеста и петдесет милиметрова френелова леща^[1]. Бяла светлина проблясва в продължение на девет секунди. Историческото дружество сигурно има списък с имената на пазачите.

Пендъргаст погледна Констънс.

— Ето първата ти задача: открий кой е бил пазач на фара, когато е извършена тази жестокост в мазето. Ще дам фалангата да се анализира и ще разберем преди колко време е станало.

Тя кимна.

След това той се обърна отново към Лейк.

— А историята на града? Нещо, което би могло да хвърли светлина върху криптата долу?

Лейк поклати глава, прокара голямата си жилеста ръка през бялата коса. Констънс забеляза, че има яки мишци — вероятно защото беше скулптор и дялаше камъка.

Ексмут е старо рибарско и китоловно селище, основано някъде в началото на XVIII век. Не зная кой е бил геният, решил да се засели край тези соленоводни тресавища, но идеята не е била добра. Целият район страда от пълчища щръклици. Макар риболовът да е бил печеливш в продължение на десетилетия, мястото така и не се развило в летовище подобно на Рокпорт или Марбълхед.

— Щръклици? — попита Пендъргаст. — Това не е ли един вид хапеца муха?

— Най-гадната. *Tabanus nigrovittatus*. От този вид женската — както може да се очаква — е тази, която хапе и пие кръв.

— Както може да се очаква сухо подхвърли Констънс, — само женските вършат истинската работа.

Лейк се засмя.

— Едно на нула за вас.

— Някакви мрачни истории за града? Легенди, слухове, убийства, заговори?

Лейк махна с ръка.

— Слухове.

— Какви?

— Каквито човек може да очаква, като се има предвид, че Салем е на юг отук. Легенди, че през 90-те години на XVII век тук се настанила банда вещици, опитвайки се да избяга от процесите. Разбира се, това са глупости. В основата си градчето представлява онова, което е останало от някогашното рибарско селище в Нова Англия. Макар че в западната част от града, включена в Ексмут през 40-те години на XX век, наречена Дил Таун, от време на време се случва по някое дребно престъпление. Така да се каже, в бедната част. — Той жадно отпи от шампанското. — Трябва да ви кажа, че намирането на помещение за мъчения в моето мазе е истински шок. Направо не мога да повярвам. Като в онзи ужасен разказ от По „Бъчвата с «Амонтилядо»“. — Той направи пауза, погледна Пендъргаст. — Казахте, че вътре е имало и нещо ценно? Например пиратско съкровище? Скелетът е пазил ковчежето със злато?

— Твърде рано е да се правят предположения.

Лейк се обърна към Констънс с весели искрици в очите.

— А вие какво мислите? Някакви предположения?

Констънс отвърна на погледа му.

— Нямам, но се сетих за една реплика.

— Да?

— *В името на бога, Монтресор!*^[2]

Пендъргаст я изгледа остро, после обърна поглед към Лейк, чието удивено лице за миг беше пребледняло.

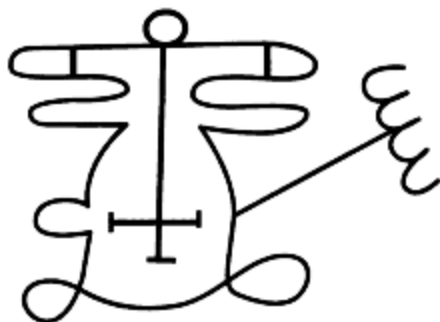
— Трябва да извините моята помощница — каза Пендъргаст. — Тя има твърде заядливо чувство за хумор.

Констънс приглади роклята си със суров жест.

[1] Оптичен инструмент, изобретен от Огюст Френел, френски физик. Позволява на лещи с късо фокусно разстояние да не бъдат много дебели и тежки. — Б.пр. ↑

[2] Реплика от споменатия разказ на Едгар А. По, с която зазижданият се опитва да умилостиви палача си. — Б.пр. ↑

4.

Пендъргаст спря поршето — беше му свалил гюрука като поздрав към късното предобедно слънце — на място за паркиране на главната улица.

— Автомобилите са новост за мен — отбеляза Констънс, когато слезе, — но дори аз мога да кажа, че си спрял неправилно. Отново си застъпил линията.

В отговор Пендъргаст само се усмихна.

— Да вървим да пазаруваме.

— Шегуваш ли се?

— Констънс, първото нещо, което трябва да научиш, когато работиш по случай заедно с мен, е да не поставяш под въпрос всяка дреболия. Ето... виждам няколко хубави хавайски ризи на витрината на онзи магазин и дори са в промоция!

Тя го последва в магазина и се престори, че разглежда изложените на рафтовете бели тениски, докато той оглеждаше хавайските ризи и избра няколко от тях, очевидно напълно произволно. Чу го да разговаря с продавачката, питайки я дали някога са имали проблем с кражби от магазина и дали охранителната камера, която ясно се виждаше през витрината, е наистина нужна. Констънс се намръщи, когато чу как продавачката маркира покупките му. Предположи, че той опипва пулса на града, но ѝ се стори толкова наслуки и нецеленасочено, особено като се има предвид фактът, че имаше други належащи неща, които трябваше да бъдат проучени.

Например списъкът с имената на фаровите пазачи, който я очакваше в Историческото дружество. Както и датирането на фалангата с въглерод-14.

Скоро се озоваха отново на улицата, но този път Пендъргаст носеше пазарска торбичка. Неочаквано взе да се разтакава пред вратата, за да погледне часовника си.

— И колко метра от това свидетелство за лош вкус купи? — попита Констънс, гледайки към торбичката.

— Не обърнах внимание. Нека се забавим тук за малко.

Констънс го изгледа. Може би въображението ѝ въртеше номера, но на лицето му сякаш беше изписано очакване.

Тогавя видя как по главната улица се спуска двуцветната патрулка.

Пендъргаст отново си погледна часовника.

— Жителите на Нова Англия са толкова прекрасно точни.

Колата намали и спря до бордюра. От нея слезе полицай — началникът, когото бяха видели вчера. Констънс не беше голям познавач на мъжките типажии през XX век, но този тук приличаше на попрецъфтяла футболна звезда от 50-те години: подстриган късо по военному, дебел врат, квадратна челюст, побита на върха на огромно, тромаво тяло. След като повдигна дрънчащия си служебен колан, мъжът извади дебел кочан глоби и започна да попълва отрязъка.

Пендъргаст се приближи.

— Мога ли да попитам какъв е проблемът?

— Бавнозагряващ?

— Какво искате да кажете?

— Отново сте застъпили линията. Значи едната глоба не е била достатъчна.

Пендъргаст извади предишния отрязък от джоба си.

— Това ли имате предвид?

— Точно така.

Пендъргаст я скъса точно по средата и я прибра в джоба си.

Началникът се намръщи.

— Много мило.

Констънс трепна от тежкия южнобостънски акцент на ченгето. Дали в английския има по-стържещ от него? Пендъргаст беше въплъщение на предизвикателството и сега тя започна да разбира

онова изражение на очакване. Това можеше да се окаже забавно. Щом му дойде времето, той щеше да извади значката си от ФБР и да постави това неприятно ченге на място.

Мъжът свърши с писането и пъкна отрязъка под чистачката на предното стъкло.

— Готово — ухили се той. — Още една за късане.

— Не ми обръщайте внимание, ако го направя. — Пендъргаст я издърпа, скъса я наполовина, пъкна я в джоба си и лекичко го потупа с ръка.

— Може да ги късате колкото искате, но това няма да ги накара да изчезнат. — Началникът се наведе към него. — Позволете да ви дам малък безплатен съвет. На нас не ни харесва някакво тъпо частно ченге да идва в града ни и да се бърка в нашето разследване. Така че внимавайте в картинката.

— Да, наистина работя като частно ченге каза Пендъргаст, — не ми харесва прилагателното „тъпо“.

— Приемете искрените ми извинения, че използвах „тъпо“.

— Било е откраднато вино за няколкостотин хиляди долара — каза надутото Пендъргаст. — Във всяко отношение това е голям обир. И след като полицията или не иска, или не е способна да отбележи някакъв напредък в разследването, бях повикан аз.

Началникът отново се намръщи. Въпреки есенната температура по мазното му чело се появиха капки пот.

— Добре. Знаете ли какво? Ако прекрачите дори със стъпка, дори само с пръст границата, ще ви изритам толкова бързо от града, че свят ще ви се завие. Ясно ли е?

— Напълно. И докато аз разследвам големия обир, вие може да продължите да защитавате града от напастта на неправилното паркиране.

— Голям сте смешник.

— Това беше забележка, а не комплимент.

— Добре, имайте предвид следното: следващия път, когато паркирате върху линията, ще ви вдигна колата. А сега, моля, паркирайте на законното паркомясто.

— Какво, веднага ли?

Началникът беше започнал да диша тежко.

— Да, веднага.

Пендъргаст се качи, запали и даде назад, но спря по-рано, оставяйки задната броня над линията. Когато слезе, обяви:

— Ето.

Ченгето се вторачи в него.

— Все още сте на линията.

Пендъргаст театрално огледа купето, задната броня и бялата линия и се смръщи престорено.

— Колата е над линията, не е стъпила на нея. Между другото, вижте колко свободни паркоместа има на улицата. На кого му пука дали съм настъпил линията, или не?

Дишането на ченгето се беше превърнало в хриптене.

— Ах, ти задник такъв! Мислиш, че си забавен, а?

— Първо ме нарекохте „тъп“, а сега — „задник“. Поздравявам ви за поетическата ви находчивост. Обаче изглежда сте забравили, че тук има дама. Очевидно майка ви не е търкала достатъчно мръсната ви уста със сапун.

Констънс и преди беше виждала как Пендъргаст нарочно предизвиква хора, но никога толкова агресивно. Запита се защо ли първата му цел в това разследване беше да направи всичко възможно да си спечели враг в лицето на полицейския началник.

Началникът пристъпи.

— О, стига толкова. До гуша ми дойде. Искам да се махнете от града. Веднага. Качвайте се на малката педерастка каляска, взимайте си гаджето и да ви няма.

— Или?

— Ще ви прибера за нарушаване на обществения ред и скитничество.

Противно на навиците си, Пендъргаст се изсмя гръмогласно.

— О, не, благодаря. Ще остана колкото искам. Освен това нямам търпение довечера в гостилницата да гледам бейзболния мач. Със сигурност „Нюйоркските янки“ ще натикат „Ред Сокс“ обратно в канавката, откъдето се опитваха да изпъзлят по време на шампионата.

Настъпи продължително и напрегнато мълчание. След това ченгето спокойно и преднамерено откачи чифт белезници от колана.

— Господине, сложете ръце на гърба си и се обърнете.

Пендъргаст се подчини на минутата. Началникът му щракна белезниците.

— Натам, господине. — Той леко подбутна Пендъргаст към патрулката. Констънс чакаше агентът да каже нещо, да извади значката. Той обаче не направи нищо.

— Минутка — каза тя с тих глас на отдалечаващото се ченге.

Мъжът спря и се обърна.

Констънс го погледна в лицето.

— Ако направите това, ще бъдете най-нещастният човек в щата Масачузетс.

Началникът се ококори в престорен страх.

— Заплашвате ли ме?

— Констънс? — обади се Пендъргаст с мил, но все пак пълен с предупреждение глас.

Констънс не отклони вниманието си от началника.

— О, не ви заплашвам, просто предсказвам тъжното и унижително бъдеще, което ви очаква.

— И кой ще направи това? Вие ли?

— Констънс! — каза Пендъргаст този път по-високо.

Тя положи голямо усилие да преглътне отговора си, да потисне яростния приток на кръв, който заблъска в ушите ѝ.

— Кучка. — Полицаят се обърна и продължи да води към патрулката агента, който не се съпротивяваше. Началникът отвори задната врата и сложи ръката си на темето на Пендъргаст, за да го тласне на мястото.

— Донеси чековата книжка в управлението — каза агентът на Констънс, докато си бъркаше с известно затруднение в джоба, за да ѝ подхвърли ключовете от колата, — трябва да платиш гаранцията.

Тя изпрати патрулката с поглед, докато се отделяше от бордюра и със свирещи гуми се понесе надолу по главната улица. С усилие на волята успокои дишането си и изчака червената пелена да се вдигне от очите ѝ. Едва когато патрулката изчезна от очите ѝ, Констънс се сети, че няма кой друг да кара купето им.

5.

Полицейският участък в Ексмут се намиреше в старомодна тухлена сграда в другия край на града.

— Моля ви, паркирайте точно в очертанятията на мястото — помоли Констънс младия мъж, когото беше взела да прекара колата през града. Докато стоеше там и се чудеше какво да каже, го забеляза, че зяпа автомобила, и му предложи да го покара. Едва когато се качи, усети, че той мирише на риба.

Младежът вкара колата в очертанятията на мястото за паркиране и дръпна ръчната спирачка.

— Майчице — възкликна той, — направо не мога да повярвам. Какво пътуване! Откъде имаш тази кола?

— Не е моя. Много ти благодаря за кавалерството. Сега можеш да си вървиш.

Мъжът се поколеба и тя изпита чувството, че в момента за пръв път я вижда истински, докато очите му се плъзгаха по тялото ѝ. Беше от типа мускулести рибари с венчална ръка на лявата ръка.

— Кажи, свободна ли си по-късно?

— Нито аз съм, нито ти — отговори тя, докато измъкваше ключовете от ръката му. После слезе от колата и закрачи към полицейския участък, зарязвайки на паркинга мъжа, който остана загледан след нея.

Влезе в изненадващо чиста приемна, украсена с рамкираните снимки на губернатора и неговия заместник. В ъгъла имаше американско знаме, поръбено със златист ширит, до стена с дървена ламперия, върху която бяха закачени почетни значки и похвални грамоти. Слаба жена седеше зад бюрото, отговаряше на телефонните обаждания и се опитваше да изглежда много заета. През отворената врата зад гърба ѝ Констънс чу телевизор, включен на някакъв мач.

— Мога ли да ви помогна? — попита жената зад бюрото.

— Дойдох — как се казваше — да платя гаранция за господин Пендъргаст.

Госпожата я изглежда любопитно.

— В момента го обработват. Моля, седнете. Бихте ли ми казали името си?

— Констънс Грийн — отговори тя и седна, след като приглади дългата си рокля.

От помещението отзад излезе млад полицаи, спря и вторачи очи в нея. Констънс отвърна на погледа. Градът ли беше малко странен, или тя? Беше чернокос, с вид на италианец и замислено изражение. Мъжът сякаш се изчерви под погледа ѝ, обърна се, даде на рецепционистката лист, поговори за кратко с нея, след това се обърна към Констънс.

— За господин Пендъргаст ли сте дошли?

— Да.

Мъжът се поколеба леко.

— Може да отнеме няколко часа.

Защо, по дяволите, още не си беше извадил документите?

— Ще изчакам.

Полицаят си тръгна. Тя откри, че жената зад бюрото също я гледа с любопитство. Изглежда гореше от желание да говори и Констънс, която при други обстоятелства щеше да се затвори като мида, се сети, че от нея се очаква да разследва, а това можеше да се окаже добра възможност. Тя отправи на жената усмивка, надявайки се, че е подканваща.

— Откъде сте? — попита рецепционистката.

— Ню Йорк.

— Не знаех, че в Ню Йорк има амиши^[1].

Констънс се ококори към нея.

— Не сме амиши.

— О, просто предположих заради черния костюм на господина и вашата дълга рокля... — Гласът ѝ заглъхна. — Дано не съм ви обидила.

— Ни най-малко. — Констънс се вгледа по-внимателно в жената. Изглеждаше на около петдесетина години. Възбуденото ѝ изражение подсказваше скучно ежедневие и копнеж за клюкарстване. Пред нея стоеше човек, който знаеше всичко, случващо се в града.

— Просто сме старомодни — обясни тя с друга насилена усмивка.

— На почивка ли сте?

— Не, разследваме обира във винарската изба на Пърсивал Лейк. Последва известно мълчание.

— Значи мъжът в черния костюм е частен детектив?

— Нещо такова. Аз съм неговата асистентка.

Жената започна да нервничи.

— Чудесно — каза тя и взе да мести някакви папки по бюрото, изведнъж много заета.

Може би Констънс беше избързала с обяснението защо са дошли в града. Щеше да опита друг подход.

— Откога работите тук? — попита тя.

— Двайсет и шест години.

— Харесва ли ви?

— Градчето е хубаво, хората — дружелюбни.

— Престъпността голяма ли е?

— О, не. Почти няма престъпления. Последното убийство, което се случи тук, беше през 1978 година.

— А други престъпления?

— Обичайните. Повечето дело на деца. Вандализъм, кражби от магазини, пиене на алкохол от непълнолетни. Такива работи.

— Значи случилото се е необичайно? Да арестуваш някого за нарушаване на обществения ред и скитничество?

Нервната ръка на жената оправи прическата ѝ.

— Не мога да кажа. Извинете, но трябва да си гледам работата. — Тя отново заби поглед в папките на бюрото.

Констънс почувства огорчение. Как успяваше Пендъргаст да го прави? Трябваше да обърне повече внимание на неговите методи.

В късния следобед младият полицај излезе отново от задните помещения и даде няколко листа на рецепционистката.

— Госпожице Грийн? — повика я жената.

Тя се изправи.

— Гаранцията е определена на петстотин долара.

Докато Констънс пишеше чека, жената ѝ обясни условията и плъзна книжата към нея. Тя ги подписа.

— Няма да отнеме още дълго — обеща тя.

Така се оказа, защото пет минути по-късно Пендъргаст се появи на вратата в изненадващо добро настроение. Торбичката с хавайските ризи беше изчезнала.

— Отлично, повече от отлично — каза той. — Хайде да си вървим.

Докато крачеха към колата, Констънс запази мълчание.

— Как докара колата дотук? — попита Пендъргаст, когато я видя пред участъка.

Тя му обясни.

Той се намръщи.

— Бих искал да помниш, че в този малък град се крият опасни хора.

— Повярвай ми, този младеж не беше от тях.

Когато се качиха в поршето, Констънс усети как раздразнението ѝ нараства. Той протегна шепа за ключовете, но тя не помръдна.

— Алойшъс?

— Да?

— Какво, за бога, си мислиш, че правиш?

— Какво имаш предвид?

— Преднамерено предизвика началника и те арестуваха. Преди няколко часа. И предполагам, не си му казал, че си от ФБР?

— Не.

— И как очакваш това да помогне на нашето разследване?

Пендъргаст отпусна ръка на рамото ѝ.

— Между другото, искам да те похваля за твоята сдържаност към началника. Крайно неприятен човек. А сега на въпроса ти: това ще помогне *непосредствено* на нашето разследване.

— Би ли си направил труда да обясниш?

— Не, но ти обещавам, че всичко ще разбереш.

— Твоите гатанки ще ме подлудят.

— Бъди търпелива! А сега може ли да се върнем в странноприемницата? Имам среща с Пърсивал Лейк. Искаш ли да дойдеш с нас да вечеряме? Сигурно си умряла от глад.

— Благодаря, ще вечерям в стаята си.

— Както желаяш. Да се надяваме, че вечерята няма да е толкова разочароваща, колкото днешната закуска.

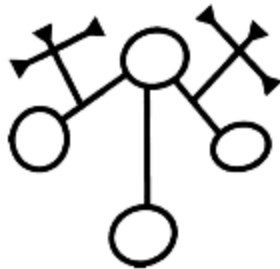
Движеха се по тясна алея между стари новоанглийски каменни зидове. После дърветата пред тях се разстъпиха и се показа странноприемницата „Капитан Хъл“ — голяма, криволичеща викторианска къща на морски капитан, покрита със сиви дървени керемиди и с бели первази. Издигаше се на сред широка ливада, заобиколена с гъсти розови храсти от сорт „Каролина“, натезжали от цветове. Широка веранда с бели колони обикаляше сградата. На нея стояха дузина люлеещи столове, които гледаха към морето и Ексмутския фар около километър надолу по брега. На постлания със строшени мидени черупки паркинг имаше няколко автомобила. Констънс беше определила стаята, в която се настанява снощи, за приятно старомодна.

— Кога ще бъде делото? — попита тя. — Мисля, че в такива малки градове държат на бързото правораздаване.

— Няма да има процес. — Пендъргаст я погледна, буквално попивайки нейното изражение. — Констънс, не се опитвам преднамерено да те дразня. Просто за обучението ти в моите методи ще бъде по-добре, ако наблюдаваш естественото развитие на нещата. Няма ли да слизаме? — Той сложи ръка върху каросерията на купето и се прехвърли навън, после отвори вратата за нея.

[1] Анабаптистка секта в САЩ, наследници на германски преселници. — Б.пр. ↑

6.

Пърсивал Лейк се спря на прага на ресторант „Морската карта“ и веднага откри Пендъргаст сред групичките вечерящи. Със своите черно-бели одежди той се набиваше на очи като мечка между местните жители с дрехите им от крепон и мадрас. Малцина са онези, на които изобщо не им пука какво мислят другите. Пендъргаст беше един от това малцинство.

На Лейк това му харесваше.

Пендъргаст се беше вторачил в черната дъска — в „Морската карта“ не предлагаха печатни менюта — със смръщено лице. Когато Лейк започна да си пробива път напред между масите, агентът погледна към него, стана и двамата се здрависаха.

— Харесвам това помещение — каза Лейк, когато седна. — Дюшемето от стари борови талпи, навигационните уреди, каменната камина. Много е уютно, особено сега, през есента. Когато стане по-хладно, палят камината.

— На мен много ми прилича на ковчег — обяви Пендъргаст.

Лейк се засмя и на свой ред се загледа в черната дъска.

— Виното тук е скапано, но предлагат голям избор от бира, произведена в малки местни пивоварни. Има една местна марка, която препоръчвам...

— Не си падам по бирата.

Келнерката — младо момиче с късо подстригана коса, толкова изрусена, че докарваше цвета на Пендъргастовата, дойде да вземе поръчката им.

— Какво мога да направя за вас, господо? — попита наперено тя. Пендъргаст мълчаливо плъзна поглед по бутилките на бара зад гърба ѝ. Точно в този миг светлите му вежди се повдигнаха.

— О, виждам, че предлагате абсент.

— Мисля, че беше част от някакъв експеримент.

— Аз ще взема това. Моля, погрижете се водата, която донесете, да е прясна изворна, не от чешмата, и леденостудена, но без лед. Ще трябва и няколко бучки захар. А ако успеете да намерите лъжица с отвор и тумбеста чашка, ще ви бъда много благодарен.

— Тумбеста чашка — записа си келнерката. — Ще се постарая.

— Да си поръчаме ли нещо за ядене? — попита Лейк. — Тук специалитетът е пържени миди.

Пендъргаст стрелна още един поглед към написаното с тебешир на черната дъска меню.

— Може би по-късно.

— За мен халба от местната бира.

Келнерката си тръгна и Лейк намигна на Пендъргаст.

— Много симпатично девойче. Нова е тук.

Забеляза, че агентът проявява малък, ако не и никакъв интерес към това и едва ли го беше чул.

Лейк се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Чух, че сте се оставили да бъдете арестуван. Целият град говори. Вдигнали сте голям шум.

— Наистина?

— Предполагам, че сте имали причина.

— Естествено.

Младата келнерка се върна с напитките им и подреди всичко поръчано пред Пендъргаст: чаша, лъжица, но не с дупка, чинийка с бучки захар, малка гарафа с вода и абсента във висока чаша.

— Надявам се, че всичко е наред — каза тя.

— Да, личи си, че сте положили усилия. Благодаря — отговори Пендъргаст.

— Все едно ще провеждате експеримент по химия — подхвърли Лейк, докато Пендъргаст внимателно подреждаше нещата.

— Химията наистина е замесена — отговори агентът, сложи бучка захар в лъжичката, протегна я над чашата с абсента и внимателно започна да капе вода върху нея.

Лейк гледаше как зелената течност побелява. Миризмата на анасон прекоси малката маса и той потрепери.

— В абсента има растителни масла, които се разтварят в алкохол, но във водата го правят трудно — обясни Пендъргаст. — Те излизат от разтвора, когато добавиш водата, и затова се получава побеляването, или както му викат французите *louché*.

— Бих го опитал, ако не мразех женското биле. Пелинът не причинява ли мозъчни увреждания?

— Самият живот е причина за мозъчни увреждания.

Лейк се засмя и вдигна халбата си.

— В такъв случай да пием за Ексмут и тайната на зазидания скелет.

Те чукнаха чашите. Пендъргаст отпи глътчица от своята и я остави на масата.

— Забелязах известно равнодушие у вас — каза той.

— Какво искате да кажете?

— Ами изгубихте ценна винена колекция. Обикновено обирите карат хората да се чувстват несигурни, осквернени. Вие обаче изглеждате в добро състояние на духа.

— Защо не, след като вие се заехте със случая? — Лейк отпи от бирата. — Предполагам, че не приемам живота твърде сериозно. Научих се да го правя, докато растях.

— Къде сте израснали?

— В Преден пост, Минесота. Какво именце, а? Само на трийсет и шест километра от Международни водопади^[1]. Население сто и двайсет души. Зимите бяха съвсем кафкиански. За да се справи човек, или пиеше, или полудяваше, или се научаваше да приема живота такъв, какъвто е. — Лейк се изкиска. — Повечето от нас избраха последната възможност. — Той отпи още една глътка бира. — Съвсем наблизо имаше кариера. Така започнах да работя с камък. Между ноември и април имах достатъчно време на разположение.

— После?

— Ето ме — момче от Средния запад, отишло в Ню Йорк, за да успее в света на изкуството. Беше в началото на 80-те и работите ми някак си привлякоха внимание. Забравеното старо е нашето ново — това беше идеята. Лудница беше. Когато започнах да преуспявам, всичко това ме опияняваше: парите, славата, купоните, целият ужасен,

претенциозен и неприятен свят на галериите в центъра на града. — Той поклати глава. Като мнозина други стигнах до кокаина. Накрая обаче се събудих. Осъзнах, че ако не направя нещо, за да изляза от тази окръжаваща среда, напълно ще изгубя музата си.

— Как избрахте това място?

— Ами срещнах прекрасно момиче, което също се беше поболяло от Ню Йорк. Като дете идвала да летува в Нюбърипорт. Купихме фара, реставрирахме го, останалото е история. Добре живяхме с Елиз. Боже, колко я обичах. Всеки ден ми липсва.

— Как умря?

Лейк беше леко объркан от прямия въпрос и от използваната дума — *умря* — докато всички използват евфемизми като „почина“ и „отиде си“.

— Рак на панкреаса. Три месеца след диагнозата си отиде.

— Тук никога ли не ви е доскучавало?

— Ако наистина искаш да бъдеш художник, трябва да работиш на някое тихо място. Да се оттеглиш от света, от глупостите, кураторите, критиците, насоките. А и по съвсем практически причини имах нужда от пространство. Правя големи скулптури. Споменах ви и за прекрасния източник на розов гранит малко по-нагоре по крайбрежието. Мога да отида в кариерата и да избира камъка, след това го отрязват по поръчка и ми го доставят. Сладка работа.

— Донякъде съм запознат с вашето творчество — обяви Пендъргаст. — Не се страхувате да бягате от модното и ефимерното. Освен това прекрасно усещате камъка.

Лейк усети, че се изчервява. Беше почувствал, че този човек хвали рядко, ако въобще го прави.

— А новата ви приятелка, госпожа Хинтъруасър, как се запознахте с нея?

Това му се стори още по-прямо.

— Когато Елиз умря, заминах на пътуване с кораб. Там я срещнах. Наскоро се беше развела.

— Тя ли реши да се премести при вас?

— Аз я поканих. Не обичам самотата. А и безбрачието не е за мен. Изобщо!

— Тя споделя ли вашия ентусиазъм за виното?

— Повече си пада по дайкирита и маргарити.

— Всички имаме недостатъци — усмихна се Пендъргаст. — А градът? Как бихте го описали?

— Тих. На никого не му пука особено, че аз съм сравнително известен скулптор. Мога да си върша работата, без да ми досаждат.

— Но?

— Но... мисля си, че малките градове имат и сенчеста страна. Любовите и враждите, мошеническите сделки с недвижими имоти, некомпетентните местни избраници — новоанглийската версия на градски съветници. Плюс, разбира се, началникът на полицията, чието основно занимание е да глобява коли от други градове, за да събира пари за заплатата си.

— Разкажете още малко за началника.

— Слуховете са, че е оплескал нещо в Бостън. Не толкова много, че да го уволнят, но достатъчно да спусне бариера пред възможностите му за кариера. Очевидно грубоват, макар че през последните години малко се е лустросал.

— Какво е оплескал?

— Говори се, че е използвал твърде много мускули срещу заподозрян, със заплахи го насилил да признае нещо, което не бил извършил. По-късно бил оправдан с помощта на ДНК и трябвало да бъде освободен. След това спечелил дело за голямо обезщетение от града.

— А неговият заместник?

— Гавин? — Лейк направи пауза. — Добро момче. Кротък. Роден е тук. Баща му някога беше началник на полицията. Завършил е колеж — мисля, Масачузетския университет в Бостън. Представил се добре, завършил е криминално право. Всички очакваха от него големи неща. Вместо това се върна тук и започна да работи за полицията като баща си. За забава на града, трябва да признае. Разбира се, хвърлил е око на мястото на Мърдок. — Той направи пауза. — Сега готов ли сте да хапнем?

Агентът отново стрелна поглед към черната дъска с менюто.

— Може ли да попитам дали няма по-хубав ресторант в града?

Лейк се разсмя.

— Намираме се в номер едно. Не могат да надскочат обичайното меню на кръчмите в Нова Англия: печена треска, бъргъри, пържени

миди. Обаче сега в кухнята има нов човек. Говори се, че е пенсиониран моряк. Може би той ще подобри нещата.

— Ще видим.

Лейк го погледна.

— Малко съм любопитен за вас, господин Пендъргаст. Опитвам се да определя акцента ви. Зная, че е някъде от Юга, но не мога да реша точно откъде.

— Акцентът е от Ню Орлиънс и по-точно от френския квартал.

— Разбирам. Какво ви отведе в Ню Йорк? Естествено, ако нямате нищо против въпроса ми.

Лейк видя по изражението на агента, че има.

— Преди години отидох в Ню Йорк заради едно разследване. От местното представителство на ФБР ме помолиха да остана.

Опитвайки се да излезе от неловкото положение, Лейк продължи:

— Женен ли сте? Имате ли деца?

Веднага щом свърши, видя, че въпросът е вече прекален. Любезното изражение изчезна и мина доста време, преди Пендъргаст да отговори едносрично:

— Не. — Гласът му беше такъв, че би могъл да замрази водата в гарафата пред него.

Лейк прикри неловкостта си с глътка бира.

— Добре, да поговорим за случая. Любопитен съм дали имате някаква теория за това кой е извършителят?

— Нямам теория, която да е нещо повече от просто предположение. — Пендъргаст се огледа, а на лицето му отново се появи любезното изражение.

— Може да бъдете по-полезен, ако ми разкажете за хората в това помещение.

Лейк беше смаян от това искане.

— Искате имената им?

— Имената им, малко биографични данни, странности.

Лейк си поръча втора бира, този път друг вид местно производство. Беше гладен и скоро трябваше да хапне нещо. Затова се наклони към Пендъргаст.

— Има едно ястие, което не могат да объркат. Сурови стриди.

Когато чу това, агентът се оживи.

— Отлична идея. Хайде да си поръчаме две дузини.

Лейк махна на келнерката и поръча. След това се настани поудобно.

— Да видим. Новата келнерка...

— Няма защо да обсъждаме новата келнерка. Давайте нататък.

— Хъм... — Лейк огледа заведението. Освен бармана и един мъж на бара, бяха заети само две маси.

— Барманът се казва Джо Дънуди. Дънуди е стара ексмутска фамилия още от времето на колонията. Неговият брат Дана е общински съветник. При това доста хитър адвокат. Човек не бива да го дразни.

— Ако все пак го направи?

— Може да не получиш разрешението за гаража, който искаш да построиш. Или да изпрати санитарните власти да запечатат системата ти за отвеждане на отпадни води. Дребни неща, но много дразнещи.

— Нататък.

Лейк отново се огледа.

— Виждате ли жената с едрия бюст в ъгъла, която си е поръчала бърбън? Долорес Клейбрук. Градската клюкарка. Ужасна жена, самото въплъщение на *schadenfreude*^[2]. Фамилията ѝ беше една от най-богатите в града. Натрупали са парите си в Глочестър — корабостроене. Една клонка на фамилията се премества тук и влиза в бизнеса с улова на треска. Западат заедно с намаляването на запасите от треска. Тя е последната от тях. Погребва трима съпрузи. Ако ѝ намигнете и я щипнете за задника, може да се разприказва.

— Някой друг път. Нататък.

— Двойката на масата до прозореца. Марк и Сара Лили. Той управлява местната застрахователна фирма и се занимава с дребни инвестиции. Собственици са и на финансова къща. Фамилията му е много стара, впрочем както фамилията на повечето ексмутци. Произхождат от Олдъм.

— Олдъм?

— Малко градче на остров Крау южно оттук. Разрушено от ураган през 1938 година. Повечето от жителите му се заселват в град Дил Таун, който бил изоставен. Семейство Лили се сродява с аристокрацията в Ексмут или тези, които искат да минават за такава.

Пендъргаст кимна към мъжа със сако от туид, който вечеряше на бара.

— А този любопитен тип с кожените кръпки на лактите?

— Не е тукашен. Очевидно е англичанин. Вече беше тук преди няколко седмици. Прави исторически проучвания на една морска мистерия, много популярна по тези места. Върнал се е, но не зная защо.

— Морска мистерия?

— Изчезването на парния кораб „Пембрук Касъл“ през 1884 година на път от Лондон за Бостън. Изчезнал през нощта някъде на североизток между нос Елизабет и нос Ан. Не откриват никакви следи, няма дори парче дърво. От време на време тук идват хора, които се опитват да разберат какво се е случило. Нещо като „Летящият холандец“ и „Мери Селест“^[3].

— Любопитно. Как се казва господинът?

— Морис Маккул.

— Запознахте ли се?

— Не, но трябва да кажа, че има нещо подозрително у него. Ако не беше външен човек, щеше да е първият заподозрян за кражбата на колекцията ми. Морис Маккул... и това ако не е фалшиво име.

— Напротив, никой няма да си измисли подобен псевдоним.

Лейк замълча, докато сервитьорката подреждаше големите плата със сурови стриди върху канапе от натрошен лед, заобиколено от съдчета с коктейлен сос, резенчета лимон, настърган хрян.

— Как ги ядете?

— Само с лимон.

— Точно така трябва. — Лейк се зае да изстиска парчетата лимон върху лъскавите големи тела на стридите и гледаше как краищата им се завиват, когато лимонената киселина плисне върху тях.

— След вас.

Пендъргаст взе една стрида, поднесе я с ловък жест до устата си и безшумно засмука месото, свали празната черупка с котешка грация и попи устните си.

Лейк също взе една и двамата потънаха в мълчание, защото се заеха бързо да всмукват една след друга едрите стриди, докато накрая върху платата останаха само купчини проблясващи празни черупки.

Пендъргаст за последен път попи устните си, след това сгъна салфетката и погледна часовника си.

— Трябва да вървя. Беше много вкусно — благодаря за идеята!

— Удоволствието беше мое.

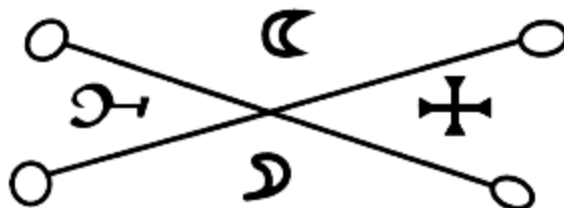
Имаше нещо в този тип, което Лейк намираше странно привлекателно: енергичното бледо лице, черният костюм, аскетичният външен вид... и не на последно място, ненаситният му апетит за стриди.

[1] International Falls е столицата на окръг Коочичинг, Минесота.
— Б.пр. ↑

[2] Schadenfreude (нем.) — злорадство. — Б.пр. ↑

[3] „Летящият холандец“ е легенда, но „Мери Селест“ е действителен кораб призрак, открит без екипаж през 1872 г. — Б.пр. ↑

7.

Морис Маккул си тръгна от ресторанта на странноприемницата, като се чувстваше пълен с енергия въпреки овчарския пай, който тежеше като камък в стомаха му. Блюдото се беше оказало подигравка с истинския пай, но той приятно се изненада от чудесния избор от местни бири и ейл, които човек може да намери в Америка днес. По време на последното му идване преди двайсет години беше трудно да се намери нещо различно от „Куърс“.

Маккул беше ентузиазирани пешеходец. У дома в Пенрит, Къмбрия, винаги излизаше след вечеря на разходка, за да улесни храносмилането. Той вярваше свято в чистия въздух и нуждата от физически упражнения. Точно по време на тези разходки след ядене му идваха историческите прозрения и идеи.

Тази разходка обаче нямаше да е само за раздвижване, тя имаше цел. Той извади нарисувана на ръка карта от джоба си, разгъна я, за да се ориентира, и пое към боядисаната в сребристо дървена стълба, която се спускаше от края на отвесните скали към брега долу.

Вълните идваха на постоянни интервали, разбиваха се с гръм и със съскане поемаха нагоре по пясъка. Оттегляха се, проблясвайки, за да повторят всичко отначало. Като се придържаше към ивицата пясък, която все още беше твърда от оттеглилата се вода, той продължи надолу по брега към широките тресавища, където река Ексмут се вливаше в залива. Прословутите конски мухи, които властваха през дневните горещини, се бяха изпокрили в хладната октомврийска вечер.

Той вдишваше соления въздух със задоволство. Беше вече толкова близо... съвсем близо. Макар да имаше някои удивителни —

наистина крайно необясними — аспекти, беше сигурен, че е разкрил главната загадка.

Брегът беше пуст, като се изключи малката фигурка зад него, която също се наслаждаваше на вечерната си разходка. Фигурата се бе появила най-неочаквано, сякаш изскочи от тресавището. На Маккул не му беше приятно, че някой може да види къде отива, и ускори крачка, за да остави колегата си по разходки назад. Докато крачеше, фарът на далечния скалист нос започна да просветва. Без съмнение автоматично се включваше при залез-слънце. Оранжевият кръг на слънцето бързо потъваше зад очертаващите се по края на тресавището редици борове.

Брегът завиваше навътре там, където един ръкав от Ексмут влизаше в океана. Течението се изливаше от широкото устие с отлива, оголвайки тъмносиви ивици кално дъно. От него се носеше силна, но не напълно неприятна миризма. Когато взимаше завоя, Маккул погледна назад и беше твърде изненадан да види, че фигурката зад него вече го бе приближила. Мъжът сигурно крачеше бързо, а може би дори тичаше, за да го доближи толкова. Дали не се опитваше да го настигне? Дори от това разстояние външният вид на човека изобщо не хареса на Маккул.

Едва забележима пътека водеше през блатната трева покрай редицата дървета и той ускори още крачките си. Сега мъжът беше на около трийсетина метра зад него, облечен в груби и твърде странни на вид дрехи. Поне такова беше впечатлението на Маккул от бързия поглед, който стрелна към него.

Той вървеше бързо по пътеката, като от време на време надничаше в грубата карта. Пристанището от деветнайсети век, отдавна изоставено, беше зад следващия завой на устието. Когато зави, то се появи пред очите му: поредица дървени стълбове, които се простираха в няколко успоредни редици, стърчащи над водата пънчета навътре в залива. Гредите, някога оформяли пода, отдавна ги нямаше. Масивни грубо одялани гранитни блокове още се издигаха по протежение на брега — щяха да стоят там до края на света — каменните основи на докове за товарене и разтоварване, пристани, заедно с останките на фабрика за преработка на риба. Маккул грижливо беше картографирал района. Беше използвал исторически документи и снимки, за да възстанови вида на пристанището от 80-те години на XIX век. Тук траулерите, рибарските лодки и крайбрежните

корабчета бяха понасяли бавния икономически упадък от времето, когато китоловството беше в своя апогей през XVIII и началото на XIX век. Умиращото пристанище най-накрая беше загинало под ударите на прословутия ураган Янки Клипер през 1938 г. Модерното пристанище беше построено по-навътре в устието, на по-закътано място. Обаче градът така и не се беше възстановил напълно от този удар.

Когато пред очите му се показаха зарязаните пристани, Маккул чу зад себе си някакъв шум. Обърна се и откри, че мъжът решително го приближава. Сега установи каква плашеща и абсурдна фигура беше: със странно изкривено лице, стърчаща като домакинска тел червеникава къдрава коса, смущаващи влажни устни, по-дебели от едната страна, лицето, покрито с петна болезнени лунички, козя брадичка и мустаци, изпъкнало чело и гъсти, рошави склучени вежди. Маккул смяташе, че познава всички хора в града, но този тип не беше виждал никога преди това. Беше като изскочил от някой кошмар.

В едната си ръка носеше щик и щом приближи, го извади от канията с метален звън.

С неволен вик от объркване и страх Маккул се обърна и хукна към старите кейове. Преследвачът му също се затича, без да се приближава или изостава, все едно преднамерено го гонеше напред.

Маккул извика отново за помощ, после пак, но беше далеч от града и огромното тресавище отвъд гниещите пристани погълна гласа му.

В опит да избяга от преследвача си, той скочи от пътеката, изкатери се с усилие по насипа над първия кей, прескочи каменната основа и си проби път през малинови храсталаци. Чуваше как преследвачът му си пробива път след него.

— Какво искате? — извика Маккул, но не получи отговор.

Малинакът късаше панталоните и ризата му, дереше го по лицето и ръцете. Той изскочи от другата страна на храсталака и продължи по очертанията на насипа, препъвайки се край гниещата, рухнала в себе си консервна фабрика и преплетени ръждясали стоманени въжета и вериги.

Това не беше нормално. Преследваше го някакъв луд.

От паника захлипа, зяпаше за въздух, едва дишаше. В страха си се спъна в строшена част на каменната основа, падна, търкулна се надолу до половината на насипа, успя да се изправи на крака и се

втурна в прострелите се пред него блатни треви. Може би щеше да успее да се скрие някъде из треволяка. Той продължи напред през гъстите треви, като размахваше ръце. Погледна назад. Червенокосият луд продължаваше да го следва, очите му като въглени, движеше се сякаш без усилие, стиснал в ръка щика.

— Помощ! — извика Маккул. — Моля, помогнете ми!

Ято косове се вдигна от ивица папур сред пърхането на махащи криле. Нямаше начин да избяга от своя упорит преследвач. Той просто го тикаше все по-дълбоко и по-дълбоко в тресавището.

Водата. Само да успееш да стигне водата. Беше силен плувец, а може би лудият не беше толкова добър.

Той се впусна наляво към средата на тресавището. Сега тревата беше толкова висока, че не можеше да вижда пред себе си. Запрепъва се напред, отмахвайки стръковете остра трева с ръце, почти без да усеща порязванията и драскотините, които му причиняваха. Не спираше да се движи напред, докато слушаше грохота и свистенето, които идваха от преследвача, сега само на няколко метра зад него. Заливът или някой ръкав в тресавището бяха там някъде отпред. Дано по-скоро, за бога, трябва да има начин...

Изведнъж тревата свърши и той изскочи на оголен участък кална плитчина, която се простираше на около петдесетина метра пред него, а след това се виждаше ръкав бързо течаща вода.

Нямаше какво друго да прави и скочи в калта, но затъна до коленете. Извика от страх и с усилие зацапа, запляска и се замята през мръсотията. Обърна се и видя червенокосия ненормалник застанал на края на тревата с щика в ръка, а цялото му лице се бе изкривило в странна ухилена мутра.

— Кой си ти? — изкрещя Маккул.

Мъжът потъна обратно сред високите стръкове трева и изчезна.

Маккул остана за миг в калта, зяпаше за въздух и кашляше, опрял ръце в коленете си. Имаше чувството, че дробовете му ще откажат. Какво да прави сега? Той се огледа. Каналът беше на петнайсетина метра пред него, а калната речна вода изтичаше в океана заедно с отлива. От другата му страна се простираше още от безкрайното тресавище.

Никога нямаше да се върне обратно в този тревен кошмар, не и докато този маниак се криеше някъде из него.

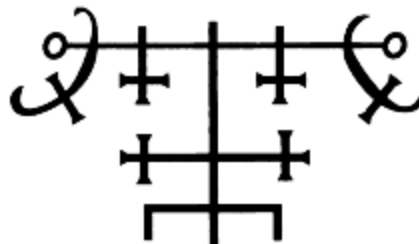
Стоеше там, а сърцето му продължаваше да блъска. Светлината избледняваше, водата продължаваше да се носи напред, а косовете се виеха отгоре, надавайки своите крясъци. Той продължи към канала, разплисквайки калта. Тя стана по-твърда, когато достигна края, където спря. Калта беше студена. Знаеше, че водата ще стане още повече. Обаче нямаше друг избор.

Влезе в нея. Беше много студена. Отблъсна се и се остави да го понесе. Заплува надолу по течението, обременен от подгизналото сако от туид, попилите кал панталони и тежките кожени обувки. Обаче беше опитен плувец и се задържа над водата, загребваше силно и плуваше бързо, а блатната трева се плъзгаше край него. Каналът се стесни, течението стана по-бързо, тревистите брегове от двете страни се приближиха. Насочваше се към океана. Това беше всичко, върху което можеше да се съсредоточи. Слава богу, скоро щеше да види брега, където ще може да излезе и да се върне на безопасно място в странноприемницата.

Когато взе поредния завой на канала, видя как тревната стена се разделя, за да разкрие фигура: червена коса, изкривено ухилено лице, пламтящи жълти очи, проблясващ щик в ръката.

— О, не, боже, не! — извика Маккул, загребвайки трескаво към другия бряг на канала, макар течението да го носеше към насипа, където стоеше мъжът. И продължи да го прави, когато онзи се хвърли като граблива птица върху него, и дори щом почувства удара на студената стомана, проникваща като ледена висулка във вътрешностите му.

8.

Индира Ганеш беше получила малката кост вечерта и работи върху нея цяла нощ и целия следващ ден. Стана десет вечерта, тя беше на работа вече почти цели трийсет часа, но не се чувстваше много изморена. Обичаше да работи нощно време, когато лабораторията ѝ в музея „Пийбоди“ на булевард „Дивинити“ в Кеймбридж беше тиха като храм. В подобна обстановка работата приличаше на медитация или може би дори на молитва. Когато около нея имаше хора, не беше толкова работоспособна.

Тази малка кост беше точно от загадките, които харесваше. Пристигна без никаква съпътстваща информация, дори не беше указано дали е човешка или не. Нямаше представа на кого и за какво му беше този анализ. Знаеше единствено, че Хауърд Крес, ръководител на Отдела по еволюционна биология на човека и неин началник, ѝ беше донесъл костта и доста заговорнически обясни, че ако получи пълен анализ вдругиден сутринта, ще го сметне за голяма лична услуга.

Разполагаше с цялата екипировка и машини, от които имаше нужда, и веднага се залови за работа. Да установи, че костта е дясна дистална фаланга от човешки показалец, беше лесно. Оттам обаче въпросът се усложни и да намери отговор щеше да е трудно. Тя винаги беше изпитвала усещането, че костите, които изследва, ѝ шепнат, нетърпеливи да споделят своята история. Сега имаше историята на тази малка костичка или поне онова, което беше успяла да измъкне от нея за трийсет часа.

Когато Ганеш се наведе над клавиатурата си, готова да напише предварителния доклад, изпита странното усещане, че зад нея има някакво почти физическо присъствие на човек, който се е вторачил нейния гръб. Тя се обърна и ахна: висок, бледен мъж с впечатляващо лице стоеше на прага.

— Доктор Ганеш? Простете за безпокойството. Казвам се Пендъргаст. Аз се интересувам от фалангата.

Тя сложи ръка на гърдите си.

— Доста ме пришпорихте.

— Мога ли да седна?

Когато жената се поколеба, той бръкна в джоба на сакото си и извади портфейл със значка на агент от Федералното бюро за разследване.

— Моля — покани го тя, — но как успяхте да влезете? Музеят е затворен.

— Някой беше оставил вратата отворена. А сега, ако нямате нищо против, нека си поговорим за костта.

— Точно пишех доклада.

Мъжът махна с ръка.

— Предпочитам да го чуя направо от вас, защото бързам.

— Така да бъде. — Тя направи пауза, за да се съвземе от изненадата, да си събере мислите и да реши откъде да започне.

— Първо, размерът и устойчивостта на костта сочат, че е мъжка. Човек с големи, силни длани. Издатъците, където са се закрепвали мускулите, са толкова добре изразени, че с увереност мога да кажа, че човекът се е занимавал с тежка физическа работа, включваща хващане и държане.

— Интересно.

— Краят на фалангата е силно изстърган в момента на смъртта. Изглежда мъжът буквално е рил, изстъргвайки пръста си до костта. Никога не съм виждала подобно нещо и не мога да обясня причината.

Известно време бледият мъж поседя, без да каже нещо. После обясни:

— Господинът, за когото говорим, е бил жив зазидан.

Ганеш зина от удивление.

— Наистина?

Агентът кимна.

— Значи разследвате убийство?

— Един вид историческо.

— Разбирам. — Тя прочисти гърлото си. — Костта беше добре запазена с изобилие от колаген. Изследвах я с радиовъглерод. Оказа се относително скорошна. Тъй като не е много стара, измерването е трудно, но може да се каже, че е отпреди около сто и четиресет години. Плюс-минус двайсет.

— Доколкото разбирам, няма начин да се смали степента на грешката?

— Точно така. Въглеродното датироване работи най-добре с артефакти на петстотин или петдесет хиляди години. Големината на грешката нараства извън двете гранични дати.

— Какво използвахте: отброяване на бета-частици или маспектрометрия?

Ганеш я досмеша. Ето човек, който иска да се изфука с познанията си, но знае само толкова, колкото да зададе глупав въпрос.

— С толкова скорошна дата само ускорена маспектрометрия би дала приблизително точен резултат.

— Разбирам.

Сега тя се зачуди, дали с този „глупав въпрос“ не я беше изпитал? Колко странен и завладяващ човек!

— При изобилието на колаген и отсъствие на замърсяване успях да извлека наистина добри данни за ДНК анализ. Човекът определено е мъж със седемдесет и пет процента африканска наследственост, а останалите двайсет и пет западноевропейска.

— Любопитно.

— Това е типичната смесица на афроамериканците. Те всички имат в някаква степен западноевропейска наследственост. Вероятно кожата му е била смугла, но не черна.

— Възраст?

— Хистологичното изследване показва около четиресетгодишна възраст. Също така показва, че е бил в отлично здраве, като се изключат няколко сериозни болестни пристъпа, когато е бил малък. Частиците, които изучавах, сочат; че заболяването може да е било скорбут — тежък дефицит на витамин С.

— Значи човекът е бил моряк?

— Доказателствата сочат в тази посока. Изотопният анализ откри диета, богата на риба, миди и ечемик.

— Как определихте това?

— Храната, която ядете, и водата, която пиете, се разлагат и въглеродът, кислородът и азотът се включват във вашите кости. Тези три елемента имат отличаващи се стабилни изотопни стойности, различни за отделните храни и водоизточници. На основата на стойностите на тези изотопи можем да кажем какво е ял ипил даден човек през, да речем, последните двайсет години от своя живот.

— Пил?

— Да. С нарастването на географската ширина стойността на кислородните изотопи в пряспата вода се променя.

— Интересно. И каква е географската ширина, от която с идвала водата за пиене на този човек?

— От около 45 до 55 градуса. В Северна Америка това отговаря грубо на района между Ню Джърси и Нюфаундленд в посока запад. Тестът не е много точен.

— А храната му?

— Зърното идва от яденето на хляб, а ечемикът най-вероятно от пиенето на бира. Като добавите рибата и мидите, получавате класическо крайбрежно меню през деветнайсети век. Проверих костта за антитела. Те реагираха положително за малария.

— Маларията също подсказва моряк, нали?

— Да. Освен това тестът излезе положителен и за туберкулоза.

— Имал е туберкулоза?

— Не. Бил е твърде здрав за това. Почти всички, които през деветнайсети век са живели в крайбрежните градове, щяха да имат положителна проба за туберкулоза. Всички са били изложени на този риск.

— Разбирам. Нещо друго?

— Ако обобщя, бих казала, че става дума за едър, силен четиресетгодишен афроамериканец в добро здраве, по занятие моряк, който е работел с ръцете си. Може би щурман или отговорник за фокмачтата^[1]. Произхождал е от социална среда, която е живяла добре, защото няма следи от недохранване, освен тези от скорбута. Родил се е около 1840 и е умрял около 1880 година. Когато не е бил на кораба си,

е живял в крайбрежно селище или град. Поне известна част от времето е плавал из тропиците.

Агентът на ФБР кимна одобрително.

— Доктор Ганеш, добра работа. Наистина добра работа.

— Костите говорят с мен, господин Пендъргаст. Разказват ми своите истории.

Бледният мъж стана.

— Благодаря ви. Бяхте много услужлива. А сега, ако нямате нищо против, бих искал да си взема фалангата.

Ганеш се усмихна.

— Много бих искала да ви помогна. Обаче, нали разбирате, всеки въпрос, който задавам, поглъща малка част от костта. Докато тя разказва своята история, умира по малко. Съжалявам, но костта престана да съществува, след като разказа историята си.

Тя разпери ръце в жест на извинение.

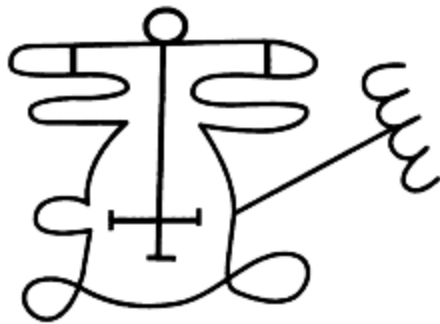
Когато направи така, мъжът хвана едната ѝ ръка в своите, които тя усети меки и хладни.

— Прекланям се пред вашата способност да разговаряте с мъртвите, доктор Ганеш — каза той и целуна ръката ѝ.

Ганеш се изчерви и обзелото я топло чувство не я напусна дълго след като мъжът си беше тръгнал.

[1] Носовата мачта. — Б.пр. ↑

9.

Констънс прекрачи прага, после спря и инстинктивно се смръщи неodobрително. Мястото приличаше повече на магазин за един долар, отколкото на историческо дружество. По стените висяха множество предмети, закачени безразборно: избелели морски карти, стари рибарски мрежи, буйове, харпуни, канджи, рога от нарвали, игли за кърпене на платна, огромна черупка от омар върху плочка, друга дървена плочка, покрита с морски възли, както и снимки на Ексмут в миналото. В центъра на „музея“ се мъдреше плоскодънна рибарска лодка, дълга шест метра, с няколко чифта гребла в дървени ключове.

Отвори вратата, с което бръсна няколко звънчета, и скоро пред нея се озова енергичен сивокос мъж с дебели месести части на ушите и кокалесто лице. На баджа, който носеше, беше написано, че пред нея е доброволецът Кен Уорли.

— Привет — каза доброволецът, извисявайки се в зрителното й поле, протегнал към нея диплянка. — Добре дошли в Ексмутското историческо дружество и музей.

Констънс се опита да бъде учтива, затова прие диплянката с едно измърморено:

— Благодаря.

Тя се зае усърдно да разглежда рибарската лодка, като се надяваше, че мъжът скоро ще се разкара.

— Хубава плоскодънка, нали? *Пратен в ъгъла, разбит от старостта.* Това е мотото на нашия малък музей.

— *И ме прати в ъгъла, разбит от старостта.*^[1]

Мъжът рязко млъкна.

— Сигурна ли сте? Трябва да проверя.

— Няма какво да проверявате. Сбъркали сте.

Временно победен, мъжът се върна при купчината диплянки и се зарови в голяма регистрационна книга. Констънс, която се беше заела да разглежда няколко стари карти на Ексмут, знаеше, че доброволецът понесе удар, но не е победен.

— Бихте ли записали името си, за да ви включим в списъка на нашите адресати при разпращане на съобщения за специални събития — предложи ѝ той, сочейки регистъра.

— Не, благодаря. Питам се къде съхранявате своя архив?

Мъжът примигна.

— Ние нямаме архив.

— Градски вестници? Топографски карти, имотни скици? Стари брачни регистри?

За съжаление градският архив е бил изгубен по време на големия ураган през 1938. Нарекли го Янки Клинер. Отнесъл старото пристанище на Ексмут и разрушил половината град. Все още се виждат останките в Ексмутския залив. Посвоему са живописни.

— Това ли е всичко? Всичко, което имате?

— Може да не ви се струва много, но всяка вещ тук има своя история. Например нюбърипортската плоскодънна лодка, на която се възхищавахте преди малко, е била използвана за лов на големи сини китове. Когато наблюдателите забелязвали китове да заобикалят остров Крау, мъжете се втурвали на брега и вкарвали тези лодки във водата. После подгонвали китовете, убивали ги с харпуни и ги извличали обратно на брега, където ги разфасовали. Представете си смелостта, дързостта, която е била нужна: *презрял съдбата със стомана от вража кръв димяща!*

— *С меч, димящ от вража кръв.*^[2]

Настъпи мълчание.

— Сигурен съм, че е „стомана от вража кръв димяща“ — каза Уорли с напрегнат глас. — На млади години бях артист и по-късно двацет години директор на стария Ексмутски театър.

Констънс усети нарастващо нетърпение заради този досаден човек и без да му обръща внимание, продължи да разглежда

рамкираните снимки на кораби, статии за бури и крушения и легенди за заровени пиратски съкровища. С ъгълчето на очите си забеляза, че Уорли се върна на стола си зад регистрационната книга и се зае с трудоемката задача да адресира на ръка пликове за писма. Тя се надяваше, че това ще му затвори устата поне до края на нейната обиколка на музея.

В този момент внезапно ѝ хрумна мисълта: *как би реагирал Пендъргаст в подобно положение?* Щеше ли да успее да измъкне нещо от тези опърпани артефакти и стари вестникарски статии? Имаше ли нещо, което тя може би пропуска? Докато оглеждаше наоколо, ѝ светна как той би се възползвал от обстоятелствата. Това осъзнаване я накара да се зачерви от раздразнение, тя погледна към Уорли, който продължаваше да адресира пликове.

— Господин Уорли?

Той вдигна поглед.

— Да?

Без съмнение методът на Пендъргаст съвсем не беше лесен. На нея поне не ѝ се удаваше лесно.

— Като се размислих, реших, че сте прав: *със стомана от вража кръв димяща!* Такъв е текстът.

Като чу това, лицето му засия.

Много пъти съм играл Макбет.

— В Ексмутския театър?

— Да, но веднъж и в Бостън, в Театъра на Пазарния площад — салонът беше разпродаден.

— Бостън? — Последва пауза. — Винаги съм си мечтала за сцената, но така и нямах възможност. Човек се чуди как актьорите помнят всички тези текстове.

Сигурно мотивите зад подобно подмазваческо изказване не можеха да останат скрити. Въпреки това доброволецът поддаде.

— Има начини — започна той да обяснява. — Тънкости на занаята. Не е чак толкова трудно.

Да си блюдолизец е крайно унижително, но унижението бе донякъде смекчено от наблюдението ѝ, че скованото и обидено държане на Уорлик бързо изчезна.

— Вероятно познавате всички в града — продължи Констънс с плонжовете.

— Разбира се! Няма нищо по-добро от театъра за сближаването на хората от един град.

— Колко хубаво. Случайно много се интересувам от морски фарове и се питах дали не знаете нещо повече за тукашния?

— Ексмутският фар е един от най-старите в Нова Англия — започна Уорлик. — Построен е лично от кралица Ана през 1704 година, защото това бил опасен участък от крайбрежието и били изгубени много кораби.

— Надявах се да открия списък с фаровите пазачи и времето, когато са служили.

— Не мисля, че някой е съставил официален списък.

Сети се за информацията, която ѝ беше съобщил Пендъргаст на закуска.

— Кой е бил пазач около 1880 година?

Настъпи мълчание.

— Защо точно 1880 година?

Беше го притиснала прекалено силно. Наистина не беше лесно.

— Няма никаква определена причина — поклати тя глава и се насили да се засмее.

— Нека помисля. Фамилията Слокъм са пазачи на фара от времето на Гражданската война чак до 1886 година. Това е годината, когато Мийд Слокъм пада по стълбите и си чупи врата. След това фарът е поет от фамилия Макхарди. Джонатан Макхарди. Те го обслужват до времето, когато го автоматизират през 1934 година.

— Значи няма наследници на Мийд Слокъм в града?

— Доколкото знам, не само в нашия град няма наследници на фамилията. Вдовец без деца. Пияница. Един от рисковете на професията. През цялото време сам, откъснат. Особено през зимата. Казват, че през последните си години се бил побъркал. Разправял, че къщата е обсебена.

— Обсебена? Как така?

— През нощта се чувал бебешки плач или нещо подобно.

— Разбирам. — Констънс направи пауза. — Къде бих могла да науча повече за него?

Уорли я стрелна с поглед изпод бухлатите си вежди.

— Да не би да работите с онзи историк?

Пендъргаст беше споменал пред нея, освен възрастта и расовата принадлежност на костта и Морис Маккул. Трябваше просто да се научи да задава въпросите по-безгрижно.

— Не, просто от любопитство.

— Защото онзи господин задаваше същите въпроси. — Той пристъпи към нея, а лицето му беше помрачено от подозрения. — С кого сте тук?

Констънс почувства как объркването ѝ се смесва с нарастващо раздразнение. Беше прецакала разговора. Обаче не смееше да излъже, особено в малък град като този.

— Тук съм с господин Пендъргаст, частния детектив. Той разследва кражбата на винената колекция.

— Аха! Човекът с червената кола, който вчера се остави да бъде арестуван?

— Точно така.

— Ха, толкова по-добре за него. Началникът Мърдок е конски задник. — Очевидно Уорли смяташе, че да бъдеш арестуван от началника на полицията е в полза на Пендъргаст. — Ако бъдете по-точна за онова, което търсите, може би бих могъл да ви помогна.

— Ще ми се да можех да бъда по-точна. Просто се опитвам да науча малко за историята на този град.

— Голям срам е, че някой открадна виното на Лейк. Той е мил човек. Но не съм сигурен, че историята на града има нещо общо с това.

— Опитваме се да бъдем изчерпателни. Онова, което също ме интересува, е историята на афроамериканските жители на града.

— Историята им е много интересна.

— Моля, продължавайте.

— Долу до старото пристанище се намираще онова, което те наричаха Дил Таун. Там живееха чернокожите.

— Защо Дил Таун?

— Наречен е на освободения роб, който се заселил там — Джон Дил. В онези начални години по-голямата част от населението били моряци. За известен период тази част от града била по-заможна от бялата.

— Защо?

— Прекарвали повече време в океана, работели на китоловни кораби и кораби със зърно. Когато си в океана, на никого не му пука за

цвета на кожата. Важно е какво умееш. Екипажите на тези кораби били полиглоти.

— Обаче на сушата, тук в Ексмут, имало расово напрежение?

— Не и в началото, защото имало достатъчно работа за всички. По-късно обаче се появило негодувание от заможността на Дил Таун. Трябва да знаете, че белите в Ексмут се занимавали главно с крайбрежен риболов. Не прекарвали години в морето на лов за китове, както чернокожите. Освен това благодарение на Кракатау нещата за всички се влошили.

— Кракатау?

— Точно така. Кракатау изригва в края на 1883 година. Следващата година в Ексмут нямало лято. Хората разказват, че през всички месеци на 1884 е имало слана. Насажденията загинали, а рибарската индустрия фалирала. По това време китоловната индустрия вече била в упадък и ги нямало лесните пари, които някога се изкарвали. Нещата се влошили още повече, когато чернокож младеж бил обвинен в изнасилването на бяла жена. Мъжът бил линчуван.

— Линчуван? В Масачузетс?

— Да, госпожо. Обесили го и хвърлили трупа му в залива. Случило се през 1902 година. За черните това било началото на края на Дил Таун. Кварталът беше почти обезлюден, когато през 38-а година Янки Клипер изравни Олдъм със земята.

— Олдъм?

— Много изостанало старо селище, което съществувало на юг оттук на остров Крау. Сега е част от съществуващия днес природен парк.

— Да се върнем на линчуването. Имате ли представа кой носи отговорност?

— Обичайните пияни защитници на закона. Днес станалото се възприема като срамно и никой не иска да говори за това.

— Но вие го правите!

— Моето семейство е „отвън“, както казват тук. Родителите ми се преселват в Ексмут от Дъксбъри. Аз съм видял много повече от света, отколкото мнозина от хората тук. Нали не сте забравили, че съм играл Макбет в Бостън.

Констънс протегна ръка.

— Не се представих. Констънс Грийн. Благодаря за информацията.

Той я стисна.

Констънс, приятно ми е да се запознаем. Кен Уорли, на вашите услуги.

— Мога ли да дойда пак, ако имам още въпроси?

— За мен ще е удоволствие. Надявам се, че с господин Пендъргаст ще се насладите на престоя си в нашия малък град. — Той вдигна ръка и завърши с поредния цитат:

*Тоз замък е приятно разположен
и бризът му ласкаво посреща
успокоените ни сетива.^[3]*

Констънс знаеше, че мъжът може и по-късно да им потрябва, но търпението ѝ вече се беше изчерпало.

— Въздухът — поправи го тя.

Уорли примигна.

— Моля?

— „Въздух“, не „бриз“. Господин Уорли, благодаря още веднъж за помощта.

И след като направи едва забележим реверанс, тя излезе от музея.

[1] Шекспир, Уилям. Както ви харесва. София, З. Стоянов, 1998, с. 438. Прев. В. Петров. — Б.пр. ↑

[2] Шекспир, Уилям. Макбет. София, Народна култура, 1974, с. 317. Прев. В. Петров. — Б.пр. ↑

[3] Шекспир, Уилям. Макбет. София, Народна култура, 1974, с. 332. Прев. В. Петров. — Б.пр. ↑

10.

— Брадли Гавин излезе от задните помещения стиснал хартиен плик с обѣда си в ръка, но спря, когато видя човека, застанал на прага към приемната на полицейския участък. Беше онзи странен частен детектив Пендъргаст. Гавин вече изпитваше любопитство към човека, който беше успял така да подпали фитилите на началника. Не че беше много трудно. Само го накарай да свърши някаква истинска работа и готово. През последните две години той, Гавин, беше вършил на практика цялата полицейска работа в града. А началникът се занимаваше единствено с писането на глоби за неправилно паркиране. Трябваше да изкара още шест месеца така и тогава Мърдок щеше да пенсионира мързеливия си задник и Гавин щеше да стане началник. Поне се надяваше, че ще стане така. Разбира се, това зависеше от тримата градски съветници. Но той се беше посветил на работата си, семейството му живееше от поколения тук и беше част от градския елит, а баща му беше дългогодишен началник, така че оценяваше шансовете си като добри.

Остави настрана обѣда си и погледна отново към Пендъргаст, питайки се дали не си играе с огъня да се появи отново тук толкова скоро след ареста.

— С какво мога да ви помогна? — попита учтиво той.

Мъжът се откъсна от прага, направи крачка напред и протегна ръка.

— Не успяхме да се запознаем. Аз съм Пендъргаст.

Гавин я стисна.

— Аз съм сержант Гавин.

В този момент друг човек влезе от улицата в приемната на участъка: дребничката млада жена на име Констънс, секретарката или помощничката на Пендъргаст, или каквато там беше. Тя се загледа безмълвно в него със своите странни виолетови очи. Късо подстриганата ѝ коса беше тъмнокестенява и лъскава. Макар кройката на дрехите ѝ да беше строга, не можеше да скрие извивките на младата плът под тях. Гавин откъсна поглед от нея с известни усилия и го насочи отново към Пендъргаст.

— Прав ли съм в предположението си, че вие и началникът сте цялата полицейска сила в Ексмутския полицейски участък?

Полицейска сила. Сега разбираше защо този тип бе успял да ядоса толкова началника.

— Участъкът е малък — обясни Гавин.

— Трябва да прегледам някои документи за моето разследване. Вие ли сте човекът, който може да ми помогне?

— Ами... въъ... не. Това трябва да е началникът.

— Чудесно. Може ли да му съобщите, че съм тук?

Гавин изгледа човека продължително, без да примигва.

— Наистина ли искате да отидете там?

— Къде да ходя? Никъде няма да ходя.

Гавин не можа да реши дали този тип е мъдрец, или глупец. Той се обърна.

— Сали, би ли звъннала на началника, че е дошъл господин Пендъргаст, за да... въъ... се срещне с него.

Рецепционистката го погледна тревожно.

— Сигурен ли сте?

— Да, моля.

Тя неохотно натисна бутона на интеркома и тихо измърмори нещо в микрофона на слушалките. Гавин знаеше, че началникът ѝ сега ще излезе. Затварянето на Пендъргаст вчера не го беше успокоило и оттогава той мърмореше и кроеше планове срещу него и оставането му в града.

Това можеше да се окаже забавно.

Миг по-късно началник Мърдок се появи от служебните помещения отзад, крачейки бавно и тържествено, копнеещ за битка. Спря се на вратата към приемната, поглеждайки Пендъргаст, после Констънс Грийн и отново агента.

— Какво има?

— Благодаря, началник, че ми отделихте време. — Пендъргаст пристъпи напред и размаха лист хартия пред Мърдок. — Това е списък на документите, които са ми нужни за разследването на винената кражба. Състоят се от вашите доклади за влизане с взлом и жилищни кражби през последните дванайсет месеца. Освен това бих искал да знам дали в града живеят бивши криминални престъпници. Ще ви бъда благодарен, ако ми предоставите сержант Гавин, за да ми помогне да прегледаме документите и да отговори на непосредствено възникнали въпроси.

Той замълча. Настъпи дълго мълчание от страна на Мърдок, който стоеше и си поемаше шумно въздух, вторачен в агента. След малко започна да се смее: шумен, невесел гърлен смях.

— Направо не е за вярване. Идвате тук и отправяте искания към мен?

— Не съм свършил разследването си.

— Разкарай се. Не искам да виждам кльощавия ти погребален задник до съда.

— Или?

— Или ще ти сложа белезниците както миналия път и можеш да прекараш тук нощта като мой специален гост.

— Нима ме заплашвате отново с арест?

Лицето на началника беше станало тъмночервено, а месестите му ръце се свиваха и разпускаха. Гавин никога не го беше виждал толкова ядосан. Мърдок направи крачка към него.

— Последна възможност, тъпако!

Пендъргаст не помръдна.

— Аз просто исках да видя някои документи. Едно обикновено „не“ щеше да е напълно достатъчно.

— Край. Гавин, сложи му железата.

Гавин се разтревожи, защото не беше очаквал да бъде въввлечен в тази разправия.

— Тъъ... по какво обвинение, началство?

Началникът се завъртя гневно към него.

— Не ми задавай въпроси. Влязъл е без позволение.

— Какво? — обади се Констънс с нисък, заплашителен глас. — Влязъл без позволение в публично достъпно място?

Изведнъж цялата работа вече не беше толкова забавна, колкото Гавин очакваше. Той се вторачи в началника си, който му отвърна с втренчен поглед. Тогава се обърна неохотно към Пендъргаст.

— Моля, обърнете се.

Докато Гавин сваляше белезниците от колата си, Констънс направи крачка напред.

Пендъргаст бързо ѝ махна да спре. След това сложи ръце на кръста и се завъртя към сержанта. Когато Гавин се готвеше да му нахлузи белезниците, Пендъргаст каза:

— Бихте ли извадили портфейла ми със значката от задния джоб, моля?

Портфейлът със значката? Тонът на мъжа изведнъж беше станал хладен и Гавин имаше разтърсващото предчувствие, че ей сега ще се случи нещо ужасно. Той извади портфейла.

— Моля, преместете го в джоба на самото.

Докато Гавин прехвърляше портфейла от единия джоб към другия, началникът го грабна и той се разтвори, проблясвайки в златисто и синьо.

Настъпи кратко мълчание.

— Какво, по дяволите, е това? — попита началникът, вторачен в значката, сякаш никога не беше виждал нещо подобно.

Пендъргаст запази мълчание.

Мърдок прочете надписа на значката.

— Значи вие сте... *агент на ФБР*?

— О, значи все пак сте грамотен — озъби се Констънс Грийн.

Лицето на началника беше станало толкова бледо, колкото това на Пендъргаст.

— Защо не казахте?

— Няма значение, не съм тук по служба.

— Но... мили боже! Трябваше да се представите. Оставихте ме да предположа...

— Да предположите какво?

— Да предположа... че сте просто някой... — гласът му заглъхна.

— Обикновен гражданин, когото можете да тормозите и заплашвате? — подхвърли Констънс по своя старомоден подкупващ начин. — Аз ви предупредих.

Докато стоеше и гледаше, Пендъргаст се приближи до началника на полицията.

— Началник Мърдок, през всичките ми години като специален агент не бях виждал такава злоупотреба с полицейската власт, както във вашия град. Заради незначително нарушение при паркирането вчера вие ме обидихте вулгарно, заплашихте ме с физическо насилие и ме арестувахте и задържахте без никаква причина. Също така използвахте пейоративен термин, крайно обиден за ЛГБТ общността.

— ЛГБ... какво? Не, не съм.

— Освен това пропуснахте да ми прочетете правата.

— Лъжа. Всичко е лъжа. Прочетох ви правата! Нищо не може да докажете!

— За радост цялата история беше записана от охранителната камера на магазина за дрехи от другата страна на улицата. В момента разполагам с копие от записа благодарение на специален агент Рандолф Булто, началник на Бостънския районен офис на агенцията, който ми направи услугата да извади тази сутрин нужното съдебно разпореждане.

— Аз... аз... — Началникът направо беше изгубил дар слово.

Сега Пендъргаст се обърна към Гавин.

— Бихте ли прибрали белезниците, моля?

Сержантът бързо ги върна на мястото им.

— Благодаря. — Пендъргаст направи крачка назад. — Началник Мърдок, както казва един поет, сега можем да поемем по два пътя. Искате ли да знаете кои са те?

— Пътища? — От преживения шок началникът беше изгубил способността си да възприема.

— Да, пътища. Първият е по-често използваният. Ако тръгнем по него, аз трябва да пусна жалба срещу вас за злоупотреба с полицейска власт, като използвам видеозаписа като доказателство, приложено към дългия ми списък с оплаквания. Това би сложило край на вашата кариера точно в навечерието на пенсионирането ви, ще унищожи

доброто ви име, ще изложи на опасност вашата пенсия и със сигурност ще доведе до обществено порицание или дори до къс срок затвор. Има обаче и друг път. — Кръстосал ръце на гърди, Пендъргаст зачака отговор.

— Какъв е този друг път? — най-накрая успя да изграчи началникът.

— И вие сте един... Разбира се, по-малко използваният! Ако поемем по него, вие се хвърляте с всички сили да ми помагате в разследването. *По всички възможни начини.* По този път моят колега специален агент Булто ще прибере записа на погрешно място и повече никога няма да стане дума за него. О, и разбира се, всички обвинения срещу мен се свалят. — Той отново направи пауза. — Е, по кой път ще поемем?

— По този — бързо отговори началникът. — Ще поемем по... въъ... по-малко използвания.

— Така да бъде. О, за малко да забравя. — И Пендъргаст отново размаха списъка под носа на началника.

В желанието си по-бързо да го грабне, Мърдок едва не го изтърва.

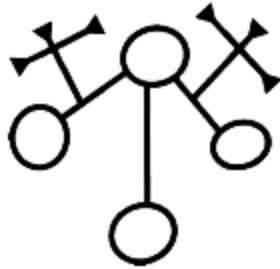
— Утре сутринта ще имате документацията.

Агентът на ФБР и неговата помощница се спогледаха за миг. След това тя изгледа началника с презрително задоволство, обърна се и излезе от участъка, без да каже и дума.

— Много съм ви задължен. — Пендъргаст протегна ръка. — Виждам, че с вас бързо ще се сприятелим.

Докато Гавин гледеше как мъжът и жената си тръгват, из главата му се въртеше: „Той наистина е страхотен, но тази Констънс Грийн е плашеща... по един странно привлекателен начин“.

11.

Уолт Одърли, собственик на странноприемницата „Капитан Хъл“, излезе от своя офис, пое по тесния коридор, който водеше в ресторант „Морската карта“, и надникна в сумрачните помещения. Беше един и половина следобед и макар повечето от обядващите да си бяха тръгнали — в Ексмут хората ядяха рано — Одърли знаеше от проверката на касовите бележки, че днес бяха имали доста клиенти.

Погледът му попадна върху мъжа, седнал сам на маса номер 8. Беше онзи тип, който работеше за Лейк по кражбата на виното. Пърсивал беше казал на Одърли, че мъжът е агент на ФБР, в което той, разбира се, не повярва. Лейк си падаше по такива шегички. Скулпторът му беше разказал и че този човек, Пендъргаст, Одърли помнеше името от хотелския регистър, е твърде ексцентричен. Да, в това можеше да повярва. Мъжът беше облечен в монотонно черно като човек в траур и дори при сумрачната светлина в ресторанта бледото му лице изпъкваше като пълна луна.

Докато Одърли надничаше от скривалището си в коридора, долетя Марджи, старшата келнерка, с поръчката на човека.

— Ето поръчката ви. Пържен сом. Добър апетит.

— Разбира се — чу Одърли, Пендъргаст да измърморва. Известно време непознатият оглежда блюдото. Взе вилицата и бодна тук-там, после предпазливо отхапа парченце. След това остави вилицата и започна да оглежда ресторанта. Салонът вече беше празен, като се изключи старият Уилърд Стивънс, който допиваше своята трета и последна чаша кафе. Мъжът махна на келнерката да дойде.

— Да? — попита Марджи, когато стигна до него.

— Може ли да попитам кой приготви рибата?

— Кой? — Марджи примигна заради неочаквания въпрос. —
Нашият готвач Реджи.

— Той ли е постоянният ви готвач?

— Тези дни, да.

— Разбирам. — След тези думи мъжът взе чинията си, стана, мина между другите маси, заобиколи бара и влезе през двойната врата, която водеше в кухнята.

Това беше толкова необичайно, че Одърли остана известно време на мястото си напълно смаян. Беше виждал хора, толкова доволни от храната си, че молеха да повикат готвача, за да му изразят възхищението си. Беше виждал хора да връщат по разни причини поръчаната храна. Но никога досега не беше виждал клиент да става и да влиза в кухнята, носейки сам поръчаната храна.

Хрумна му, че няма да е зле да иде и да види какво става. Мина от коридора в ресторанта и оттам в кухнята. Обикновено тя кипеше от оживена дейност, но сега в нея цареше почти пълна тишина. Миячът на съдове, двете келнерки, помощник-готвачът и Реджи — всички се бяха струпали и гледаха как мъжът на име Пендъргаст се движи около готварската маса, отваря чекмеджета, вади различни прибори и ги оглежда, преди да ги остави настрана. След това насочи вниманието си към Реджи.

— Предполагам, че вие сте готвачът.

Реджи кимна.

— И каква е квалификацията ви, ако мога да попитам?

Готвачът беше не по-малко изненадан от останалите.

— Четири години като флотски готвач.

— Така ли? Значи може би не сте напълно безнадежден. —
Пендъргаст взе чинията с обяда си и я подаде на Реджи. — Първо, по това време на годината не може да се намери хубав сом толкова на север. Затова предполагам, че този е бил замразен. Нали така?

Изражението на Реджи започна да става отбранително.

— Е, и?

— За бога, човече, ние сме на брега на океана. Със сигурност имаш на разположение прясна риба: атлантическа треска, хек, камбана и разбира се, скалните риби?

— Проблемът е, че Уайт се върна през нощта — обясни Реджи след дълго мълчание.

Това беше прекалено. Одърли направи няколко крачки напред, за да се намеси. Не искаше да изгуби своя най-добър готвач.

— Господин Пендъргаст — попита той, — какъв е проблемът?

— Аз ще си сготвя сам обяд, а Реджи, ако иска, може да играе ролята на помощник-готвач.

Одърли се запита дали този Пендъргаст е не само ексцентричен, но и малко луд?

— Съжалявам — продължи той на глас, — но не можем да допуснем клиенти в кухнята, които да нарушават правилата.

— Единственото, което беше нарушено, е моят стомашно-чревен тракт. Но ако това ще ви успокои... — Мъжът бръкна в джоба на самото си, извади златно-синята значка и я показа на Одърли. На нея пишеше *Федерално бюро за разследване*.

Значи все пак Лейк не се беше пошегувал. Одърли отстъпи назад и Пендъргаст продължи.

— Разкажете ми за улова на този Уайт?

Реджи погледна към Одърли, който му кимна окуражително и безгласно оформи с устни: *Потърни*. Реджи му кимна в отговор, отиде при надхвърлящия човешки бой хладилник, отвори вратата, влезе и се закова на място.

— Какво има? — попита Пендъргаст.

— Мога да се закълна, че купих дузина морски езици от Уайт, а сега са само десет.

— Възнамерявах да говорим за това — каза Одърли, който още се мъчеше да преодолее изненадата си. — Забелязах редовно несъответствие между поръчаните продукти и отчетените. Мисля, че между нас има крадец на храна. По-добре разкажи на този-онзи, че никак няма да съм доволен от това.

Докато Одърли говореше, агентът влезе в хладилника и за малко изчезна от погледите им.

— Ето! — След малко излезе, стиснал един морски език. — Разбира се, не е от дувърските езици, но ще свърши работа. Мога ли да получа тиган, моля? Чугунен и добре нагрят?

Реджи изпълни желанието му.

— А, Реджи, какво е фамилното ви име?

— Шератън.

— Благодаря. Е, господин Шератън, какво бихте предприели, за да сготвите този език?

— Първо ще го филетирам.

— Добре, заповядайте. — Той остави рибата върху месарския пън и загледа одобрително как Реджи умело я филетира.

— Добра работа — похвали го Пендъргаст. — Това ме изпълва с надежда. А сега ми кажете, как ще я сготвите?

— Разбира се, в свинска мас.

Пендъргаст потрепери.

— А не в разтопено масло?

— Разтопено?

— Добре, ще се ограничим до най-простия начин за приготвяне на езика. Моля, сложете тигана на силен огън.

Реджи отиде при ресторантската печка, щракна една от горелките и сложи тигана върху нея.

— А сега сложете малко масло вътре. Не много, само толкова, колкото да покрие дъното на тигана... Стига, стига толкова. Това е достатъчно!

Реджи се дръпна назад, оставяйки в тигана едно невъзможно малко на вид парченце масло. Останалите в кухнята продължаваха да наблюдават, потънали в смаяно мълчание.

Пендъргаст стоеше там, стиснал рибата.

— Е, господин Шератън, моля, ако нямате нещо против, да съберете останала част от мизансцена: гъби, чесън, бяло вино, брашно, сол, пипер, магданоз, половин лимон и сметана?

Докато Реджи се въртеше из кухнята, за да събере подправките във все по-сърдито мълчание, Пендъргаст не откъсваше очи от сгорещяващия се тиган. Одърли наблюдаваше урока по готварство с нарастващ интерес и веселие.

Пендъргаст посоли рибата от двете страни и я сложи настрана.

— Голям кухненски нож или както още е известен — нож на главния готвач?

Помощник-готвачът Стю му подаде един.

Пендъргаст го разгледа.

— Не е достатъчно остър. Не знаете ли, че тъпият нож е по-опасен от острия? Къде ви е точилото?

Извадиха го и с няколко изкусни движения Пендъргаст поправи недостатъка. След това се зае с гъбите и разчетвори първата с бързо, сръчно движение. Като свърши, подаде ножа на Реджи, който нарязва останалите гъби и накълца магданоза, докато Пендъргаст стоеше и гледаше.

— Притежавате добри умения с ножа — отбеляза той. — Това е успокояващо. А сега да се заемем с рибата. Ако ще приготвим този език аламинут, тиганът трябва да е много горещ, за да се сготви рибата бързо. В момента е достатъчно горещ.

Той вдигна рибата и я плъзна в горещия тиган със съскане. След това зачака, сякаш наум отброяваше секундите, а после каза:

— Ето, виждате ли? Вече може да бъде обърната. На дъното се е образувало леко загаряне. — Той пхна шпатулата за риба под езика и внимателно го обърна, с което предизвика ново цвърчене.

— Но във флота... — започна Реджи.

— Вече не фритирате рачешки рулца за няколкостотин души. Готвите за един-единствен изтънчен клиент. Ето — готово! — Пендъргаст плъзна рибата в чиста чиния. — Нали виждате, че я сервирам с филето нагоре — това е представителната ѝ страна. А сега, господин Шератън, може да гледате, ако искате, разбира се. — Агентът на ФБР сипа малко вино в тигана и когато от него изригна облак пара, добави брашно и още малко масло, обирайки загарялото от рибата, като с бързи движения разклащаше съставките. — В момента правя грубо маслено тесто, което ще послужи за основа на соса.

Минута по-късно гъбите се озоваха вътре, а след тях чесънът. Стиснал дръжката на тигана с кухненска кърпа, Пендъргаст бързо сотира съставките, след това добави малко сметана. През цялото време стоеше над горелката и непрекъснато разклащаше съда. След още една минутка спря горелката, взе лъжица, опита соса, добави малко сол и пипер, потопа отново лъжицата в него и я показа на Реджи.

— Господин Шератън, отбележете как сосът леко покрива лъжицата. Французите наричат това *парре* — имат предвид способността на течността да оцвети дъното на лъжицата. За в бъдеще ще ви моля да изчакате сосът ви да се сгъсти до тази степен, преди да ми го сервирате. — Поля обилно рибата със соса, след това я поръси с магданоза и пръсна малко лимонов сок отгоре.

— *Filets de Poisson Bercy aux Champignons* — обяви той малко претенциозно на френски. — Или казано по-точно, филе от морски език а ла Пендъргаст, тъй като предвид обстоятелствата се наложи да съкратя както съставките, така и технологията на приготвяне. А сега, господин Шератън, кажете ми, смятате ли, че можете да повторите тази рецепта с най-голяма точност при бъдещите ми вечери в този ресторант?

— Не е много сложна — отговори късо Реджи.

— Точно в това е нейната красота.

— Ама за всяка вечеря?

— Да, за всяка. — Пендъргаст бръкна в джоба си, измъкна стодоларова банкнота и я даде на готвача. — А това е за вашето днешно безпокойство.

Реджи се вторачи в нея и раздражението, изписано по лицето му, се смени с изненада.

— Редовно ли готвите на обед? — попита Пендъргаст с надежда в гласа.

— Само два пъти седмично — обясни Реджи.

— А, ясно. Значи засега ще се задоволя с вечерите. Ако обичате, в близко бъдеще филета от морски език а ла Пендъргаст. Ще ви бъда благодарен. — След тези думи Пендъргаст взе чинията, обърна се и излезе от кухнята.

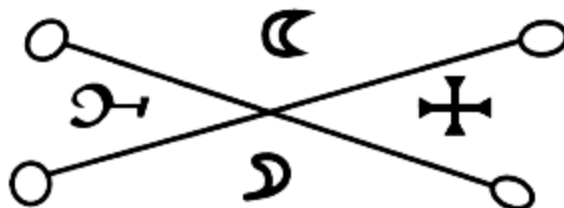
Одърли се обърна и през смях потупа Реджи по гърба.

— Е, готвачо, май имаме ново блюдо в менюто, нали така?

— Така мисля.

— Ще го изпиша на черната дъска. — Одърли излезе от кухнята, като се кискаше под мустак, оставяйки Реджи и кухненския персонал да се гледат зинали от учудване дълго след като вратите на кухнята бяха престанали да летят насам-натам.

12.

Бенджамин Франклин Бойл заби мотиката за миди в калта и обърна една голяма, дебела красавица. Когато я издърпа, в знак на протест тя изстреля струйка вода, а той я хвърли в кофата и направи няколко крачки напред. Високите му до кръста рибарски ботуши засмукаха шумно въздух в знак на съпротива. Заби мотиката отново и отвори дълбок срез в калта, разкривайки още две миди. Още няколко крачки, замах с мотиката и поредните няколко миди се озоваха в кофата. След това спря да почине, облегал на мотиката, и зарея поглед към оголените кални плитчини зад устието и морето пред него. Имаше слаб отлив и зад него слънцето залязваше, карайки няколкото буреносни облака на хоризонта да аленеят. Беше чудесна есенна вечер. Бойл вдиша миризмата на соления въздух, зрелия мирис на оголеното кално дъно на канала — миризма, която обичаше — и се вслуша в крясъците на чайките, докато те прелитаха и се въртяха над ексмутските тресавища.

Преди пет години, когато стана на шейсет и пет, Бойл се беше отказал от риболова и продаде траулера си. Работата му беше тежка и рапаните сякаш ставаха все по-малки и трудни за откриване. През последните няколко години онова, което вадеше, обикновено бяха безполезни морски звезди, които от туй нагоре му съсипваха мрежите. Беше доволен, че успя да се отърве от кораба — бяха му предложили почтена цена за съда, а и той бе успял да спести достатъчно за сиромашка пенсия. Копането на миди обаче му осигуряваше занимание, докарваше му малко допълнителни пари и го държеше близо до морето, което обичаше.

След като си почина, огледа лъскавите плитчини. Навсякъде се виждаха дупките на тънкочерупчестите миди. Плитчината беше добра и изглежда отдавна никой не я беше копал, защото до нея се стигаше трудно през острата блатна трева и уморително прекосяване на друга, по-близка плитчина, която вече беше разкопавана.

Излизането сред природата не беше лошо, но на връщане с двайсеткилограмовата кофа, пълна с миди, му излизаше душата.

Той заби мотиката в лъскавата, потрепваща повърхност на калта, после я дръпна назад, разкривайки още миди. Поддържаше ритъма, като всеки път правеше няколко крачки напред, забиваше, обръщаше, вадеше, хвърляше в кофата, след това повтаряше всичко отначало. Докато работеше, доближи до края на блатната трева и щом стигна до нея, спря, за да си набележи друга добра посока. Стъпи на помръдващата кал и видя няколко струйки вода да бликват от дясната му страна. Това щеше да се окаже добро място за копане. Когато се наведе, за да започне, зърна нещо странно в сумрака: приличаше на топка за боулинг със стърчаща от нея коса. Беше прикрепена към нещо безформено, потънало в мътния канал, който се промъкваше през калната плитчина.

Остави тежката кофа и се приближи, за да провери, а високите му ботуши издаваха ужасен звук при всяка крачка. На Бойл не му трябваше много време да осъзнае, че гледа тяло, забито в калта, и още няколко крачки го приближиха близо до него. Беше на гол мъж, проснат по корем с прострени настрани ръце и крака. Лицето и долната част на тялото бяха вече заровени няколко сантиметра в калта. Тилът му беше отчасти плешив, а в средата на венеца от корясала от солта коса на темето лъщеше голяма, лъскава плешивина. Малко зелено раче, усетило движението, се прехвърли от единия полукръг коса в другия и се скри под сресания настрани останал перчем.

Бойл беше видял много трупове на удавници, изхвърлени на брега, и този приличаше на повечето от тях, включително по дупките, които тук-там го пронизваха, дело на лакомите морски обитатели — крабове, риби, стриди, които бяха започнали да се гощават.

Той остана известно време там, чудейки се дали познава човека. Не можа да се сети веднага за плешивината — имаше много хора с подобни, но така, без дрехи, не му приличаше на когото и да било. Разбира се, трябваше да се обади на полицията, но любопитството

надделя. Все още стискаше мотиката в ръка, затова се наведе над трупа, пхна я в калта под корема. С другата ръка хвана трупа за горната част на ръката и дръпна. Трупът се освободи с грозно мляскане от калната прегръдка и се обърна с плисък, а вкочанената ръка тупна в калта.

Беше невъзможно да види каквото и да било, защото лицето и торсът бяха покрити с черна кал. Сега какво? Трябваше да измие калта от лицето. Заобиколи тялото, нагази в плиткото на канала, зашепи двете си ръце и започна да плиска вода върху трупа. Калта бързо се оттече и отдолу на ручейчета и ивици започна да се показва ослепително бяла плът.

Изведнъж Бойл замръзна. Лицето беше до голяма степен изядено — устните, очите, носа — нещо обикновено, доколкото знаеше, за трупове, попаднали в солена вода. Обаче онова, което го накара да замръзне на място, беше не лицето на мъжа, а неговият торс. Той се вторачи в него, опитвайки се да осъзнае какво вижда. Онова, което в началото беше сметнал за груби татуировки, се оказа нещо съвсем друго.

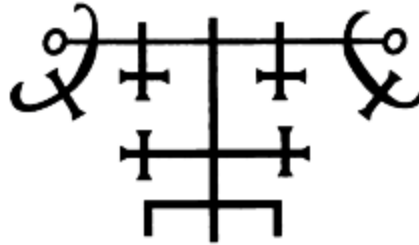
Бенджамин Франклин Бойл пусна мотиката за миди в калта, бръкна в джоба под високите до кръста ботуши, извади мобилния си телефон и набра номера на полицейския участък в Ексмут. Когато рецепционистката се обади, той каза:

— Дорис? Обажда се Бен Бойл. Намирам се при калните плитчини. Тук има труп, не е от местните. Прилича на изхвърлен от тресавището. По тялото е поработил истински артист. Не, не мога да го опиша — трябва човек да види с очите си. — След това обясни по-подробно къде се намира, накрая прекъсна линията и отново прибра телефона в джоба.

Със смръщено чело Бойл се замисли какво да прави сега. Дори ченгетата да тръгнат веднага, не могат да стигнат дотук за по-малко от двацет минути. Имаше достатъчно време да напълни кофата.

Той потропа с крак по калта, видя къде струйките вода са най-нагъсто и започна да копае между тях. Скоро си създаде ритъм: две крачки, удар с мотиката, обръщане на калта, изваждане, хвърляне в кофата и пак отначало.

13.

Брадли Гавин, потънал до бедрата в тинята, нагласи последната от стойките на лампите и включи кабела в генератора. С известно усилие успя да измъкне краката си в рибарски ботуши от калта и стъпи обратно на дъсчената пътека, която заобикаляше мястото.

Беше прекарал последния час в сваляне на дървени талпи и разполагането им до и около местопрестъплението, избутване на генератора, разполагането на лампите, заграждането на периметъра с полицейска лента, следвайки указанията на криминалиста, едър мъж на име Малага, който беше дошъл чак от Лоурънс заедно с технически помощник и фотограф. Сега тези господа чакаха в края на блатото всичко да бъде свършено, за да могат да минат на пръсти до работното си място, без да се накалят.

— Провери горивния индикатор на генератора — нареди началникът, застанал на дъските с чисто нови рибарски ботуши, по които още нямаше и капчица кал, и кръстосал ръце на гърдите. Още от обедното посещение на Пендъргаст той беше в лошо настроение, което се влоши допълнително след откриването на трупа. За Гавин причината беше очевидна: случилото се щеше да изисква истинска работа и можеше да забави неговото пенсиониране и да изложи на риск niskия процент престъпления, на който Мърдок се беше радвал по време на службата си. Разбира се, разкриването на престъплението беше последната му грижа.

Гавин сви рамене — още шест месеца и край. След това с малко късмет той щеше да е началникът.

Погледна индикатора.

— Още е почти пълен. — Опитва се да не поглежда натам, където лежеше трупа с лице нагоре, оставен в тази поза от копача на миди, който го беше зарязал така. Кучият син беше продължил да разкопава около трупа, за да вади миди, унищожавайки всички евентуални улики. Криминалистът Малага щеше да получи удар, когато види това.

— Добре — обади се Мърдок, прекъсвайки унеса на Гавин, — изглежда вече всичко е както трябва. — Той вдигна радиостанцията си. — Готови сме за криминалистите.

Дишайки тежко, Гавин се опитваше да махне с пръчка полепналата по ботушите му кал.

— Ей, Гавин, внимавай да не пада кал по дъсчената пътека.

Сержантът се дръпна настрана и продължи да стърже, запращайки калта в мрака. Върху тресавищата се беше спуснала хладна вечер. Ниско над земята се събираше студена влажна мъгла, добавяйки сякаш бял покров към сцената. Мястото приличаше повече на снимачна площадка за филм на ужасите, отколкото на истинско местопрестъпление.

Чу гласове и видя в мъглата да подскочат светлини. Миг покъсно се показва висок мъж с намусено лице — Малага. Бръснатата глава с удивително лъскаво теме беше кацнала върху дебел врат, покрит с черни косми, което му придаваше вид на бик. Следваше го млад азиатец — техническият помощник, а зад тях двамата дебел мъж с окачено по него фотографско оборудване сумтеше и тътреше крака.

Малага спря в края на местопрестъплението и каза с дълбок, мелодичен глас:

— Благодаря, началник Мърдок. — После махна на фотографа да мине напред. Човекът поне беше професионалист и се зае да прави снимки от всеки възможен ъгъл. Коленичеше или се вдигаше високо на пръсти. Докато се движеше наоколо с изненадваща сръчност, на всеки няколко секунди тихо избухваха светкавици. Гавин се опитваше да овладее дълбокия си шок, имитирайки професионално безразличие. Всъщност никога преди не се беше озовавал на сцена на убийство. Когато отново стрелна поглед към тялото, простряно по гръб с онези жестоко изрязани по гърдите му символи, изпита друг пристъп на изненада и ужас. Питаше се кой би могъл да направи подобно нещо и защо. Не виждаше никакъв смисъл в това — никакъв! Какъв би могъл

да бъде мотивът за подобна постъпка? Изпитваше и гняв — гняв, че неговият роден град е осквернен с подобно престъпление.

Докато Малага обработваше местопрестъплението, от време на време промърморваше нещо на фотографа, а той в резултат правеше още няколко снимки. В един момент монтира фотоапарат на статив и започна да снима трупа отгоре.

— Готово — обяви накрая и се отдръпна назад.

Сега на местопрестъплението се промъкна техникът, оборудван с латексови ръкавици, бял комбинезон и калцуни. Той остави на земята медицинското куфарче и извади от него няколко навити плъстени държателя, в които имаше най-различни неща: епруветки, пинсети, найлонови пликчета с цип, игли, етикети, знаменца на телчета, тампони и няколко пластмасови шишета — пръскалки с химикали. Наведе се над трупа и започна да събира косми и нишки, като пръсваше тук или тампонираше там. Изстърга под ноктите и зави ръцете в найлонови пликче и ги затегна с лепенка. После се зае да изучава изрязаните символи с помощта на фенерче и да вади от тях разни неща или да тампонира някои места, след което прибираше тампоните в епруветки и ги запушваше.

Цареше тишина. Дори Малага нямаше какво да каже или да даде някакви указания. Последното, което техникът направи, беше да свали пръстовите отпечатащи на мъртвеца с помощта на електронен тампон. Накрая и той свърши, събра всичко в медицинската чанта и си тръгна по същия начин, както беше дошъл — промъквайки се.

Малага се обърна към началник Мърдок.

— Е, вече е изцяло ваш. — След това силно стисна и разтърси ръката на началника — сякаш нямаше търпение да се махне от това зловонно тресавище — и заедно с колегите си се приготви да се върне по дъсчената пътека. Гавин разчете по лицето на началника истинска паника: ами сега? Внезапно осъзна, че Мърдок никога не беше разследвал убийство в градчето. Никога! Предположи, че може би го е правил в Бостън, но едва ли, след като бостънската полиция си имаше специализирано отделение за разследване на убийства.

Гавин се смръщи. Не трябваше ли заради това да повикат Пендъргаст? Началникът очевидно беше напълно затънал, а Пендъргаст, макар и малко странен тип, изглеждаше способен.

— Шефе — каза той, — не смяташ ли, че трябва да кажем на агента от ФБР? Искам да кажа, че вероятно би искал да знае и сигурно може дори да помогне...

Началникът обърна смръщеното си лице към него.

— Не мисля, че трябва да му *досаждаме*. В края на краищата, човекът е зает с *толкова важно* разследване. — Сарказмът му можеше буквално да се докосне.

От мрака се разнесе кадифен глас.

— Скъпи, колега, благодаря ви, че взехте под внимание другите ми задължения, но не може и дума да става за досаждане. — След това въведение облечената в черно фигура на агента изскочи от мрака, а бледото му лице се рееше призрачно в ниско падналата мъгла.

За миг лицето на началника стана напълно безизразно. След това преглътна шумно.

— Агент... ъъ... Пендъргаст, разбира се, ще се радваме на вашата помощ. — Той се поколеба. — Това... официално ли ще бъде?

Пендъргаст махна с ръка.

— Не, просто малко дискретна помощ отстрани. Всички лаври за вас и разбира се, за отличния сержант Гавин.

Началникът прочисти гърло. Очевидно не беше сигурен каква трябва да е следващата му стъпка.

— Може ли? — каза Пендъргаст, докато се приближаваше. От мрака зад него се показа още една фигура — Констънс Грийн. Гавин не можеше да откъсне очи от нея. Беше облечена в старомоден джинсов гащеризон и ботуши, а косата ѝ опъната назад с кърпа. Определено беше красива по един старомоден начин. На изкуственото осветление около местопрестъплението изглеждаше още по-екзотична, отколкото на дневна светлина. Тя мълчеше, но очите ѝ се стрелкаха насам-натам, попивайки всичко.

— Коя е госпожата? — попита Малага. Той беше прекратил оттеглянето си при идването на Пендъргаст. — Никакви зяпачи!

— Тя — обясни рязко Пендъргаст — е моята сътрудничка. Моля, окажете ѝ цялата любезност, която бихте проявили към мен.

— Разбира се — отговори Малага и се поклони малко театрално на Констънс. След това се обърна и закрачи по дъсчената пътека, докато не изчезна в мрака.

Пендъргаст се промуши под полицейската лента и се насочи към трупа. Констънс Грийн остана на мястото си. Гавин се запита какво ли си мисли. Трупът беше отвратителен: лицето почти изядено, без език и устни, само наподобяващи решетка големи жълти зъби, устата широко разтворена. Въпреки това жената изглеждаше спокойна и невъзмутима.

Пендъргаст клекна.

— Мда, виждам, че това е историкът. Морис Маккул.

Щом чу това, Гавин отново изпадна в шок. Историкът?

— Откъде знаете? — попита началникът. — Лицето... въъ... го няма, още не сме установили самоличността на трупа.

— Мекото на ушите. Виждате ли как е сраснало с бузата? Мекото на ушите е почти толкова полезно, колкото пръстовите отпечатащи. Освен това височината и теглото сякаш също отговарят.

— Познавахте ли го? — попита Мърдок.

— Видях го в ресторанта.

Пендъргаст нагласи лампите, после се отпусна на колене, както беше направил техникът преди малко. Извит като арка над мъртвеца, започна да рови с пинсети и да вади неща, пъхаше ги в епруветки и найлонови пликчета, които като с магия изскачаха от джобовете на сакото му и отново изчезваха. Беше интересно да гледат техника от полицията, но да наблюдават Пендъргаст беше все едно да гледаш балет — всяко движение бе съвършено, докато паякоподобните бели пръсти се стрелкаха насам-натам. Той прекара дълго време в проучване и ровене в срезове по гърдите, изследвайки ги с фанатично внимание, дори в един момент извади часовникарска лупа. Ровеше, надничаше и изучаваше оголената плът, която бе останала от лицето на мъжа. Най-накрая се изправи и се проверя отново под полицейската лента.

Гавин погледна към Констънс Грийн и се изненада от оживлението и интереса, изписани по лицето ѝ. Като посетителка в музей, която се наслаждава на хубава картина. Жената беше значително по-малко шокирана, отколкото той самият. Да не би да беше от онези, които се възбуждат от гледки на насилие? Не — някак си не му се струваше от този тип. Накрая реши, че за нея това е интелектуална загадка, и това определено говореше в нейна полза.

— Интересно — промърмори Пендъргаст. — В добавка на онова, което прилича на изрязани символи, част от срезове сякаш образуват

букви. — Той светна с малко фенерче върху срезове по гърдите първо от едната страна, после от другата. — Аз го разчитам като Т-А-Й-Б-А-Н-Е.

Внезапно настъпи мълчание. Гавин се вторачи в трупа с още по-голяма изненада и шок. Вярно беше: под определен ъгъл човек можеше да види груби букви. ТАЙБАНЕ. Стрелна поглед към началника и видя, че лицето му си остава безизразно.

Изведнъж забеляза, че Пендъргаст го гледа с любопитство.

— Сержант, виждате ли нещо?

— Нищо — заекна той. — Просто думата смътно ми напомня нещо.

— Интересно — повтори Пендъргаст, когато се обърна отново към трупа. — Наистина много любопитно: забележете, че срезове са направени с каменен нож.

— Каменен нож? Имате предвид като някоя индианска реликва?

— Да, но прясно изсечен и затова много остър. Вложени са значителни умения. Срезове са направени преди смъртта и са кръвели, а после кръвта се е съсирила. Точността им показва, че когато са правени, мъжът вече е бил в безсъзнание. Иначе е щял да се съпротивлява на процедурата. Бих казал обаче, че първата, смъртоносна рана е причинена с тежък нож, пронизал чисто плътта. Може би е използвал байонет. — Той замълча и се огледа. — Убийството е извършено по-нагоре в соленоводните тресавища и тялото е стигнало дотук с помощта на отлива. Едно проучване на приливите и отливите може би ще помогне да се установи мястото и часът на смъртта. Трупът трябва да е прекарал известно време във водата, за да успеят рибите да изядат устните, очите, носа и езика. — Той погледна към Гавин. — Търсачът на миди, който е намерил трупа, голям скъперник ли е?

— Бойл? — попита Гавин. — О, да, известен е с цицилка си. Не можеш с игла да му бръкнеш. Откъде знаете?

— От факта, че е продължил да копае миди около трупа. Къде ги продава?

— В странноприемницата. Прочута е с пържените си миди.

Пендъргаст леко потрепери.

— Като се има предвид, че мидите се хранят, като филтрират водата, през следващите няколко дни да се ядат пържени миди в

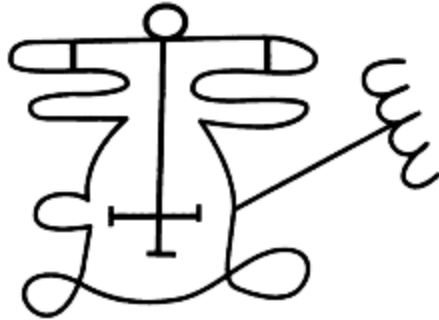
ресторанта ще бъде жив канибализъм. Слава богу, не съм изложен на опасността да ям пържени миди, независимо дали са прочути или не. — Огледа за последно трупа, извади малък цифров фотоапарат и направи поредица снимки на изрязаните символи.

— Изглежда сме се натъкнали на истински психар — обади се Мърдок.

Пендъргаст се изправи и свали латексовите ръкавици.

— Като изключим срезове, това не е много информативно местопрестъпление, защото тялото е било съблечено, довлечено тук от водата и напълно измито от приливите и отливите. Срезове са направени грижливо и умело от човек, който има опит в изрязване на месо. Изглежда символите имат някаква цел, както без съмнение и думата ТАЙБАНЕ. Съжалявам, началник Мърдок, но не мога да се съглася с вашето заключение, че това е дело на психопат. Човекът, извършил това, е бил организиран, целенасочен и преднамерен.

14.

Констънс Грийн огледа стаята, наета от Пендъргаст на първия етаж на странноприемницата. Беше накарал да изнесат леглото и на негово място да вкарат голяма маса от бор, на която беше сложил груб, почти антикварен ролков магнетофон с некрасив микрофон. До тях се мъдреха стара електрическа пишеща машина Ай Би Ем „Селектрик“^[1] и също толкова стар диктофон.

Беше удивена от готовността на началника да сътрудничи, най-малкото, когато бъде помолен директно. Тази сутрин беше позволил на Пендъргаст да рови из склада за оборудване на Ексмутския полицейски участък и да вземе всичко, което иска.

— О, Констънс! Виждам, че се възхищаваш на моята стая за разпити.

Пендъргаст стоеше на прага, прегърнал стар компютър Ай Би Ем.

— Това ли е наистина? Стая за разпити?

Той остави компютъра на масата.

— Точно така. Ти какво си мислеше, че е?

— По-скоро прилича на технически музей.

Той включи компютъра в мрежата, свърза клавиатурата и го пусна. До него постави кутийка със стари, но още пакетирани дискети.

— Да не би още да работят?

— Не.

— А какво му е на твоя „Макбук“, ако смея да попитам?

— Прекалено хубав е, за да бъде заплашителен.

Тя отново огледа наоколо.

— Значи всичко това е театър?

— Скъпа Констънс, някой ден ще разбереш, че купчина апаратура, било то и стара, въздейства особено благотворно на свидетелите. Магнетофонът работи, но за всеки случай съм свързал микрофона с електронен диктофон, скрит в него.

След това се зае да подреди всичко на масата в строг порядък. Констънс трябваше да признае, че всички машинарии се сливаха в една плашеща фасада, която служеше да изолира разпитвания от разпитващия.

— Моля, затвори вратата и седни.

Констънс затвори вратата, приглади роклята си и седна.

— Кого ще разпитваш?

Той ѝ подаде списък. Тя го прегледа и го остави на масата.

В този списък има доста имена.

— Може да се наложи да говорим с всички тях. Аз, както се казва в този край, *хвърлям въдицата*.

— С една дума, смяташ, че убийството на историка е свързано със зазидания скелет?

— Обикновено не вярвам на предчувствия. Но в този случай ще направя изключение, защото предчувствието ми е толкова силно: да, двете неща със сигурност са свързани.

— Как?

Той сплете пръсти на колибка и се облегна удобно.

— Констънс, ще ми бъде интересно първо да чуя твоите мисли. Агитираше за правото да разследваш, както ти смяташ за добре, затова ще ми е любопитно да чуя твоя анализ на онова, което разбрахме досега.

Тя се наведе, осъзнавайки тежестта на изпълнения му с очакване поглед.

— Няколко неща се набиват на очи — започна младата жена. — Знаем, че историкът е проучвал изчезването на кораб през 1884 година край тези брегове. Същата тази година заради изригването на Кракатау в целия район, включително Ексмут, е унищожена реколтата. Според датирането с въглерод между 1870 и 1890 година един мъж — афроамерикански моряк — е измъчван и тялото му било зазидано в

мазето на къщата, където е живял пазачът на фара. През 1886 година пазачът на фара пада пиян по стълбите и умира.

Едва забележимо кимване.

— Като събереш всичко това, струва ми се, че чернокожият е бил зазидан през 1884 година и по някакъв начин това е свързано с изчезването на кораба. Не бих се учудила, ако смъртта на починалия след две години пиян пазач на фара също е свързана със случилото се. В края на краищата мазето, където е зазидан този моряк, е било негово. В това градче има някаква мрачна тайна — нещо се е случило тук през онази година. Историкът е открил някакъв съществен факт, който е щял да разкрие тази тайна, и е бил убит, за да му запушат устата.

— А символите по трупа?

— Нямам отговор за тях.

— Какво ще кажеш за кражбата на виното?

— Както ти вече спомена, била е диверсия, за да се прикрие изваждането на моряшкия скелет. Това е още едно доказателство — макар да нямаме нужда от повече — че мрачната тайна, за която стана дума, още съществува тук в Ексмут.

— Какви са препоръките ти за нашите по-нататъшни стъпки? Разбира се, подредени по важност.

Констънс направи пауза.

— Първо, да разберем какво е научил историкът, за да го убият. Второ, да научим повече за изчезналия кораб „Пембрук Касъл“. Трето, да научим повече за пазача на фара, паднал пиян по стълбите. Разбира се, стига да е възможно. И четвърто, да установим какви са тези символи по трупа.

— В разсъжденията ти има множество логически пропуски и твърде много предположения, но като цяло не съм разочарован от теб, Констънс!

Тя се намръщи.

— Не ми харесва да бъда порицавана чрез едва доловими похвали. Какви точно пропуски в логиката имаш предвид?

— Пошегувах се. Твоят анализ и предложените стъпки са похвални. Всъщност по тази причина съм готов да ти поверя важна задача.

Тя се размърда на стола, опитвайки се да прикрие какво удоволствие ѝ доставиха неговите думи.

— А какви са твоите идеи?

— До откриването на нови доказателства съм съгласен с всичко, което каза. Но трябва да добавя, че двете неща, които смятам за най-показателни, са думата ТАЙБАНЕ, изрязана в плътта на историка заедно с любопитните символи... разбира се, и историята за призраците.

— Историята за призраците?

— Онази, която ти ми разказа. Как фарът бил обсебен и се чувал бебешки плач.

— Наистина ли смяташ, че това е важно?

— Дори много.

Пендъргаст се обърна, защото някой почука на вратата.

— А, ето и нашия първи събеседник.

Той отвори вратата и се показа мъж, застанал в коридора. Човекът беше в началото на четиресетте, с нежно тяло, оредяваща кестенява коса и изхвъркнала адамова ябълка. Констънс си спомни, че вече го беше виждала два пъти из града: веднъж на улицата, докато, застанал настрана, гледаше как арестуват Пендъргаст, и вчера сутринта тук в ресторанта на закуска. И в двата случая беше облечен в скучни консервативни костюми, които бяха в смешен контраст — затова го беше запомнила — с косматите му вълнени пуловери във весели цветове и шпиц деколтета. Днес също носеше такъв: мъхнат, с цвят на праскова. *Всеки с вкуса си*, помисли си Констънс с потрес. Или по-скоро с *безвкусието си*.

— О — възкликна Пендъргаст, — господин Дана Дънуди. Както обикновено в цялото си модно великолепие.

— Ярките цветове ме радват — обясни мъжът и стисна протегнатата ръка. — Предполагам, че вие изпитвате точно противоположното.

— Попадение! Много точно попадение! Моля, седнете. — Пендъргаст изчака, докато мъжът се настани удобно. — Това е моята помощница госпожица Грийн, която ще присъства на разговора ни. Констънс, запознай се с господин Дана Дънуди, адвокат тук в Ексмут.

— Как бих могъл да ви помогна, агент Пендъргаст? — попита Дънуди.

— Да отговорите на няколко въпроса, ако нямате нищо против.

Дънуди махна с ръка. Констънс забеляза, че адвокатът има избеляла татуировка на единична котва от вътрешната страна на едната си китка.

Пендъргаст погледна в бележника си.

— Доколкото знам, живеете в къщата, която гледа към соленоводните тресавища. Така ли е?

Дънуди кимна.

— Завчера вечерта бяхте ли си у дома?

Дънуди отново потвърди с кимване.

— Същата вечер чухте ли, видяхте ли нещо необичайно?

— Нищо, което заслужава отбелязване.

Пендъргаст записа нещо в бележника.

— Как е адвокатската професия тук в Ексмут?

— Задоволителна.

— С какво точно се занимавате?

— Продажба на недвижими имоти. По някое съдебно дело. Рутинни правни въпроси на града.

— Какви са съдебните дела?

— Най-различни. Имотни спорове, спорове за право на преминаване през имоти. Искания за зонирание.

— Разбирам. Това, че сте адвокат на града, вероятно е полезно при зонирането.

Дънуди махна някаква невидима прашинка от пуловера си.

— Агент Пендъргаст, никога не си позволявам да смесвам гражданските си задължения с професионалните.

— Разбира се.

Дънуди се усмихна леко. Констънс забеляза, че е доста остроумен и не се плаши лесно.

— Господин Дънуди, женен ли сте?

— Вече не.

Констънс се вторачи в мъжа с присвити очи. Беше развил уменията да дава къси адвокатски отговори, в които не се съдържаха информация.

— Ясно. Имате ли роднини в града?

Дънуди кимна.

— Да, ние сме от първите заселници.

— По кое време?

— Не мога да ви кажа. Изглежда Дънуди винаги са били тук.

— Да се върнем на сегашното ви семейство. Вашият брат Джо е барман в ресторанта на странноприемницата, нали?

След този въпрос гордото изражение, появило се на адвокатското лице, докато говореше за своето семейство, се смени от смръщване, а после стана преднамерено безизразно.

— Точно така.

— Господин Дънуди, водите ли криминални дела?

— В Ексмут почти няма нужда.

— Макар градът да има своите проблеми. Например взломната кражба у Пърсивал Лейк. Освен това разбрах от единия от готвачите тук в странноприемницата, че редовно изчезват хранителни продукти от килера за провизии.

— Това не ми прилича на голямо престъпление.

— Случайно да сте чели „Баскервилското куче“? — попита Пендъргаст.

Дънуди се поколеба за секунда, видимо изненадан.

— Не виждам връзката?

— Направете ми удоволствието. Чели ли сте я?

— Да.

— Тогава може би ще си спомните сходните обстоятелства. Имам предвид липсващата храна от Баскервил Хол.

Докато Констънс наблюдаваше ставащото, лицето на адвоката стана още по-безизразно. Напълно преднамерено. Освен това не отговори.

Пендъргаст шумно затвори бележника си и го сложи до пишещата машина.

— Нямам повече въпроси. Благодаря ви за отделеното време.

Адвокатът стана, поклони се последователно на всеки от тях, след това си тръгна, затваряйки вратата зад себе си.

Констънс се обърна към Пендъргаст:

— „Баскервилското куче“? Алойшъс, надявам се, че няма да започнеш да забъркваш свръхестественото, нали?

— Напротив. Видя ли реакцията му? По-точно липсата на такава? Много показателно.

— Не мога да кажа какво целеше. Но на мен той ми се струва със сигурност виновен.

— Да, Констънс, всички адвокати са виновни. Обаче си мисля, че точно този е по-виновен от останалите. — Агентът погледна часовника си. — Смятам, че преди да се появи нашият следващ събеседник, имаме точно време за по чаша чай.

[1] IBM Selectric, пусната на пазара през 1961 г., има кръгла пишеща глава вместо лостчета с букви. — Б.пр. ↑

15.

Върнаха се от ресторанта и откриха един мъж да ги чака пред затворената врата с бейзболно кепе в ръка. Пендъргаст го въведе и мъжът се огледа със сълзящи очи, видимо уплашен от мизансцена. Констънс не го беше виждала досега. Когато мина край нея, усети слаб аромат на бърбън и пури.

— Моля, разположете се удобно, господин Ларю — покани го Пендъргаст.

Мъжът се настани на един от столовете.

С точни, но пестеливи движения Пендъргаст прекара магнетофонната лента от едната ролка между главата и движещите колелца, зае се да наглася различните бутони и най-накрая натисна бутона за запис. Ролките започнаха да се въртят. Интересно, отбеляза Констънс, че не разигра същия театър пред адвоката.

— Моля, говорете ясно в микрофона.

Мъжът кимна.

— Да, господине.

— Кажете името си и адреса за протокола.

Мъжът обясни, че се казва Гордън Ларю, живее в Дил Таун, живял е там през целия си живот и има малка фирма за косене на трева, с което се издържа.

— Откога косите моравата на господин Лейк?

— От дванайсет години.

— В края на седмицата, когато господин Лейк беше заминал и са влезли с взлом в къщата му, вие ли косихте тревата?

— Да. Той предпочиташе да идвам, когато го няма, защото шумът му досаждаше.

— В края на седмицата по кое време отидохте да косите?

— В събота около единайсет.

— Видяхте ли нещо необичайно?

— Не. Тъй като вече настъпва есента, тревата нямаше нужда от много косене. Обаче заради скулптурите господин Лейк обича моравата му да е хубава.

— Някакви признаци, че някой друг, освен Лейк е бил там?

— Нищо не видях. Нямаше признаци някой да е проникнал с взлом. Нямаше чужди коли или нещо друго.

— По кое време си тръгнахте?

— Дванайсет и половина.

— Господин Ларю, това е всичко.

Докато мъжът ставаше и се готвеше да си тръгне, Пендъргаст попита между другото:

— Дил Таун е предградие, което в началото е било населено от чернокожи китоловци, нали?

— Да.

— Много интересно. Благодаря ви. — Пендъргаст изпрати Ларю до вратата, затвори я и се обърна към Констънс, отправяйки ѝ кратка усмивка.

— Пускаш въдици? — попита Констънс, питайки се защо толкова очевидно си губят времето.

— Точно така. Да пуснем още една муха във водата. А сега, ако искаш, въведи следващия човек вместо мен.

Констънс излезе и намери седнал на стол в коридора друг събеседник със зачервено лице, с леко побеляла коса, щръкнала на врата му от възмущение. Мъжът се изправи.

— Надявам се, че това няма да отнеме много време — каза той, оглеждайки я от главата до петите с изсветлели, но бдителни сини очи. Беше на около седемдесет, носеше риза на големи карета, тиранти и сини работни панталони. От него лъхаше леко на тресавище.

— Насам — покани го тя.

Човекът нахълта агресивно в стаята и отказа предложението му за стол. Пендъргаст отново взе да се върти около апаратурата.

— Е? — попита мъжът нетърпеливо. — На никакви въпроси няма да отговарям, ако затова сте ме повикали.

— Извинете, само минутка, опитвам се да подготвя апаратурата. Вие сте господин Джордж Уошингтън Бойл, нали?

— Казвам се Бенджамин Франклин Бойл — поправи го мъжът. — Няма що, добро начало, господин детектив.

— Много се извинявам. — Агентът продължи да се пипка около оборудването. — Вие сте тук напълно доброволно. Значи желаете да откажете да отговаряте на въпроси?

— И какво, ако го направя? Вие ще извадите съдийско постановление или нещо подобно, за да ме извикате отново?

— Не, не. Аз провеждам частно разследване. Нямам право да искам издаването на призовка. Свободен сте да си вървите. Надявам се, че не се сърдите.

Изръмжаване.

— Ами щом вече съм тук... — Мъжът се настани на предложението му за стол.

Констънс забеляза, че Бойл е много по-интелигентен, отколкото външният му вид предполага, и че Пендъргаст, преструвайки се на неспособен, го беше накарал да изпита превъзходство и така го постави в подходящо настроение да отговаря на въпроси. Хитър ход и в пълен контраст с нейните недоразвити умения да общува с хората. Тя си спомни дългия списък със събеседници и се запита дали нямаше да е по-разумно да си беше останала у дома на „Ривърсайд Драйв“.

— Господин Бойл, предполагам, че в края на седмицата по време на кражбата на виното вие сте копали миди из ексмутските плитчини?

— Да, излязох в събота след обяд за няколко часа.

— Къде?

— В района, който наричат Плитчините край канала.

— Може ли да ми го покажете на картата? — Пендъргаст разви една карта на района и я сложи пред Бойл.

— Точно тук. — Един мръсен пръст посочи мястото.

— Аха. Изглежда изобщо не сте могли да виждате фара.

— Точно така. Мястото е на близо четири километра от фара и зад ексмутските крайбрежни скали. Така или иначе не можеш да

виждаш от високите треви и папура, който на места достига височина метър и петдесет, метър и осемдесет.

— Надявах се, че може да сте видели нещо. Хора да пристигат и да си заминават.

— Не съм видял нищо, освен кал и миди.

Пендъргаст започна да навива картата.

— Сигурно познавате тези тресавища много добре.

— По-добре от всеки друг.

— Предполагам, че те имат своя странна красота.

— Точно така. — Бойл го каза с убеденост, но и с такъв тон, от който ставаше ясно, че не иска повече до се разпростира върху предмета.

— И история?

— О, да.

— Предполагам обаче, че вие като ловец на миди не се интересувате много от история.

Сега мъжът се наежи.

— Господин Пендъргаст, четиресет години бях капитан на траулер. Аз съм морски човек, а морските хора винаги са се интересували от история.

Пендъргаст повдигна вежди.

— Разбирам. Но каква история може да има някакво необитаемо тресавище?

— Повече, отколкото можете да си представите — засмя се Бойл. Той се наслаждаваше на това, че има публика, особено толкова глупава като агента.

— История колкото искаш. Приказки също. За вещици и за Сивия косач.

— Сивия косач?

— Понякога нощем в тресавищата се вижда светлина, която се движи насам-натам, поклаща се в тази или онази посока. Това е Сивия косач. Разказват, че преди няколкостотин години живял мъж на име Джек, който бил най-долният кучи син между залива Каско и Глочестър. Когато умрял, дошъл дяволът да го прибере и го завлякъл долу в ада. Обаче Джек бил толкова opak, че след известно време дяволът вече не можел повече да го понася. Той подхвърлил на Джек тлееща буца въглища и казал: „Ти си твърде долен за моя ад, затова

върви и си направи свой!“ — Тук Бойл избухна в шумен смях. — Той е там в тресавищата, покрит със сиво-черната кал. Оттам му идва прякорът. Слива се с тях, така че не можеш да го видиш. Разбира се, като изключим буцата въглища. Когато видиш светлинка да подскача из тресавищата — това е Сивия косач, който обикаля с въглищата в ръка и търси да покоси нечий живот, за да направи свой собствен ад.

Пендъргаст изглеждаше доста раздражен от това отклонение.

— Ами вещиците?

Бойл махна с ръка.

— Носи се една история, която датира от времето на Салем. Когато нещата загрубели и там започнали да бесят вещиците, през нощта една група от тях се измъкнали бързо-бързо и дошли тук на север. Били се заселили на един от островите в соленоводните тресавища далеч от всяка цивилизация. Нали разбирате, мъже и жени.

— Нима искате да кажете, че са били вещици?

— Не твърдя нищо подобно. Легендата твърди, че онези някогашни пуритани са обесили много невинни хора, докато истинските вещици се измъкнали.

— Къде точно в тресавищата се заселили?

— Никой не знае. Според историята някъде във вътрешността. Обаче нещата не се развили добре. Били унищожени от тежки зими, глад и индиански нападения. Говори се, че по-късно, когато някой пътник се изгубвал в тресавищата, понякога попадал на руините от това вещерско селище. Всички дървени къщи били изгнили и рухнали. Казват, че в средата на това разнебитено селище имало кръг от плоски камъни с изсечени в тях символи, а в центъра му парче шисти с послание от една-единствена дума.

— Какво гласяла думата?

— Тайбане.

Пендъргаст и Констънс се спогледаха.

— Какво значи?

— Никой не успя да открие. — Последва многозначителен поглед. — Може би досега.

— Значи сте чули, че който е убил историка Маккул, е изрязал думата в неговата плът?

Бойл вдигна рамене.

— Човек не може да опази тайна в толкова малък град като Ексмут.

— Някакви предположения защо някой би сторил подобно нещо?

— Вероятно са някакви наркоманчета от Дил Таун, които, за да изживеят тръпка, си играят, като призовават дявола. Ограбили са човека, за да си купят наркотици, и са толкова тъпи да мислят, че ченгетата ще повярват, че е работа на вещиците.

— Защо точно Дил Таун?

— Дил Таун има дълга история от размирици, престъпления, пиянство. Такива работи.

— Забелязвали ли сте следи от хора в соленоводните тресавища?

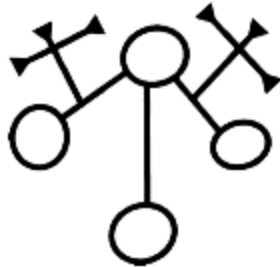
— Колкото и да е странно — да. Мисля, че във вътрешността живее някакъв бездомник. Виждал съм следи в калта, пътеки в тревата. Никога не съм го срещал от плът и кръв, но няколко пъти съм подушвал лагерния му огън. — Той се изсмя. — Може би този тип е задигнал винената колекция на Лейк. Сега мечтата на алкохолика се е сбъднала. А може да е самият Сив косач. Вие, господин детектив, може да поразровите това.

— Това и ще направя — кимна Пендъргаст, докато ставаше. — Господин Бойл, благодаря за отделеното време. — После погледна към Констънс. — Мисля, че можем, поне засега, да освободим останалите ни събеседници.

Бойл също стана, после се наведе към агента и попита фамилиарно:

— Колко получава човек с твоята работа?

16.

Това щеше да се окаже интересно. Дори нещо повече. Брадли Гавин се промъкна под жълтата полицейска лента, която препречваше края на коридора на втория етаж в странноприемницата. След това се обърна и я повдигна за Констънс Грийн. Тя го последва до затворената врата на стаята на Морис Маккул. Той отвори вратата и я бутна да се разтвори широко.

Агент Пендъргаст се беше погрижил да изясни, че на Констънс трябва да се оказват всички възможни професионални любезности, което обясняваше защо беше допусната на място, което, откъдето и да се погледне, е местопрестъпление. Той изпитваше по-голямо любопитство към нея, отколкото към онова, което биха могли да намерят в стаята. Гавин подозираше, че то ще се окаже твърде малко. Определението „интригуваща“ слабо описваше тази странна и красива жена. Това беше неговата първа възможност да разговаря насаме с нея.

Той се обърна и протегна ръка:

— След вас, мадам Грийн — покани я той.

— Моля, *госпожица* Грийн, ако обичате. Смятам „мадам“ за неприятен неологизъм.

— Опа, извинете. — Гавин я наблюдаваше с крайчеца на очите как влиза — ефирна фигура в дълга рокля. Тази жена беше недостъпна като глетчерите и може би това беше част от онова, което го привличаше — това и нейното тайнствено хладнокръвие. На Гавин много се хареса старомодното изпълнение с „госпожице“. Беше започнал да гледа на тази *госпожица* Грийн като на предизвикателство.

Знаеше, че жените го намират привлекателен, и предполагаше, че с времето, когато го опознае по-добре, може да се окаже неин тип.

Последва я в стаята на историка. Беше обзаведена с антикварни мебели от съответния период, както и цялата странноприемница. Той попиваше очарователното ѝ, макар и опърпано обзавеждане: голямото тежко легло от тъмно дърво, дантелените пердета, плетените килими, вече малко износени. През откритата врата се виждаше банята, която не беше ремонтирана от толкова отдавна, че плочките отново бяха дошли на мода и след това пак бяха остарели.

— Госпожице Грийн, условието беше нищо да не се пипа — напомни той. — Но ако искате да го направите, не виждам защо не, стига първо да ме попитате.

— Благодаря.

Екипът криминалисти вече беше минал през стаята с фината четчица за отпечатъци и маркировката от жълти етикети и флагчета украсяваше цялото помещение. Бяха търсили криминалогични доказателства — латентни косми, нишки, ДНК, кръв. Той и дамата търсеха документи, особено доказателства върху какво е работил историкът. Не че очакваше да стигнат донякъде. Повече или по-малко беше приел, че става дума за обикновено убийство при грабеж, макар и с някои изключително тревожни страни.

Бързо направи наум инвентаризация. Ниска купчина документи на бюрото с капак. Нямаше компютър. Камериерката бе оправила стаята, след като ученият беше слязъл да вечеря няколко часа преди да бъде убит. Лоша работа. Всичко беше много спретнато, но дали виждаха отражение на камериерката, или личността на историка, никой не можеше да каже.

Гавин отиде при малкото бюро, върху което историкът беше струпал книги и листове. Издърпа бележника му и погледна към Констънс. Тя се оглеждаше в помещението, а виолетовите ѝ очи попиваха всичко.

Той започна да преглежда книгите. „Бури и корабкрушения в Нова Англия“ от Едуард Роу Сноу; копие на документ, наречен: „Регистър на корабите от 1850 до 1900 година“ от архивите на „Лойд“. Във всяка от книгите имаше разделители. Докато прехвърляше заглавията, чу зад гърба си тихо шумолене и Констънс се появи до него.

— Сержанте, може ли да взема регистъра?

— Разбира се.

Тя го отвори на мястото, където беше разделителят, измествайки се от неговото зрително поле. Гавин започна да се оглежда за портфейл, часовник или пари, защото при трупа не бяха намерили нищо. След това се зае да прегледа по-внимателно книгата от Сноу, отваряйки на главата с разделител, която се казваше: „Тайнственото изчезване на парния кораб «Пембрук Касъл»“.

— Може ли да привлече вниманието ви към това? — каза Констънс и му подаде регистъра. Той също имаше отметка на страницата за „Пембрук Касъл“. Гавин беше донякъде запознат с историята, но въпреки това прочете статията с интерес.

ПАРЕН КОРАБ „ПЕМБРУК КАСЪЛ“, 1884 година. През февруари 1884 на път от Лондон за Бостън, изгубен по време на буря край брега на Нова Англия между нос Елизабет (Мейн) и нос Ан (Масачузетс).

„Пембрук Касъл“ бил стометров парен кораб с дъбов корпус, построен от „Баркли Кърл & Ко“ в Уайтинч, Глазгоу, Шотландия, предназначен за пътнически и товарни превози. Спуснат е на вода на 12 септември 1876 година. „Пембрук Касъл“ потегля за своето последно пътуване от Лондон, Англия, на 16 януари 1884 със 140 пътници. Корабът бил нает от лейди Елизабет Хървел от Хървел Осъри, Уорикшър. На 18 януари „Пембрук Касъл“ е задминат от рейсовия кораб „Уесекс“ и е отбелязан в корабния му дневник. На 2 февруари 1884 при залез от риболовния кораб „Монктън“ от Портланд, Мейн, виждат „Пембрук Касъл“ да се бори с бурно море близо до Халфуей Рок на входа на залива Каско.

Разменили си сигнали с помощта на лампа. Това е последното известно забелязване на кораба. Североизточната буря се била стоварила на брега и продължила три дни. Когато корабът не приставя в Бостън в уречения ден — 5 февруари. Бреговата охрана на САЩ изпраща няколко крайцера, към които по-късно се

присъединяват два военноморски кораба, които провеждат неуспешно издирване на оцелели и отломки. Предположили, че корабът е потънал по време на бурята някъде между носовете Елизабет и Ан. Ако корабът беше заобиколил последния нос, щеше да бъде видян от пазача на фара на нос Истърн и да успее да се скрие в пристанището на Глочестър. Никога не били намерени следи от кораба или екипажа, нито била установена принадлежността към кораба на намерени отломки. Застрахователното обезщетение в размер на 16500 лири било изплатено на 23 март 1885 г. от „Лойдс“ на „Лондонска и Бристолска параходна компания“, собственик на „Пембрук Касъл“. На 6 април 1886 била изплатена допълнителна сума обезщетение в размер на 9500 лири за изгубения товар на лейди Хървел.

— Изглежда нашият историк е търсил това — заключи Гавин, сгъвайки документа, за да го остави отново на бюрото.

— Да — съгласи се Констънс. Беше застанала близко до него, за да чете през рамото му. В близостта ѝ имаше нещо странно вълнуващо. Тя отстъпи назад.

— Не мислите ли, че е странно да не се изплатят никакви пари за удавените пътници?

— Не ми хрумна.

— А този „изгубен товар“ — питах се какво ли е имало в него, за да е толкова ценен, и защо са били нужни почти две години, за да бъде обезщетена?

Гавин сви рамене.

— Първо, защо ѝ трябва на английска благородна дама да наема кораб? И защо тя самата не е била на кораба?

Сержантът я погледна право в лицето. Беше наистина много млада — на не повече от двайсет и две или двайсет и три години. Обаче тези виолетови очи бяха необичайно дълбоки. Той изпита напълно непрофесионално вълнение.

— Да — каза, — това са интересни въпроси, но се съмнявам, че са актуални.

— Защо?

Той преглътна, жегнат от резкия ѝ тон.

— Защото съм почти сигурен, че някой амфитеатърник от Дил Таун е убил нашия човек заради парите и тръпката.

— Амфитеатърник? Какво е това?

Тя сякаш беше от някакъв друг свят или поне от свят, който е много далеч от Ексмут. Това също беше привлекателно.

— Зависим от мет. Нали сте чували — метамфетамин, синтетичен наркотик? *Кокаинът на бедните?*

Настъпи мълчание.

— Много ли са наркоманите в Дил Таун?

— Преди няколко години разбихме там лаборатория. Смятаме, че в момента може да работи друга някъде там в тресавищата.

— Значи има проблем с наркоманията?

— Проблем с наркоманията е малко силно казано. Просто... нали знаете, бедност, недостатъчно образование, липса на възможности... Риболовът от десетилетия е в упадък. А рибарите са корави типове. — Той направи пауза. — Просто обяснявам.

— Разбирам. Сержанте, благодаря за информацията. Какво намерихте при трупа?

Преходът беше толкова неочакван, че на Гавин му трябваше известно време, за да схване какво пита.

— О, нищо. Ръчен часовник. Тялото е било съблечено. — Тя нали беше там? Защо сега му задаваше този въпрос?

— Ако мотивът на наркомана са били парите, защо не е взел часовника?

Гавин сви рамене.

— Беше скапана марка. — После се поколеба. — А Пендъргаст какво мисли?

— За кое?

— Тези символи. Зелен хайвер или нещо друго?

— Нищо не каза.

— А вие?

— Не знам.

Настъпи мълчание, докато двамата се гледаха. Най-накрая Гавин първи проговори:

— От дълго време се занимавам с полицейска работа и стигнах до един основен извод за престъпленията.

— И какъв е той?

— Че повечето престъпления са банални. Глупави. Обикновено очевидното обяснение е правилното. А в този случай обир е най-простото обяснение, пък с тези странни символи прилича на наркоманска работа.

— Ако повечето престъпления са банални и глупави, причината е в хората. Те са такива.

Гавин беше изненадан от нейния отговор.

— Това ли мислите за човешката природа? Че хората са поначало глупави?

— Да. Но има изключения от правилото. Някои не се поддават на прости обяснения. Същото се отнася и за някои престъпления. И това е едно от тях.

— *Някои хора не се поддават на прости обяснения.* — повтори Гавин. — Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че малцина изключителни хора се извисяват над множеството. За тях правилата са различни. Престъпленията — също. В това убийство няма нищо банално и глупаво, нито у престъпника, който го е извършил.

Гавин не беше срещал жена като нея. Той я гледаше с любопитство и в един момент — много необичайно за него — реши да направи крачка в неизвестното.

— Аз съм напълно сигурен, че вие, госпожице Грийн, сте от тези изключителни хора.

Очакваше да чуе отрицание, гневно избухване, но нищо подобно не стана. Окуражен, той реши да кара нататък и с малко по-тих глас каза:

— Заради това бих искал да ви опозная по-добре.

Тя продължаваше да го гледа с безизразно лице. Накрая попита:

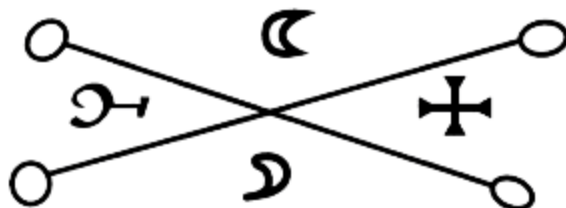
— Свършихме ли тук?

— Да.

Той видя как изваяните ѝ устни се извиха в едва доловима усмивка заради нещо, което очевидно забавляваше само нея.

— Тогава след вас, сержанте.

17.

Меката светлина на следобедното слънце се процеждаше през дантелените пердета на хотелската стая, повишена в помещение за разпити. Прашинки се носеха из въздуха. Констънс следеше с поглед агента на ФБР, който тихо крачеше насам-натам, а облечената му в черно фигура влизаше и излизаше от светлината. Движеше се толкова леко, че повече приличаше на привидение, отколкото на човек. Правеше това, откакто се беше върнала от стаята на Маккул със своя доклад. Беше неразгадаем като сфинкс. Тази пълна липса на предвидимост го правеше толкова... интригуващ.

— В това няма смисъл — измърмори той.

Тя нищо не каза и продължи да чака, защото знаеше, че не говори на нея.

— Корабът е видян — продължи Пендъргаст — да се бори с бурното море по залез-слънце близо до Халфуей Рок в залива Каско, който на втори февруари 1884 е настъпил около шестнайсет и петдесет. Според корабния дневник на рибарския съд „Монктън“ е плавал с десет възела. Вероятно е заобиколил нос Елизабет около седемнайсет и петнайсет. Пълната вода на прилива е настъпила към двавет и три и двавет и пет. Заради североизточния вятър вероятно бурята се е усилила. Ако корабът беше потънал преди двавет и три и двавет и пет, отломките и труповете щяха да бъдат изхвърлени на брега от бурята и намерени. Обаче не са намерени. Значи корабът е потънал след настъпването на отлива, отнасяйки отломките и жертвите в открито море. Ако предположим една постоянна скорост от десет възела, което е много вероятно, тъй като е параход и е поддържал тази

скорост за стабилност, „Пембрук Касъл“ е заобиколил нос Ан в двайсет и три и четиресет и пет и скоро след това се е озовал в безопасност в пристанище Глочестър.

Крачка напред, завой. Крачка напред, завой.

— Проблемът е, че не са го видели да заобикаля носа и да влиза в пристанището. Значи корабът трябва да е срещнал съдбата си в тези двайсет минути между двайсет и три и двайсет и пет и двайсет и три и четиресет и пет часа, което разполага катастрофата точно пред крайбрежието на Ексмут. — Той поклати глава. — В това няма смисъл.

— За мен има — възрази Констънс.

Пендъргаст я погледна.

— Много добре, и какъв е той?

— Ти смяташ, че корабът е потънал пред ексмутския бряг. Това обяснява защо историкът се е върнал тук — чрез дедукция и той е стигнал до същия извод като теб. *Quod erat demonstrandum.*^[1]

— *Cum hoc, ergo propter hoc.*^[2] — Той поклати глава нетърпеливо. — Може би обяснява защо историкът се е съсредоточил върху този район, но не взема под внимание феномена, известен като състояние на прилива и отлива.

— И какво означава това?

— Феноменът е известен още като застои. Половин час след апогея на прилива настъпва застои в движението на водата. Застоят означава, че корабни отломки, където и да е пред брега на Ексмут щяха да бъдат завлечени право към плажовете и скалите.

— Защо?

— Заради вятъра. Тогава е духал североизточен вятър. Бреговата ивица на Ексмут има формата на кука, която се разгръща към нос Ан. Тази кука е като мрежа: всички отломки от кораба, тласкани на югозапад от вятъра, нямаше да могат да ѝ избягат. Трупове и отломките щяха да осеят брега.

— Ами ако корабът е заобиколил нос Ан, но не са го видели? Бил е вече толкова повреден, че не е успял да влезе в пристанището на Глочестър и накрая е отнесен в открито море от започващия отлив?

Пендъргаст замълча, докато обмисляше тази възможност.

— Това изглежда напълно възможно и смятам, че от спасителната операция са предположили точно това, съсредоточавайки се върху районите, където повреденият кораб е могло да бъде отнесен.

В регистъра са споменава, че е бил кораб с дъбов корпус. Дори да е потънал, е щяло да има голямо количество плаващи отломки, да не говорим за трупите. Обаче обстоятелството претърсване не открива нищо.

— Може да е бил повреден дълго преди да стигне до ексмутския бряг и бурята го е подмятала, докато не започва отливът, който го отнася навътре в морето.

Пендъргаст започна отново да крачи напред-назад.

— На всеки шест часа отливът сменя прилива. Подхвърлян от вълните кораб няма да стигне много далече. Поне малко отломки щяха да бъдат изхвърлени на брега. — Той махна с ръка. — Ние се въртим в кръг. Не забравяй, че това не е единствената загадка. Съществува и мистерията с вещиците.

— Да не искаш да ми кажеш, че вярваш на Бойловата история за избягалите от Салем вещици?

— Драга Констънс, в нищо не вярвам. Надявам се, че и ти няма да се поддадеш на този импулс. Да се оставим единствено на фактите да ни водят. Фактите ме насочват към соленоводните тресавища около Ексмут и онова отдавна запустялото селище. Довечера ще отида да го претърся.

— През нощта?

— Естествено, нали ще бъде разузнаване. Не трябва да ме виждат.

— Ще дойда с теб.

— Нищо подобно няма да правиш. Сам в мрака ще мога да се придвижвам много по-лесно. Може да се наложи да пресичам водните канали, а ти, за съжаление, така и не се научи да плуваш. Освен това си спомни неприятностите, които произлязоха от последната ни полева... във... операция.

— Имаш предвид полевата операция в Ботаническата градина? Доколкото си спомням, точно тази операция ти спаси живота. Както би уточнил нашият приятел сержант Гавин — „просто казвам“.

Устните на Пендъргаст трепнаха в нещо, което би могло до се приеме като веселие или съгласие с казаното.

— Констънс, онова, което бих искал да свършиш, е утре сутринта да идеш в Салем. Доколкото знам, там има много атракции, включително Къща на вещица, Тъмница за вещици с музей, Паметник

на процесите срещу вещиците, да не говорим за Обиколка на града на вещиците със сегуйей^[3].

— Обиколка със сегуйей? Сигурно се майтапиш.

— По-важното е, че Салем е дом на Обединения уикански^[4] съюз. — Той ѝ подаде визитка. — Някоя си Тифани Брукс, известна като Призрачния гарван, оглавява съюза и е водач на вещерското сборище.

Констънс взе визитката.

— Неоезичници? Бяла магия? И какво се очаква да открия?

След тези думи Пендъргаст ѝ подаде лист хартия с рисунка върху него. Когато го погледна, видя, че са символите, изрязани в плътта на историка, както и грубите букви на ТАЙБАНЕ.

— Търсенето в интернет даде този резултат. Освен това си спомни какво ни каза Бойл. Надпис, открит в центъра, изоставената вещерска колония, съществувала някога във вътрешността на тресавищата? — Той кимна към листа. — Това е надписът и тези са символите — поне според един отдавна починал археолог със съмнителна репутация.

Констънс се вторачи в листа.

— Нали не мислиш, че убиецът на историка, изрязал тези неща в трупа, е бил...

— Нищо не мисля. Просто искам да разбереш дали тези символи са истинска магия и ако е така, какво означават. Тайнствената дума всъщност е в центъра на нощното ми пътешествие. Скъпа Констънс, не можем да продължим, докато не определим дали са истински, или просто нечия идея за заблуда на разследването.

Той стана.

— А сега довиждане. Налага се да поговоря кратко със сержант Гавин. Мисля, чух, че бил израснал в Ексмут.

— И за какво ще говорите?

— Искам да му задам един-два въпроса за миналото на нашия уважаван адвокат господин Дънуди. След това имам уговорка с господин Лейк за обиколка на неговата градина със скулптури.

Тя внимателно се зае да сгъва листа.

— Мислех, че се готвиш да идеш на разузнаване.

— Точно така, но за това ми е нужна тъмнина.

— Разбирам. А аз какво?

— Тази вечер бих искал да... ъъ... постоиш в бара на странноприемницата и да си поговориш с местните, да пийнеш бира-две с тях, за да научиш клюките.

Тя се вторачи в него.

— Аз не вися в барове.

— Ще трябва да приспособиш своите правила за поведение, докато провеждаме разследване, както аз правя с моите. Ако не ти се пие бира, можеш да пиеш абсент, какъвто по някакво чудо имат. — Той се приведе към нея и доверително ѝ прошепна: — Каквото и да правиш, *избягвай суровите миди*.

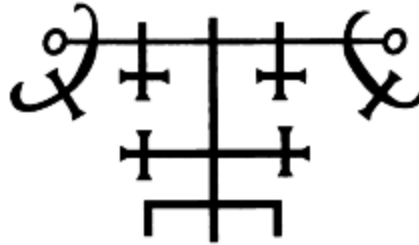
[1] Което и трябваше да се докаже (лат.). — Б.пр. ↑

[2] След това, значи заради това (лат.). Т.е. изводът е погрешен. — Б.пр. ↑

[3] Двуколесно превозно средство, захранвано от литиеви батерии. — Б.ред. ↑

[4] Уика — съвременно неоезическо религиозно учение. Някои от последователите се отъждествяват с вещици и вещири. — Б.пр. ↑

18.

— Това — обяви Пърсивал Лейк с разнежен поглед — беше първата ми работа, когато преди трийсет години се преместихме тук с жена ми. Той потупа сивата полирана гранитна скулптура с обич, преди ръката му да се върне на първоначалното си място около кръста на Керъл Хинтъруасър. Скулптурата изобразяваше полуабстрактна фигура на харпунист, който излиза от камъка, прицелвайки оръжието си.

— Задържах я по сантиментални причини, а можех да я продам сто пъти досега. Нарекъл съм я Куийкуег^[1].

От морето долетя порив на вятъра и разроши тревата, опасваща края на спускащия се отвесно към вълните бряг. Откъм морето се търкаляха ниски облаци с цвят на цинк и носеха със себе си миризмата на зима. Лейк беше подредил големите гранитни статуи с лице към морето в нещо като знак на уважение към моите^[2] на Великденския остров, които беше видял преди години при едно пътуване с покойната си жена.

Облеченият в черно Пендъргаст придърпа яката си по-плътно. Вечерта се оказа малко хладна, а агентът на ФБР очевидно не беше от хората, които обичат времето да ги стимулира.

Лейк продължи да крачи сред скулптурите ръка за ръка с Керъл, като казваше по няколко думи за всяка скулптура, а Пендъргаст ги следваше мълчаливо. Щом стигнаха края на редицата статуи, Лейк спря и обърна.

— Любопитен съм да чуя как върви разследването? — попита той.

— Недобре отговори Пендъргаст.

— Разбирам. Вероятно проблемът е липса на доказателства?

— Точно обратното.

— Вие определено предизвикахте голяма шумотевица в града. Всички говорят само за вас и убийството на историка. — Той направи пауза, докато грижливо подбираше думите си. — Трябва да призная, че се чувствам малко избутан настрана.

— Защо така?

— Ами тук сте от три дни. Очаквах редовни доклади за вашия напредък. Например чух от другаде, че помагате на полицията в разследването на това убийство. Щеше да е по-приятно, ако го бях чул от вас лично.

— Приемете моите извинения.

Този човек беше влудяващо непроницаем.

— Това означава ли, че смятате убийството на историка и нашия случай за свързани? — попита Керъл.

— Да.

Настъпи мълчание. Лейк изчака за подробности, но след като такива не последваха, попита:

— Няма ли да ни разкажете по-подробно?

— Не.

Лейк усети раздразнение.

— Не ми се ще да бъда безцеремонен, но не работите ли за мен? Не трябва ли да получавам доклади редовно?

— Обикновено с никого не обсъждам текущо разследване, освен ако не е безусловно необходимо.

— Така... Ако не сте тук, за да ми разкажете как върви, защо сте дошли? Сигурно не е само за да видите работите ми?

Пендъргаст застана с гръб към вятъра.

— Имам няколко въпроса.

Лейк сви рамене.

— Добре, питайте. Макар да мисля, че вече ви казах всичко, което знам.

— Има ли някакви причини да не ми разкажете за миналото на госпожа Хинтъруасър?

Лейк и жената се спогледаха.

— Нейното минало?

— Криминалното ѝ минало. Била е хваната да краде от скъп антикварен магазин в Кеймбридж.

Настъпи мълчание, което само поривите на вятъра нарушаваха.

— Пендъргаст, не съм сигурен накъде отива работата — каза Лейк най-накрая, — но определено не ми харесва.

— Защо трябваше да ви казва? — попита Керъл. — Това беше преди петнайсет години. Върнах предмета, платих компенсация. Така или иначе, беше само един малък, грозен погребален идол. Не зная какво съм видяла в него. Цялата случка е далеч в миналото. Няма нищо общо с взлома в нашата... в къщата на Пърси.

— Може би няма. — Пендъргаст насочи вниманието си към Лейк. — Били сте в търговския флот, нали?

Лейк направи малка пауза, преди да отговори.

— Да, прекарах четири години във военноморския флот и след това още три като помощник на супертанкер.

— Предполагам, че татуировката ви е от онова време?

— Татуировка? — изненадано възкликна Лейк. — Имате предвид кита на дясното ми рамо? Откъде знаете за него?

— Както изглежда, в града много му се възхищават, а е известен от редките ви появи на плажа.

— Разбира се. Е, винаги съм обичал морето, а „Моби Дик“ е любимата ми книга. От шестнайсетгодишен всяка година я препрочитам. „Именувайте ме Ишмиъл“^[3] е най-великият първи ред, написан някога в литературата.

— Аз лично не си падам по животински истории.

Лейк завъртя очи.

— За първи път чувам „Моби Дик“ да се отхвърля като животинска история.

— Господин Лейк, да се върнем на темата. Вашето минало в търговското корабоплаване се оказва трудно за проучване. Странно, че в пристанищен град като Ексмут малцина знаят за него.

— Аз съм частно лице.

— Нито се появи в по-раншния ви разказ, отнасящ се за вашето минало. Онзи, който ми представихте в ресторанта на странноприемницата.

Лейк сви рамене.

— Вече свикнах да не говоря за това. Някак си не се вписва в живота на художник.

— Разбирам. Открих, че преди да отиде в юридическия факултет, Дана Дънуди също е работил на супертанкери.

— Не знаех.

— Не се ли е случвало да работите на един и същи танкер?

— Не.

— Колко добре познавате господин Дънуди?

— Не го познавам добре. Той не е от моята кръвна група. Дребен адвокат от малък град с етични проблеми.

— Знаехте ли, че той също има татуировка? Котва на едната длан.

— Много популярна татуировка сред моряците от търговския флот. Да не мислите, че Дънуди и аз сме замесени в някакъв заговор на татуировките?

— Другото нещо, което се оказва странно трудно за откриване и което също пропуснахте да споменете, е, че вие имате дълбоки корени в Ексмут. Вашият прапрапрадядо е дошъл тук от Бостън, за да се ожени за местна жена. Изчезнал е в океана през 1845 година, оставяйки жена и дете. Тя се върнала обратно в Бостън и с това вашата семейна връзка с градчето свършва, докато не се връщате тук преди трийсет години.

Лейк се вторачи в Пендъргаст.

— Нима това има някаква връзка?

— Знаете ли моминското име на вашата прапрапрабаба?

— Не.

— Дънуди.

— Мили боже! Наистина? Нямах представа. Обаче тук наоколо има доста хора с тази фамилия. Всъщност твърде много.

— Последната ви изложба в Бостън в галерията за изящно изкуство „Глийсън“ на улица „Нюбъри“ не е минала много успешно.

— Когато икономиката не върви, изкуството е първото, което страда.

— И вярно ли е, както твърдят местните клюкари, че нямате поръчки?

— Накъде биете? — Обаче Лейк беше почнал да вижда накъде бие. Усети, че започва да се ядосва.

— Искам да знам само това: господин Лейк, имате ли финансови затруднения?

— Аз съм свършено непритеснен финансово! Не живея разточително и спокойно мога да се справя със спада в търсенето.

— Винената сбирка застрахована ли беше?

— Беше посочена като актив в застрахователната полица за къщата ми.

— Получихте ли си обезщетението?

— Още не, но се моля на бога да не намекувате за застрахователна измама!

— Значи сте внесли иска?

— Разбира се.

— Каква е сумата?

Сто и деветдесет хиляди долара. Всичко е документирано. Бих предпочел да си получа виното обратно, за което бих ви благодарил. Впрочем това е вашата задача, а не да ми задавате куп обидни и без връзка въпроси. Да вадите стари кирливи ризи за моето момиче — какво е това, за бога? Нима ме обвинявате, че съм в таен съюз с този сбутан адвокат, който се оказва мой единайсети братовчед по единайсета сребрена линия, за да открадна собственото си вино? И че съм ви вкарал в случая само за шоуто? Божичко, не ме карайте да съжалявам, че ви наех.

Керъл го стисна за ръката.

— Скъпи, моля те! — Обаче вече беше твърде късно, когато Лейк осъзна, че креци.

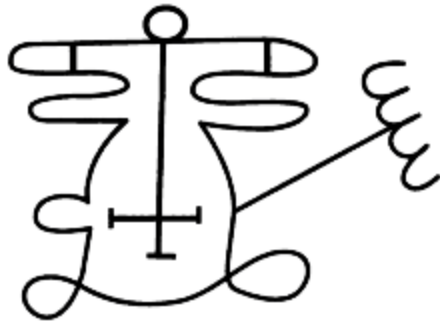
Пендъргаст стоеше и продължаваше да ги гледа с лице, което имаше цвета на лед, а в очите му се отразяваше умиращата дневна светлина.

— Във всяко разследване деветдесет и девет процента от събраната информация няма връзка. В търсенето на онзи липсващ процент трябва да бъдат зададени много обидни въпроси и много хора да бъдат вбесени. Нищо лично. Довиждане господин Лейк, госпожо Хинтъруасър.

Изпуснал парата, Лейк стоеше до Керъл и гледаше как черната фигура на Пендъргаст се спуска по хълма към своята кола.

-
- [1] Името на герой от романа „Моби Дик“ на Хърман Мелвил. — Б.пр. ↑
- [2] Монолитните издялани от камък човешки фигури. — Б.пр. ↑
- [3] По превода на Невяна Розева. — Б.ред. ↑

19.

Над тресавищата се стелеше воня на гнило, когато А. Ш. Л. Пендъргаст пое през блатната трева, черната му сянка се показваше и скриваше сред нейните дебели полюшващи се остриета. В един през нощта отливът беше стигнал най-ниската си точка и калните плитчини бяха оголени, проблясвайки от време на време, когато бързо носещите се по небето облаци пропускаха някой лунен лъч. Плитчините излъчваха серниста миризма на умряла риба и в съчетание с филизите влага тя образуваше лепкава смрад, която лепнеше като съсиреци по кожата и косата. Пендъргаст носеше навита карта, която сутринта бе начертал, използвайки морски карти, карти на Американската агенция за геологически изследвания, карти на ветровете и теченията от Националната океанска и атмосферна администрация при министерството на търговията на САЩ, както и своите собствени наблюдения.

Ексмутските соленоводни тресавища заемаха площ от дванайсет хиляди акра зад бариерата на остров Крау. Това беше мястото, където реките Ексмут и Метакомет се сливат по пътя си към морето, като при това създават фантастичен лабиринт от тресавища, канали, острови, солени езерца, преди да се отворят в плитки заливи, които се простираха чак до морето покрай десния край на остров Крау. Половината от тресавищата бяха обявени за природен парк. Останалата част беше до голяма степен недостъпна и смятана за пустош, където не може да се строи заради екологични ограничения и

защото през лятото е пълно с конски мухи. Но като природни дадености не беше толкова интересна, че да бъде включена в границите на резервата. Ценността ѝ се състоеше единствено в плитчините, които се показваха по време на отлива и тогава можеха да се копаят миди. Обаче голяма част от тях също бяха трудно достъпни неща и дори с лодка.

Пендъргаст се движеше с котешка грация, като разчиташе на восъчната луна за свой единствен източник на светлина. От време на време спираше, за да провери посоката на вятъра и да подуши въздуха. Веднъж вече за миг беше доловил миризмата на огън от дърва. Трудно бе да се каже дали идваше от далечните къщи на Дил Таун, намиращи се на осем километра северно от него, или от бездомника, който според Бойл живееше в тресавищата. Въпреки това спря, отбеляза местоположението си на картата и посоката на вятъра и изтегли една линия срещу вятъра.

Пендъргаст беше избрал за точка на проникване частта от тресавищата на около километър и половина нагоре по течението, където беше намерено тялото на историка. Простираше се по протежение на канал, където, ако се съди по приливите и отливите и посоката на вятъра, може би мъжът беше убит и хвърлен във водата. Беше доста смело предположение, но най-доброто, което можеше да направи с фактите, които имаше. На самото място не намери нищо интересно. Затова насочи вниманието си към крайната цел: откъснатите тресавищни острови в далечната западна част на соленото блато, намиращи се извън границите на природния парк.

Не мислеше, докато се промъкваше през тревата. Заглушавайки своя вътрешен глас, беше като животно, съществуващо само за момента като сбор от високочувствителни сетивни органи. Мисленето щеше да започне по-късно.

Тревата беше висока около метър и половина и той се движеше през нея по права линия, като разтваряше стръковете с ръце, защитени с ръкавици. Земята под краката му беше пореста, от време на време затъваше или попадеше на дупки на мускусни плъхове или проходен въртоп, издълбан от крайно високи приливи. Беше добре защитен от острата трева с рибарски гащеризон до гърдите и непромокаемо черно работно яке.

След половин километър попадна на две пътеки в тревата. И двете бяха твърде тесни, за да са резултат от преминаване на хора. След внимателен оглед на едната откри следи от елени, а по другата от мускусни плъхове.

Скоро блатната трева отстъпи място на кална плитчина, широка около четиристотин метра. През нея се виеше малък воден канал — толкова оставаше при отлив.

Пендъргаст рискува да стъпи на плитчината и краката му затънаха в калта. След осем минути беше завършил трудния преход до другата страна, където се простираше един от тресавищните острови. Разнебитена табела, избеляла от времето, обявяваше, че напуска границите на резервата.

Продължи нататък през блатна трева и кални плитчини. Сега водата на отлива беше застинала и скоро щеше да започне приливът. Тук приливите и отливите бяха големи — с повече от три метра дълбочина. Разполагаше с около два часа преди да бъде отрязан от нахлуващия океан: каналите щяха да станат твърде дълбоки, а теченията прекалено силни, за да може да ги прекоси.

Дълбоко, дълбоко навътре в тресавищата, по средата на отдалечения остров, попадна на тунел през тревата, който не беше животинска пътека. Той клекна, приближи тънкото фенерче ниско до земята и го включи, за да огледа за следи. Почти веднага видя човешки отпечатък, оставен от нещо, което приличаше на грубо подковани с цинтове ботуши. Някои от кабарите бяха износени, а други направо паднали. Отпечатъкът беше скорошен — на не повече от два-три дни.

Той разгъна картата и отбеляза мястото на пътеката, след това тръгна бавно по наподобяващия тунел проход в тревата. Той криволичеше и след около километър и половина свърши при една кална плитчина в края на тресавищния остров, където всички следи бяха заличени от теченията, предизвикани от приливите и отливите. Оттатък плитчината се виждаше къде продължава тунелът в тревата.

Пендъргаст се обърна и сега тръгна към центъра на острова. Картата от Американската агенция за геологически изследвания, с която се беше консултирал, сочеше район с малко по-висок терен, отколкото в далечния му край: само деветдесет сантиметра по-висок, но деветдесет сантиметра в зона на прилив бяха нещо важно. Той пое по друга права линия през блатната трева, която тук беше по-висока и

гъста — почти метър и осемдесет, смесена с папур, който беше започнал да губи своя пух. Там, където папурът свършваше, земята се издигаше почти неусетно.

Пендъргаст се зае да обикаля издигнатия участък, след това започна да го прекосява напред-назад, все едно караше косачка. На всеки няколко минути спираше, клякаше в гъстата трева и оглеждаше меката земя. В един момент отново подуши миризмата на огън от дърва, което отбеляза на картата с друга линия, изтеглена срещу посоката на вятъра.

Двете линии, които беше изтеглил, се пресичаха в точка на около три километра и половина от мястото му.

Той отново започна да се движи, все едно коси трева, и не спря да го прави почти цял час в пълна тишина. След това близо до центъра на тресавищния остров откри плосък камък, който стърчеше от слоя кал. Извади го и започна огледа: износено парче шисти. В калните плитчини камъните не са естествено явление. След като го върна на място, въведе местоположението му в ръчния си джипиес. Сега започна да се движи в по-тесни кръгове и намери тук-там още камъни. Продължи да въвежда местоположението на всеки от тях в джипиеса. Работи още толкова, колкото сметна за разумно с оглед на това, че времето изтича и приливът скоро ще нахлуе, прибра джипиеса и картата и се устреми право към мястото, откъдето бе тръгнал.

Беше минал не повече от три метра, когато неочаквано чу звук: ужасен, призрачен, проточен писък, който заеча над огромното тресавище. Пендъргаст беше чувал подобен звук и преди. Определено беше неповторим и човешки, пълен с изненада и неверие, след това болка и накрая смъртен ужас.

Беше вопълът на човек, когото убиват.

20.

Писькът заглъхна в нечленоразделно стенание, което сякаш се разтвори във въздишките на нощния вятър из блатната трева. Пендъргаст замръзна на мястото си. След малко отново провери посоката на вятъра, коленичи, извади картата, бързо я разви и очерта върху нея тесен конус, който сочеше в приблизителната посока, откъдето бе долетял звукът. Изглежда беше на средно разстояние, донесен от вятъра, но въпреки това недалече: може би осемстотин метра и дори по-малко. Това щеше да разположи убийството — той не се съмняваше ни най-малко, че е убийство — в най-недостъпната зона на ексмутските тресавища: лабиринт от канали, кални плитчини и застояли мочурища с гнили папури.

А това беше и районът, откъдето бе дошла миризмата на огън от дърва.

Той се понесе бързо като змия, разтваряше тревата с ръце, докато крачеше и се движеше със скорост, съобразена с нуждата от безопасност и пазене на тишина. Стигна до друга пътека — тунел в тревата. Беше по-тесен, но също човешко дело, и скоро агентът се озова на края на друга кална плитчина. Сега обаче приливът бързо нарастваше. Черна вода течеше към вътрешността и онова, което беше малко поточе в тесния канал, се бе превърнало в прииждаща река,

широка шест метра, и продължаваше да расте. По пътя си влачеше листа, пяна и плавен. Облаци се плъзгаха пред издутата луна.

Той спря, за да обмисли положението. Приливът се покачваше бързо, а между него и приблизителното място на убийството лежаха много канали и течения. Дори да успееше да стигне до мястото, щеше да му отнеме поне час и по това време вече щеше да е в капан, без да може да се върне, докато не дойде отливът. След най-малко шест часа. Липсваше му всякаква информация за жертвата, убиеца, местната география и обстоятелствата. Намираше се в крайно уязвимо положение: щеше да е неблагоприятно и дори безотговорно да бърза сляпо към звука.

Пендъргаст се върна обратно в подслона на тревата и провери мобилния си телефон можеше да се окаже, че е попаднал на някой район с разсеян обхват. Нямаше късмет. Проучи картата. Беше важно да си тръгне и да съобщи колкото може по-бързо за престъплението. В момента се намираше далеч навътре в тресавището и най-краткият път навън беше не да се върне по стъпките си, а да се отправи в противоположната посока към вътрешността и гората, известна като Държавната гора „Крал Марк“^[1]. Според картата през гората минаваше междуселски път — черният път между Дил Таун и Нюбърипорт.

Това беше най-късият път навън от тресавищата и до телефон.

Пендъргаст прибра картата, определи посоката и тръгна, преминавайки от бърз ход в равномерен постоянен бяг. След около четиристотин метра стигна до друга кална плитчина, която бързо изчезваше под покачващите се води на прилива. Влезе и закрачи през студената вода, която вече беше дълбока около метър и двацет и скоро щеше да стане двойно толкова, борейки се с непрекъснато усилващото се течение. Продължи по този начин, ориентирайки се на лунната светлина, докато накрая не видя в края на по-светлото на цвят тресавище черната линия на дърветата. Най-сетне стигна до последния приливен канал, в който водата вече се пенеше. Влезе и бързо откри, че е прекалено дълбока, за да я изгази. Щеше да се наложи да плува.

Върна се на брега и разкопча високите до гърдите ботуши. Те щяха да се окажат смъртоносен капан, ако се напълнят с бързо течащата вода. След като хвърли настрана ботушите, нави картата и другите неща, загърна ги в парче мушама, вдигна го над главата си и

навлезе в течението. Този канал беше широк десетина метра и веднага щом краката му се откъснаха от дъното, водата го подхвана и понесе бързо край другия бряг. Пендъргаст риташе и загребваше с една ръка и след минута борба с течението успя да напипа дъното с крака и изгази останалата част до брега. Най-накрая стигна до подкопан бряг, над който се извисяваха борове и оголени коренища. Той се изкатери, седна да си почине под дърветата и да почисти краката си от калта. Според картата пътят заобикаляше тресавищата и влизаше в Дил Таун на около шест и половина километра отгук — разстояние, което Пендъргаст можеше да вземе за час с бързо ходене. И още четиристотин метра от Дил Таун до центъра на Ексмут.

Той стана и тръгна между дърветата. Пътят вероятно беше на десетина метра отгук и нямаше как да го пропусне. Но самата гора беше тъмна и дънерите на дърветата бяха обрасли в шубраци, а по стволовете пълзяха шипки, задушаваша ги и ги убиваша, оставяйки подобни на скелети клони да стърчат към нощното небе. Гората кънтеше от крякането на жаби, бръмченето на нощните насекоми и от време на време от смразяващия кръвта крясък на бухал. Пендъргаст продължи, заобикаляйки един шипков храст, и излезе на полянка, изпъстрена от петна лунна светлина.

Там замръзна, защото изведнъж тези звуци на нощната гора спряха. Може би причината беше неговото появяване, а може би нечие друго присъствие в гората. След малко продължи и пресече полянката, сякаш нищо не се е случило. В другия край навлезе в гъст шипков храсталак и в най-гъстата му част спря отново. Вдигна няколко камъчета и запрати първото три метра напред, след малко второ, вече шест метра напред, а третото — на девет. Всяко от камъчетата вдигаше лек шум, симулирайки придвижване през гората.

Вместо да продължи, агентът зачака приклепнал и неподвижен в черния мрак на дърветата. Скоро започна да чува слабите шумове на своя преследвач. Той се движеше на практика безшумно — рядко умение в гора, толкова гъста като тази. Пендъргаст видя на сенчестата полянка да се появява мъжка фигура — направо гигант, — който се плъзна през откритото пространство с ловна двуцевка. Когато мъжът наближи, агентът се стегна и зачака. И щом преследвачът навлезе в мрака под дърветата, се изправи, блъсна цевите на пушката нагоре, като същевременно му нанесе удар в тялото, ниско и отстрани, с

рамото си. Двете цевци изгърмяха едновременно с ужасен трясък, мъжът падна, а Пендъргаст го възседна и опря своя „Лес Беър“ .45 в ухото му. Върху тях започнаха да падат венчелистчетата и шипки.

— ФБР — прошепна Пендъргаст. — Не се напрягайте.

Мъжът се отпусна. Пендъргаст стана, хвана пушката за цевките и я остави настрана, след това слезе от мъжа.

Той се претърколи и застана на колене.

— Кучи сине, ФБР, а? Дай да видя значката.

Появи се портфейлът с картата и значката.

— Какво правите тук?

— Работа — отговори мъжът — и вие току-що съсипахте целия ми нощен труд. — Той посочи към цветята и горските плодове, пръснати по земята от спуканата найлонова торба. — Имам право да работя тук. Моето семейство населява тези земи от двеста години.

Портфейлът със значката и картата изчезна отново в джоба на агента.

— Защо ме следвахте?

— Чух писък, после видях някакъв шантав копелдак, покрит с кал, да се промъква из гората ми, и то само два дни след като човек беше убит и нарязан на не повече от осем километра оттук. Разбира се, че ще последвам такъв човек и ще го попитам каква работа има тук.

Пендъргаст кимна и прибра своя „Лес Беър“.

— Моите извинения, че разсипах цветята ви. Виждам, че това е *Atropa belladonna*. Смъртоносното куче грозде. Да нямате намерение като съпругата на Клавдий^[2] да отровите някого?

— Нямам представа кой е Клавдий, нито проклетата му жена. С тях снабдявам билковия аптекар. Той прави от тях тинктури, отвари и прахчета. Ако искате да знаете, все още се използва като съставка при стомашно-чревни разстройства. В тази гора е пълно с тях.

— Значи сте ботаник?

— Аз съм просто човек, който се опитва да си изкара прехраната. Сега мога ли да стана?

— Разбира се. Още веднъж ви моля за извинение.

Мъжът се изправи, махайки клонките и листата от себе си. Беше висок най-малко метър и деветдесет и осем, слаб, с остро лице, тъмнокафява кожа, остър като клон нос и нелепо зелени очи. От стойката му Пендъргаст заключи, че на младини е бил в армията.

Мъжът протегна ръка.

— Пол Сайлс.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Трябва да намеря телефон — каза Пендъргаст.

— Имам у дома. Пикапът ми е малко по-надолу. Ако искате, ще ви закарам.

— Ще ви бъда благодарен.

Пендъргаст го последва между дърветата, докато не стигнаха тесния път и пикапа, паркиран на банкетата. Агентът беше разочарован, когато Сайлс му отказа достъп в елегантния кожен салон, а му предложи да пътува в каросерията като куче. Няколко минути по-късно пикапът пое по кален черен път, който водеше до малка дървена колиба сред горските дървета. Не беше далеч от края на тресавищата и на около осемстотин метра от Дил Таун.

Мъжът влезе преди него, запали лампите и посочи:

— Телефонът е ето там.

Пендъргаст набра 112, описа на кратко случилото се на диспечера и жената го свърза със сержант Гавин. Предаде му информацията с подробности, после затвори. Погледна си часовника: почти три сутринта.

— Сега няма да могат да влязат в тресавищата. При половин прилив тези течения се движат със скорост десет-дванайсет възела — отбеляза Сайлс.

— При прилив ще започнат да търсят с моторни скифове.

— Има логика. Ще се присъедините ли към търсенето?

— Да. Мога ли да ви помоля да ме закарате до Ексмут?

— Няма проблем, но преди това, след като имаме време, не е лошо да поизсъхнете малко.

Сайлс отвори печка на дърва и хвърли вътре две цепеници. Когато Пендъргаст понечи да седне, Сайлс се обърна:

— Моля, не на дивана. Люлеещият се стол е доста удобен.

Пендъргаст седна на него.

— Имате вид, сякаш глътка бърбън ще ви дойде добре.

Кратко колебание.

— Каква марка е?

— Изтънчен, а? Двайсетгодишен „Папи ван Уинкъл“. Не пускам шльокавица през прага.

Пендъргаст наклони глава.

— Това ще свърши работа.

Сайлърс изчезна в кухнята, после се върна с бутилка бърбън и две чаши. Остави ги на масичката за кафе и напълни първо едната, после другата.

— Господин Сайлърс, много съм ви задължен — каза Пендъргаст, взимайки чашата си.

Домакинът отпи малка глътка.

— Значи бяхте там да разследвате убийството на онзи историк?

— Точно така.

Пендъргаст извади картата и я разтвори на близката маса.

— Моля, отбележете мястото, където бяхте, когато чухте писъка, и посоката, откъдето смятате, че е дошъл.

Сайлърс придърпа картата към себе си и се наведе над нея с намръщено чело.

— Бях ето тук в гората, а писъкът дойде от тази посока. — Той плъзна пръст по картата.

Пендъргаст си отбеляза нещо. Пръстът на Сайлърс лежеше върху част от конуса, който той беше начертал преди това върху картата.

— Това ще помогне при търсенето на трупа. — Той нави картата. — Чували ли сте слухове, че някой живее в тресавищата?

— Нищо определено. Но ако се опитвам да избягам от закона, това е мястото, където бих отишъл.

Пендъргаст отпи глътка бърбън.

— Господин Сайлърс, споменахте, че семейството ви е тук вече двеста години. Сигурно знаете много за местната история.

— Ами никога не ме е било много грижа за генеалогия и подобни неща. В онези години Дил Таун е бил негърският квартал в покрайнините. Там живеели най-вече семейства на китоловци. Но не били само негри. Имало и мнозина от Южните морета — таитянци, полинезийци, маори. Аз самият съм почти половин маор. Маорите били най-добрите харпунджии на света. Някои от капитаните имали жени от Южните морета и семейства, които качвали на борда по време на дългите пътувания. Оставяли ги в Дил Таун, преди да поемат за Бостън при белите си семейства. Когато тръгвали отново на плаване, просто ги взимали. — Той поклати глава.

— Значи вие сте потомък на първите заселници на Дил Таун?

— Така е. Както вече казах, аз съм колкото маор, толкова и африканец. Моят прадядо имал страхотни племенни татуировки. Поне така ми разказваше баба.

— Разбрах, че повечето афроамериканци напуснали Дил Таун след линча, който бил извършен там.

Сайлъс отново поклати глава.

— Било ужасна работа. Ужасна. Разбира се, мъжът бил невинен. Това обаче нямало значение за групата, която го обесила. След случилото се хората от Дил Таун решили, че това не е добро място да гледат семействата си. Благодарение на китоловството имали пари да се махнат и повечето го направили. Някои стигнали само до Ню Бедфорд. Други чак до Чикагските кланици.

— Но вашето семейство е останало.

— Ами дядо ми изгубил дясната си ръка, с която хвърлял харпуна, при злополука и така започнал билковия бизнес. Този район е пълен с билки, особено куче грозде, което расте навсякъде тук. Среща се много често там, където някога е бил Олдъм. Не можел да пренесе това умение в голям град като, да речем, Ню Бедфорд. Така сме останали. Само сме се изнесли от града надолу по пътя и ето ни тук. — Той разпери ръце.

— Сам ли живеете?

— Имах жена, но си замина. Каза, че се чувствала твърде самотна. Мен самотата напълно ме устройва през по-голямата част от времето, но винаги се радвам да се запозная с някой различен. Веднъж седмично се отбивам в бара и странноприемницата, за да си пийна, да хапна пържени миди и да поиграя на домино с приятели.

Пендъргаст стана от люлеещия се стол с чашата в ръка, отиде до прозореца и се вторачи в мрака на югозапад към тресавищата.

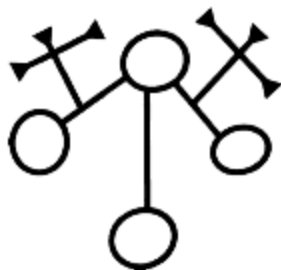
— Ще ви бъда много благодарен, ако сега ме закарате в града. Но преди това имам още един въпрос. В тази група, която споменахте, кои са били?

— Никой не знае. Местни хора, но маскирани. Ще ви кажа това: дядо ми разказваше, че в миналото в Ексмут е имало лоши хора. Не само лоши хора, а наистина зли. Казваше, че били като в онази история за Сивия косач: типове, които искали да създадат свой собствен ад.

[1] Марк е крал на Керноу в Корнуол и според легендата за крал Артър чичо на Тристан. — Б.пр. ↑

[2] И двете съпруги на император Клавдий — Месалина и Агрипина, са известни отровителки. — Б.пр. ↑

21.

— Сигурен ли сте, че не е бил гмуркач? — попита началник Мърдок. — Крясъците им понякога наподобяват човешки.

Сержант Гавин, който седеше на кърмата на полицейския скиф с ръка на щурвала и го управляваше през Ексмутския залив към тресавищата, изстена. Дори сега, толкова смачкан, Мърдок успяваше да се прояви като задник. Но Пендъргаст, седнал най-отпред като някаква странна черна носова корабна фигура с разгънатата карта в ръка, изглежда не му обръщаше внимание.

Следваха ги още две лодки, оборудвани с радиостанции. Заради гъстата облачна покривка единствените признаци за изгрев бяха слабите сиви петна светлина на източния хоризонт. На Мърдок му беше отнело повече време, за да събере групата, отколкото на Гавин му се щеше — неверието на началника в експедицията си личеше още от началото. Сега вече приближаваше седем сутринта и лодките пухтяха по главния плавателен канал на река Ексмут. През нощта температурата беше паднала докъм четири градуса и тук, при тресавищата, беше още по-мразовито, отколкото навътре в сушата. Приливът беше в най-високата си точка и водата беше в застои от двацет минути. Това не им предоставяше много време, преди да започне отливът и водата да тръгне да се отича от соленоводните тресавища с нарастваща скорост. Като малък Гавин беше изкарвал джобните си пари с копаене на миди в тресавищата. Затова изпитваше здравословно уважение към тяхната отдалеченост, плашещо усамотение и объркващите течения на приливите и отливите, които, ако човек не внимаваше, можеха да го

изненадат в гръб. Живо си спомняше как беше прекарал цяла нощ на един от островите, защото бе изгубил броя на приливите и отливите.

— Внимавай! — извика Пендъргаст от носа.

Гавин заобиколи една отчасти залята пясъчна коса и насочи поглед отново напред. Групи червенокрили птици бяха обезпокоени от минаването им и цялото ято се вдигна във въздуха от широка ивица папур. Няколко метра пред лодката се виждаше началото на лабиринтите из соленоводните тресавища, където плавателни канали и острови се събираха и разделяха в плетеница от потоци и задънени проходи. Сега калните плитчини бяха напълно покрити от високата вода на прилива, но това нямаше да продължи дълго.

Пендъргаст беше чул писъка, когато приливът започваше, и бе успял да отбележи приблизителния район на картата. Гавин хвърли поглед на собствената си карта, дело на Националната агенция за океаните и атмосферата, и пак се замисли за теченията. Ако предполагаемият убиец е хвърлил трупа във водата, настъпващият прилив вероятно щеше да го отнесе навътре в тресавищата, където може да заседне в някое блато и никога няма да го намерят. Ако не заседне обаче и е започнал отливът, ще бъде отнесен навън почти до морето, както очевидно се беше случило с трупа на историка.

Да, заради тези щури течения трупаът можеше да се озове къде ли не.

— Добре — каза началникът в радиостанцията си, надвиквайки шума от осемнайсетте конски сили на двигателя „Евинруд“, — Джек, ти ще поемеш по десния канал. Ние ще хванем средния, а Кен ще тръгне по левия.

Лодките се разделиха и Гавин вкара тяхната в централния канал. Скоро изгубиха останалите лодки от поглед, разделени от блатната трева, която покриваше насипите. По дяволите, беше доста студено. Светът около тях беше сив и едноцветен. Гавин виждаше ято канадски гъски, оформили обичайното V, поели вече на юг.

— Намали и дръж очите си отворени — нареди началникът.

Гавин завъртя газта. Каналът се беше стеснил, но сега от двете им страни се отваряха нови и нови странични канали.

— Накъде? — попита той. Обаче преди началникът да успее да отвори уста, Пендъргаст посочи с подобна на скелет ръка един от каналите, без да изпуска разгънатата карта. Гавин се питаше къде ли е

Констънс, и много перверзно му се искаше на носа да е тя вместо Пендъргаст. От този човек го побиваха тръпки.

Началникът поне веднъж си замълча и те завиха по посочения канал. Той беше по-тесен и тук-там имаше заседнали в бреговете или потънали в калта дървесни стволоче. От водата стърчаха черни клони и сякаш се опитваха да им попречат да продължат напред. Имаше милион места, където един труп можеше да се закачи и да бъде зял от прилива. Разбира се, стига да се предположи, че трупът изобщо е във водата. Ако пък лежеше на някой остров от блатна трева, нямаше да го намерят, докато над него не започнеха да се вият гарваните.

Пендъргаст посочи отново с ръка, после пак, без да каже и дума, и Гавин пое нагоре по един канал, после надолу по друг. Ако в това щуро лъкатушене имаше някаква логика, не се виждаше от пръв поглед. Началникът просто си седеше в средата на скифа, кръстосал месести ръце на гърдите и с изписано по лицето отвращение към цялото това усилие. Дори не полагаше усилия да се преструва, че гледа за трупа.

Минутите отминаваха в мълчание. Гавин беше изгубил напълно представа къде е, но начинът, по който Пендъргаст продължаваше да поглежда в картата си и да нанася по нея бележки с молив, го успокояваше, че поне агентът на ФБР знае къде са.

— Тъъ... агент Пендъргаст? — осмели се той.

Бялото лице се обърна към него.

— Отливът започна. Просто исках да знаете, защото започват да се оформят течения.

— Благодаря. Моля, продължете напред, ако обичате.

Ако обичате и този акцент. Не беше чувал такъв. Разбира се, южняшки, но някак си различен. Запита се дали чука Констънс.

Нагоре по един канал и надолу по друг. Сякаш ставаше все по-студено. Двойка чайки ги следваха известно време, надавайки крясъци. По едно време курешка тупна във водата до лодката. Ловците на омари ги наричаха „плъхове с крила“. От време на време началникът се свързваше с другите по радиостанцията. Изглежда нямаха по-голям късмет от тях, а една от лодките май се беше изгубила. Опитваха се да установят местоположението по джиписеса, но заради липсата на покритие на мобилната мрежа не можеха да получат точни данни.

Пендъргаст обаче не се беше изгубил. А ако не беше така, успяваше много умело да го скрие.

Сега течението наистина започна да се усилва, защото водата се носеше навън. Лодката се бореше с него с пълна газ, но не успяваше да се движи бързо. Гавин си погледна часовника.

— Агент Пендъргаст? — повтори той.

Бялото лице отново се обърна към него.

— От отлива равнището на водата е спаднало с шейсет сантиметра. След още половин час ще е по-добре да се махаме оттук.

— Разбрано. — Ръката в черен ръкав отново посочи и те пое по друго разклонение. Гавин видя, че и началникът започна да нервничи.

— Гавин е прав — обади се Мърдок, — мисля, че е по-добре да поемем, ако нямате нещо против, че го казвам.

Но думите му бяха пренебрегнати и те продължиха напред.

— Спри! — Пендъргаст излая заповедта, а ръката му се стрелна нагоре като стрелка на семафор. В момента минаваха край друго потънало в тресавището дърво, което лежеше в откритата сега кал в горната част на насипа. Гавин намали газта, но не напълно, защото иначе течението щеше да ги повлече назад.

— Закарай лодката до дървото — нареди Пендъргаст.

— Прекалено плитко е — каза Гавин. — Ще заседнем.

— Да заседнем тогава.

— Чакайте малко — намеси се разтревожен началникът. — Какво е толкова важно, че трябва да рискуваме живота си?

— Вижте — посочи Пендъргаст.

Пред тях малко под повърхността на мътната вода, помахвайки в зловеща пародия на сбогуване с ритъма на теченията, се виждаше бледа ръка.

— Мамка му — измърмори Гавин.

— Хвърли въжето и го вържи около този стърчащ клон — нареди Пендъргаст.

Гавин направи клуп на въжето и го хвърли към клона, като същевременно даде малко газ, за да задържи лодката на място. Успя още от първия опит и изгаси двигателя, вдигна го, след това придърпа лодката до ствола и я върза здраво. Почувства съпротивата на калта под кила и течението, което блъскаше покрай корпуса.

— Не мисля, че това е добра идея — каза началникът.

Обаче Пендъргаст вече се беше надвесил над борда.

— Дайте ми друго въже.

Гавин му го подаде. Агентът бръкна във водата, хвана ръката и я извади от водата. След нея на повърхността се показа главата. Гавин се втурна да помага, потискайки отвращението си, и бръкна във водата, за да хване другата провиснала ръка.

Пендъргаст завърза въжето около китката. Трупът беше само леко заседнал в калта, затова неочаквано се освободи, изплува на повърхността и се понесе надолу по течението.

— Дърпайте! — нареди Пендъргаст.

Гавин опъна въжето, използвайки ключа за греблото на скифа като спирачка, и двамата изтеглиха трупа срещу течението до борда на лодката.

— Мамка му, да не вземете да го качите в тази лодка! — извика началникът.

— Дръпнете се! — нареди рязко Пендъргаст, но началникът не се нуждаеше от специална покана, когато те хванаха трупа и се приготвиха да го качат. — На три!

Със здраво дърпане двамата успяха да го прехвърлят през борда и трупят се стовари на дъното като голяма мъртва риба. Дрехите му бяха скъсани и срязани от пътуването му по теченията. Лежеше с лицето надолу, а гърбът му беше гол. Пендъргаст, който все още стискаше безжизнената ръка, обърна мъжа.

Гавин веднага позна лицето. Когато след това видя срезове по тялото, толкова се шокира, че за известно време изгуби дар слово.

Но не и началникът.

— Това е Дана Дънуди — каза той. После стрелна поглед към Пендъргаст. — Знаете ли, че Брад вчера ми каза, че сте имали подозрения към него. Ако с вашите заподозрени се случват такива неща, надявам се, че няма да започнете да подозирате и мен.

Нито Гавин, нито Пендъргаст му обърнаха внимание. И двамата бяха прекалено заети да гледат тялото.

— Нарязан точно както историка — най-накрая успя Гавин да промълви.

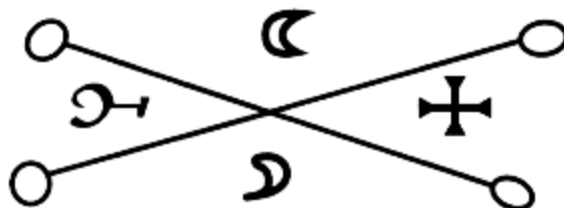
— Точно — измърмори Пендъргаст. — Отново надписът ТАЙБАНЕ и символите. Той се наведе над трупа, лицето му толкова

близо до сивата, подобна на гумена лъцяща кожа, че определено беше отвратително.

— Интересно. Срезове по господин Маккул бяха направени уверено и енергично. Тези или най-малкото една част от тях изглеждат различни.

— Добре, добре, оставете това на патолога — обади се Мърдок.
— Дайте да се обадим на другите и да се махаме оттук.

22.

— Влизай, сестро! — Констънс се поколеба на прага на помещението в занемарения мол, разположен в предградията на Салем. Жена във викторианска рокля, не много по-различна от нейната, скочи пъргаво на крака и забърза към нея. — Добре дошла в салемското сборище. Откъде идваш?

Констънс влезе в просторното помещение, което преди е било някакъв магазин, но сега беше преобразено в приемна и място за събрания. В него нямаше нищо необикновено или страшно. По-скоро беше слънчево и весело пространство с дебели килими и стени в жълто. Тъмnozелена завеса преграждаше задната част на помещението. Имаше чувството, че това място, освен сборище е и жилището на жената.

Тя направи още една крачка напред.

— Свалете си обувките! — рязко заповяда жената.

— О, извинете. — Констънс свали ниските си обувки.

— Моля, влезте и седнете.

Констънс остави чантата си на земята и се отпусна на един стол. Беше неудобен и малко кирлив и тя отново си помисли колко много би искала да си бъде вкъщи на „Ривърсайд Драйв“ 891, където можеше да свири на клавесин или да чете книга, вместо да става посред нощ и с наета кола да пътува от Ексмут до Салем по молба на Пендъргаст. Агентът се беше прибрал в странноприемницата около четири сутринта и остана само колкото да си смени дрехите, преди отново да изхвъркне за среща с полицията. Надникна при нея, преди да тръгне, спомена нещо за произшествие в тресавищата, обеща да й разкаже

всички подробности на вечеря и я призова да направи всичко, за да стигне по-бързо в Салем. *Твоят анализ и препоръките ти са крайно нужни.* В главата ѝ звучаха неведнъж похвалните му думи от онази сутрин. Беше ѝ поверил тази задача. Смяташе я за важна, затова каквито и да бяха нейните лични желания, щеше да направи всичко, за да я изпълни успешно.

Жената се настани срещу нея. Беше на четиресетина години, с масивно, здраво на вид телосложение, голям бюст и груба брадичка, издадена напред. Оглеждаше Констънс с едва доловимо подозрение и заговори с неестествена официалност.

— Аз съм Призрачния гарван от Салемския вещерски сбор — най-големия в Нова Англия. — Тя направи странен старомоден жест с ръка някакъв претенциозен средновековен жест.

— Аз съм Констънс Грийн.

— Много ми е приятно да се запознаем. — Жената я огледа от главата до петите. — Каква красива рокля за принцеса с едва загатнати буфан ръкави. Откъде я взе?

— Имам я от доста време.

— Е, сестро, ти от кое сборище си? Мислех, че познавам всички практикуващи вещици в Нова Англия, но теб не съм те виждала досега.

— Не съм от никое сборище и не съм практикуваща вещица.

Изненада се изписа по лицето на жената и малко по-късно тя свали гарда.

— Разбирам, но се интересуваеш от уика? Може би си търсиш учител?

Констънс обмисли въпроса.

— Да, интересувам се, но не по начина, който може би имате предвид. Разследвам убийство.

— И какво общо може да има — попита Гарвана, гласът ѝ внезапно беше станал предпазлив, а погледът отново изпълнен с подозрения — Салемското сборище с някакво убийство?

— Не ме разбрахте. Не съм дошла да ви обвинявам, а да помоля за помощ.

Жената отново се отпусна.

— Разбирам. В такъв случай ще се радвам да ви услужа. Нали разбирате, вещиците са били подлагани на преследвания и лъжи в

продължение на столетия. Уика е изцяло за мир, хармония и единство с божественото. Да бъдеш бяла вещица означава да си лечителка, учителка и визионерка! Заслужава си да посоча, че нашата религия изпреварва християнството с двайсет хиляди години. — Тонът ѝ беше станал снизходителен. — Да, ние правим магии, но нашите заклинания включват лечение, мъдрост и любов. Ние не се занимаваме с боготворене на сатаната, нито общуваме с демони. Сатаната е християнско творение — така че може да си го задържите, благодаря ви!

Тя скръсти ръце.

— Не се интересувам от сатаната, нито от други демони — отговори Констънс, като се опитваше да спре потока от думи и да насочи разговора в друга посока. — Тук съм, защото бих искала да чуя вашето мнение за няколко надписа.

— Надписи ли? Дайте да ги видя.

Жената протегна ръка. Констънс извади листа, който Пендъргаст ѝ беше дал, и го подаде на жената. Призрачния гарван го взе и погледна.

Внезапно над стаята се спусна ледено мълчание.

— Защо се интересувате от това? — попита жената настоятелно.

— Както вече ви казах — разследвам убийство.

Гарвана бързо ѝ върна листа.

— Уика няма нищо общо с надписите от Тайбане. Не мога да ви помогна.

— Какво точно представляват тези надписи?

— Няма връзка нито с нашата вещерска общност, нито с нас самите. Нашият девиз е: „Никому не причинявай вреда“. Всеки, който иска да навреди чрез магия, не е нито неоезичник, нито вещица. Самото им внасяне тук и омърсяването на това молитвено място е неприемливо. Аз съм зает човек, затова ще ви помоля да си вървите веднага заедно с тези символи.

— Нима искате да ми кажете — попита Констънс, — че знаете нещо за тези символи? И въпреки това отказвате да ми помогнете?

Жената скочи на крака със силно, възмутено шумолене на полите.

— Госпожице Грийн, вратата е там.

Констънс не помръдна, вместо това вторачи очи в Гарвана, която на свой ред се бе втренчила в нея, а поувисналата кожа на брадичката ѝ потреперваше, докато с дебел пръст сочеше към вратата.

— Жено, да не си глуха? Махай се!

Когато чу този глас, кряскащ право срещу нея, Констънс почувства как ужасният гняв, който толкова пъти я бе огорчавал в миналото, се раздвижва. Тя преглътна и почувства, че започва да пребледнява от ярост. Изправи се на крака, без да отмества очи от жената. Гарвана отвърщаше на погледа ѝ, а изражението на лицето ѝ беше пълно с надменно предизвикателство.

Констънс направи крачка напред. Сега беше толкова близо до жената, че почти се допираха. Подуши пачули и тамян. Жената се поколеба, погледът ѝ за миг се отклони.

— Аз... — започна тя, но замълча, неспособна да продължи.

С любопитство, сякаш беше на голямо разстояние отгук, Констънс наблюдаваше как дясната ѝ ръка бавно се вдига. Хвана увисналата кожа под брадичката на вещицата между палеца и показалеца си.

Жената я гледаше, неспособна да говори, само очите ѝ се ококориха.

Констънс започна да стиска. Първо леко, после по-силно. Гарвана залитна и издаде странно гъргорене дълбоко от гърлото.

В пълно мълчание Констънс стисна още по-силно, забивайки нокти във влажната месеста кожа.

Изведнъж гласът на жената се върна. Тя отскочи назад, защото Констънс неочаквано я беше пустила, пое си дълбоко дъх.

— Ти! — извика тя, гледайки Констънс с ужас. — Моля... моля...

Констънс отпусна ръка.

— Ще помогна. *Моля*, само не ме гледай така! — Жената посегна зад гърба си и без да откъсва очи от Констънс, опипом намери подлакътниците на високото си кресло и се отпусна в него, все едно ѝ се бяха подкосили краката. На кожата под брадичката ѝ вече се бяха появили червени кръгове.

Констънс остана права.

— Онова, което ще кажа... никой не знае източника.

Трябваше да мине още малко време, преди гневът на Констънс да се разсее достатъчно, за да успее да овладее гласа си. Най-накрая беше способна да отговори:

— Ще запазя всичко в тайна.

— Добре тогава... добре тогава. — Жената се протегна към чашата с вода, която стоеше на масичката за сервиране, отпи от нея, стискайки я с трепереща ръка, и шумно я стовари върху плота. — Никой не знае с точност какво означават Тайбанеските надписи — започна тя с одрезгавял глас. — Били намерени преди век, изсечени на шистова плоча в ексмутските тресавища. Мястото, където ги намерили, се смята за отдавна изоставено сборище с неговия плац за вещерския шабат.

— Плац за вещерски шабат?

— Мястото, където вещиците изпълняват своите церемонии. Само че те не са уикани бели вещици. Те били от черните.

— Обяснете.

— Винаги щом има сила, която да твори добро, както в нашите уикански заклинания, ще има някой, който иска да направи магия по другия начин. В живота изкушението от властта или отмъщението винаги е живо — причината може да е загуба на работата, съперничество в любовта и какво ли още не.

— И какво означава Тайбане?

— *Бане* идва от староанглийското *бана*, което означава „злочестина или проклятие“. Отнася се и за отрова. Например *улфсбане*, отрова срещу вълци, се нарича така, защото е използвана за убиването на вълци.

— А частта „тай“ от думата?

— Загадка.

— Използват ли се за нещо днес тайбанеските надписи?

— Има слухове, но нищо повече, че някой може да ги използва, за да призовава силите на мрака или за черни ритуали. Надписите са страшни и грешни и само най-дръзката или отчаяна вещица би ги използвала, защото тяхното точно предназначение и смисъл са твърде неясни. Направо си играеш с огъня.

— Вие използвали ли сте ги?

Жената наведе глава.

— Къде е сега тази шистова плоча? — продължи Констънс.

— Била е унищожена много отдавна. Обаче нейният откривател е оставил бележките си.

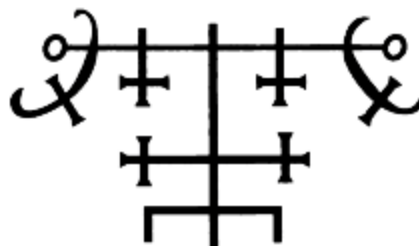
— За какви бележки говорите?

— Документите на един археолог любител на име Сътър. Съхраняват се тук, в Историческото общество „Старият Салем“. — Жената замълча. — Някои се поддават на изкушението и предприемат това нещастно поклонничество, за да прочетат тези документи.

— И?

— По-късно всички са съжалявали.

23.

Констънс Грийн крачеше през очарователния център на Салем на път за Историческото общество „Старият Салем“, което се помещаваше в сграда на около километър и половина от сборището на вещиците. С изненада откри, че става дума за богата и внушителна сграда, построена в края на XIX век. Влезе и се озова в просторно фойе, оборудвано с всичко най-ново в областта на автоматизираните каталози и електронните уреди. Всичко това се охраняваше от детектор за метали, надзираван от шкембест служител на охранителна фирма.

Колкото и да ѝ беше неприятно, след миг се озова от другата страна на детектора, напълно облъчена и претърсена. Оказа се, че веселата госпожа на информацията познава документите на Сътър и я насочи към отдела на третия етаж, където можеха да бъдат поръчани.

Скоростен асансьор я качи, вратите се отвориха със съскане и тя се озова в оскъдно обзаведено високо помещение. На близкото бюро седеше възрастна жена с прошарена коса, опъната назад в голям кок. Когато Констънс излезе от асансьора, жената остави телефонната слушалка.

— Констънс Грийн? — попита тя с глас, изпълнен с тревожна енергичност. — Дошла сте да четете Сътъровите документи?

Констънс кимна в знак на потвърждение.

— Аз съм госпожа Джоб, архивистка. Последвайте ме. — Жената стана от мястото си и опипа чипкартата, която висеше на врата ѝ на дълга лента. На лицето ѝ ясно беше изписано отвращение.

Констънс я последва надолу по един коридор. С помощта на чипкартата жената отвори друга врата и влязоха в малко помещение с маса, покрита със сукно.

— Моля, сложете ги — каза жената и извади чифт бели памучни ръкавици.

Констънс ги нахлузи.

— Моля да не пипате документите с голи ръце. Може да използвате молив и компютър, но не и писалка. Седнете, докато извадя Сътъровите документи. Напоследък са много популярни.

Тя мина през друга врата. Върна се след по-малко от минута с пластмасова кутия в ръце, в която имаше папки с найлонови корици. Остави я на масата.

— Може да вадите папките само една по една. Някакви въпроси, госпожице Грийн?

Констънс усети отново, че я смятат за неоезичник. Попита се дали ако Пендъргаст беше на нейно място, щеше да успее да се възползва от тази погрешна преценка. Той, изглежда, винаги успяваше да приспособи подхода си още от началото така, че да получи най-добрия възможен резултат. Беше безскрупулен в търсенето на предимство.

Тя също щеше да бъде.

— Предполагам, че много хора идват да видят документите? — попита.

— Те са сред най-ползваните.

— Наистина? От кого?

— Салем е център на уиканската религия, както без съмнение знаете. — Тя огледа роклята на Констънс. — Много от практикуващите неоезичество идват да четат документите и да копират или снимат... въъ... надписите.

— Имате предвид Тайбанеските надписи?

— Да. — Жената се обърна да си върви.

— Моля ви, още един въпрос, ако нямате нищо против.

Жената се върна, но сега Констънс откри нетърпение, изписано на нейното лице.

— Знаете ли нещо за този археолог Сътър?

— Сътър не е бил археолог, а аматьор, и то по време, когато археологията още не била напълно установена като професия.

Откровено казано, бил е особняк.

— Защо мислите така?

— Ще можете сама да прецените, като прегледате неговите документи.

— Вие преглеждали ли сте ги?

— Разбира се, част от служебните ми задължения е да се запозная със съдържанието на тези папки. Не искам да си помислите, че го клеветя, но ще видите, че Сътър най-малкото е бил фантазьор. — Тя махна с ръка. — Ако зависеше от мен, тези документи отдавна да са на боклука. Може да са интересни единствено за хората, които изучават девиантното поведение. Или — тя замълча многозначително — за сектата на новите езичници.

— Виждам — каза Констънс, отвръщайки на втречения ѝ поглед, — че сте ме сбъркали с уикан.

— Дали сте, или не сте — това не ми влиза в работата.

— Осъзнавам, че роклята ми е старомодна и държането ми може да изглежда странно, но това е защото... — Тя си спомни рецепционистката в Ексмутския полицейски участък — съм амиш.

Жената показва изненада и неудобство.

— О, не исках да... внушавам каквото и да било, освен че сте ползвател, който търси информация. Тук има твърде много от тези уикани, които се ровят в тези документи, затова човек започва да прави предположения.

— Магиите, правенето на заклинания са анатема в моята религия. Тук съм — Констънс направи и невъзможното да разиграе задавяне от силни чувства, — защото сестра ми стана езичница. Дойдох, защото се опитвам да я спася.

Сега изненадата премина в объркване.

— О, толкова съжалявам... Но как може тези документи да ви помогнат? Искам да кажа, че уиканите може да са привлечени от чисто любопитство, но доколкото знам, новите езичници практикуват бяла, а не черна магия. А бялата магия няма нищо общо с онова, което Сътър е документирал.

— Аз се опитвам да я открия. Знам, че е идвала. Имате ли регистър на хората, които са идвали да ползват тези документи?

— Разбира се, че имаме регистър, обаче той е... поверителен.

Щом чу това, Констънс наведе глава и от устата ѝ се откъсна тих затрогващ звук.

— Разбирам. Правилата трябва да се спазват. Аз просто... не искам да изгубя сестра си... заради тази новоезическа религия.

Последва дълго мълчание.

— Добре, мисля, че можем да направим изключение. Ще взема регистъра от моя офис.

Когато жената излезе, Констънс остана още малко с наведена глава, за да позволи на леката усмивка да се скрие. Неудоволствието, което изпитваше от симулирането на чувство, което в действителния живот никога не би разкрила пред друго човешко същество, беше засенчено от успешното объркване на тази неодобряваща и недопускаща възражение жена. След като лицето и отново доби обичайното си изражение, Констънс повдигна глава, придърпа пластмасовата кутия и извади първата папка с етикет „Нов Салем“.

Вътре имаше няколко пожълтели документа. Тя сложи първия върху сукното и внимателно го разлисти. Състоеше се може би от дузина страници, покрити със заплетен паякообразен почерк.

Бележки за преоткриването на древното селище Нов Салем, отдавна изгубената колония на вещиците в ексмутските тресавища.

ДЖЕДУТАН СЪТЪР, ЕСКУАЙЪР

член на научното дружество на бостънските антиквари, остракона на синухет, автор на Fasciculus Clenicus^[1] и „Ключове на мъдростта и тайните на мъдростта“.

На третия ден от юли 1871 аз, Джедутан Сътър, ескуайър, след многоседмично претърсване на ексмутските тресавища, открих поселението на вещиците Нов Салем в едно запуснато място далеч от другите обиталища. Аз изясних подреждането на куинконса^[2], който посочи церемониалния олтар на селището, където са били изпълнявани магиите и гадостите. Затова, след като открих централния олтар, аз започнах да копая и извадих камъка

— богохулствения обект на преклонение, съдържащ тези дяволски откровения и мръсотии. Това направих с добро намерение според мъдрите напътствия на божия дух, който познава всички неща, като предупреждение към всички, и сега аз, Джедутан Сътър, ескуайър, преди да унищожа отвратителния салемски камък, така че злото, въплътено в неговата същност, което се е преместило от това място на друго, повече няма да вреди на света, ще довърша надписите открити на въпросния камък, записвайки ги за потомството точно както са в живота и според познанията и защитата на Господ Бог, който ми даде закрилата си срещу злото, което се съдържа в тях.

Куинконс? Констънс познаваше тази странна подредба като пет точки върху едната страна на зарчето. Освен това знаеше от прочетеното, че куинконсът има магическо значение в много религии.

Тя насочи вниманието си към следващия документ: голям двоен сгънат лист хартия, размер кватро^[3]. Разгъна го внимателно и видя тънки очертания на нещо, което можеше да бъде само тайбанеският камък в мащаб 1:1 с неговите надписи — същите пет символа беше видяла изрязани в плътта на историка господин Маккул.

Констънс извади мобилния си телефон и започна, без да се бави, да снима рисунката със светкавица и без. Когато свърши, прегледа останалите документи, но не откри нищо друго интересно. Нямахше данни къде е намерил селището, нито защо изобщо се беше заловил да го търси. Вместо това листовете съдържаха множество цитати от Светото писание и други религиозни брътвежи. Очевидно Сътър, точно както беше казала архивистката, е бил чудак. Обаче дори чудаците могат да направят интересно откритие.

Госпожа Джоб се върна с лист хартия.

— Това е списък на нашите посетители от последната половина година. Освен това имаме охранителна камера, скрита зад онзи знак „изход“. Разбира се, това е поверително и не го казваме на нашите посетители.

— Много ви благодаря — отговори Констънс, докато взимаше листа. — Ще го прегледам по-късно. Първо трябва да разшифровам

тези надписи.

— Ако това може да ви успокои — каза архивистката, — много ще се изненадам, ако не се окажат безсмислици. Глупости. Както вече казах, Сътър е бил фантазьор.

— Имате ли други документи, свързани с магии, които биха ми помогнали да разбера тези символи или да определя, че са шарлатанство?

— Имаме протоколите от всички процеси срещу вещици в Салем. На микрофиши, защото оригиналите са твърде крехки. Освен това една чудесна колекция от редки книги за магьосничество и демонология в онова, което наричаме Клетката. Обаче не съм сигурна как това ще ви помогне да намерите сестра си.

Констънс я изгледа с изписана на лицето умора.

— Трябва да ги разбера, ако искам да проумея защо сестра ми е била привлечена от тази... мръсотия. Нали разбирате, госпожо Джоб, независимо дали тези надписи са глупости, или не, намерението да извършиш нещо злонамерено — това е истинското зло на този свят. Но ако се окаже, че наистина са фалшиви, това би ми помогнало пред сестра ми... когато я намеря.

Два часа по-късно Констънс се облегна на стола си и взе да премигва. Машината за четене на микрофиши беше грозно чудо на техниката от 80-те години на XX век, вероятно създадена с целта да предизвиква слепота след дълга употреба. Беше загадка защо компютрите не бяха влезли и тук, след като Историческото общество явно го биеше парата. Може би не искаха ровенето из тези ужасни стари съдебни процеси да стане прекалено лесно.

След всички усилия обаче протоколите от съдебните процеси срещу магьосничеството в Салем се бяха оказали задънена улица. Беше прекалено очевидно, че „вещиците“, изправени пред съда, са невинни. Разбира се, имаше няколко случая, когато, четейки между редовете, Констънс остана с впечатлението, че има истински вещици и вещици, попаднали в процесите срещу магьосничество, но не като обвиняеми, а като обвинители, съдии и ловци на магьосници. В това имаше известен смисъл: какъв по-добър начин да посееш страх и

омраза в една общност, като същевременно прикриваш своята собствена връзка със злото.

Беше време да посети Клетката.

Тя повика госпожа Джоб, която тръгна пред нея, за да показва пътя. Клетката се помещаваше в мазето на сградата: малко подземие, чиито под, стени и таван бяха направени от стоманени пръти с една-единствена заключваща се врата. Вътре имаше две лавици с древни книги — по една покрай всяка от стените, а в центъра малка маса с лампа. Въздухът беше хладен и сух и Констънс чу бучене на работещ климатик. На близката стена имаше най-различни датчици за околната среда, включително въртящ се барабан, който без съмнение регистрираше температурата и влажността. Беше тъмно и мрачно помещение, което, като израз на голям анахронизъм, беше осеяно със сложни дигитални инструменти.

Архивистката заключи Констънс вътре с друго предупреждение да не сваля ръкавиците.

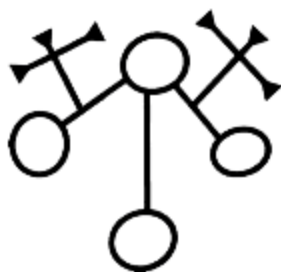
На лавицата с етикет „Окултни науки и други“ нямаше много книги. Не бяха повече от дузина. Повечето познаваше от библиотеката на Енох Ленг на „Ривърсайд Драйв“ 891, която имаше разгърнат в дълбочина отдел за отровите и магията. Тя започна да прехвърля заглавията, правейки си списък наум: ето я прочутата *Malleus Maleficarum* („Чукът срещу вещици“); *Formicarius* от Йоханес Нидер; „Откриването на магьосничеството“ от Реджиналд Скот; френската класика *De la Démonomanie des Sorciers*; прословуто неясната *Lemegeton Clavicula Salomonis* и ужасяващата, обсебена от сенки *Necronomicon*, подвързана (макар да нямаше съмнение, че госпожа Джоб не знае) с човешка кожа. Констънс вече познаваше тяхното съдържание и знаеше, че в тях няма нищо, което може да ѝ помогне да разшифрова Тайбанеските надписи — ако въобще можеха да бъдат разчетени.

Обаче в края на рафта стояха редица крайно стари, неизвестни и мръсни томове. Тя им хвърли поглед и откри, че повечето няма да са ѝ полезни. Обаче последната книга от редицата, натикана отзад, сякаш в усилие да бъде скрита, беше неозаглавен том и Констънс установи, че въобще не е книга, а ръкопис. Беше наречен *Pseudomonarchia Daemonium* („Лъжливото кралство на демоните“) и датиран 1563 г.

Сложи го на масата и внимателно се зае да разлиства страниците, изненадана от богатите илюстрации. Изглежда беше нещо като книга с магии и заклинания или списък на всички демони, за които се предполагало, че съществуват: общо шейсет и девет с техните имена, чинове, атрибути, символи и на какво могат да научат човека, който ги повика с помощта на сатанинска церемония. Хартията пукаше под докосването на ръката ѝ в ръкавица и Констънс имаше усещането, че отдавна никой не е преглеждал този ръкопис.

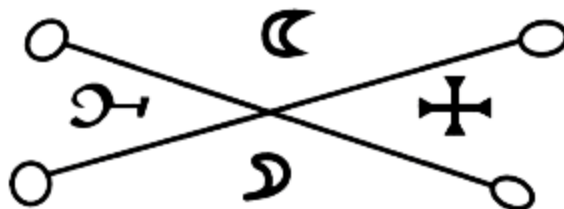
Прелистваше го, търсейки символи, които да приличат на тайбанските. Повечето от символите представляваха самите демони. Малко бяха онези, които означаваха движение, пътуване, посоки и място.

Докато прелистваше страниците, пред очите ѝ попадна символ, който приличаше на Тайбанските надписи:

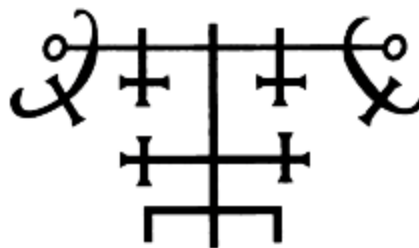
Беше обяснен като *Obscura Peregrinatione ad Littus* (Черно поклонничество до Южния бряг).

Прилежното търсене извади наяве още един от Тайбанските символи:

Обяснението беше *Indevitatus*, което означаваше „неизбежно“, „неминуемо“, „надвиснало“.

Започна със засилен интерес да рови из текста страница след страница. Към края попадна на още два символа.

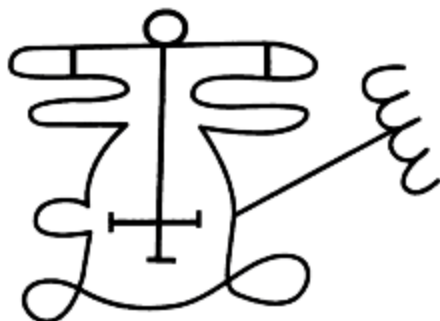

Първият беше знакът за демон, известен като Форас, и Констънс си преведе наум латинския текст:

Тридесет и първият дух е Форас. Той се явява във формата на силен мъж с истински човешки форми. Може да даде на хората разума как да знаят достойнствата и отровите на всички билки. Той преподава Изкуствата на Закона във всичките им части. Ако е поискано, прави така, че хората да живеят дълго и да избягват разкриването на тяхната злина. Това е неговият печат.

Знакът беше същият като в Тайбанеските надписи. Другият символ, който отговаряше на едно от изображенията, беше на демон, наречен Моракс, а обяснителният текст в превод гласеше следното:

Моракс е велик и могъщ принц на мрака и когато приема формата на човек, показва кучешки зъби, голяма глава като на обезобразена човекоподобна маймуна и влачи подире си сатанинска опашка. Той хитрува великолепно, предизвиква похотливост и си ляга с всяка жена, която пожелае. Изпитва голяма жажда за човешка кръв и гуляе с вътрешностите на онези, които убива. Неговият печат е следният:

Тайбанеските надписи, както тя ги разбираше, а и както трупът на Маккул свидетелстваше, представляваха серия от пет символа. Четири имаха съответствие в тази книга: очевидно това бяха аватарите на четири демона.

Към края на книгата случайно попадна на последния символ от Тайбанеските надписи:

Надписът на латински гласеше: *Errantem Locus*, което означаваше „странстващо място“.

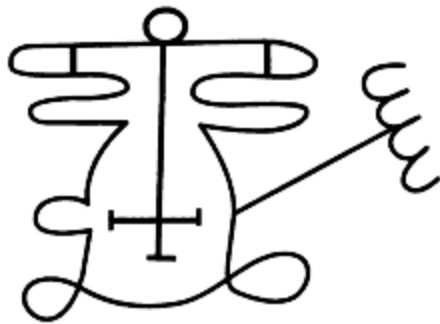
Констънс вдигна очи от ръкописа. Имаше още много за разшифроване. Но вече беше сигурна в едно: Тайбанеските надписи бяха истински. Въобще не бяха дело на луд фантазьор. Били са създадени от някой, истински посветен на сатаната и преклонението пред черните изкуства.

[1] Химически колекции (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Геометрична фигура, състояща се от пет точки, подредени кръстообразно. — Б.пр. ↑

[3] Кватро е размерът, когато на единичния типографски лист се отпечатват 4 страници от едната страна и 4 от другата. — Б.пр. ↑

24.

Сержант Гавин отново беше на щурвала на скифа, когато прииждащият прилив понесе лодката напред и още по-навътре в соленоводните тресавища. Пендъргаст пак седеше на носа, поглеждайки в картата, и единствените му движения бяха да показва с ръка посоката и да ги води нагоре по безбройните канали.

Гавин се запита, какво, по дяволите, търси отново из тресавищата. Но не каза нищо, защото осъзна, че човек като Пендъргаст просто прави онова, което иска, без обяснения, извинения или оправдания. Въпреки това беше уверен, че гонят вятъра. Струваше му се очевидно, че убийствата на историка и адвоката са банални. Най-вероятно дело на наркомани, опитали да прикрият обирите със символи, познати на поне неколцина от местните, които знаеха историята за Тайбанеските надписи. Пендъргаст му беше разказал някаква глупава история за търсенето на Сивия косач. Но когато погледът му се спираше на обемистия металотърсач, който стърчеше от полузатворения сак, се питаше какво ще прави Пендъргаст с него?

Ръката посочи и Гавин зави. От време на време му се приискваше Пендъргаст да не беше настоявал той да управлява лодката. Имаше достатъчно други, които можеха да го правят. Но Пендъргаст беше поискал специално него и след като аутопсията на Дънуди нямаше да се проведе по-рано от утре, началникът се бе съгласил.

Този път бяха кой знае къде из тресавищата. Те ги заобикаляха отвсякъде. Всичко, което се виждаше около тях, беше блатна трева под сивото небе на късния следобед.

Пендъргаст вдигна ръка и с жест показа на Гавин да затвори дросела. Той се подчини и остави двигателя да работи на празни обороти. Лодката продължи да се носи по течението.

— Сержант Гавин, май сме направили погрешен завой.

Гавин сви рамене.

— Джипиесът е при вас. Аз отдавна не мога да се ориентирам къде сме.

— Един момент. — Пендъргаст се зае с джипиеса, поглеждайки картата, и пак отначало: отново първо уреда, после картата.

— Трябва да се върнем.

С потисната въздишка Гавин направи завой и пое бавно срещу течението.

— Натам — каза Пендъргаст.

Още една безкрайна поредица канали и след малко той отново вдигна ръка.

— Тук е.

Гавин се вторачи в тревата и калния бряг, който се простираше пред тях. Той сякаш се издигаше в слабо изразен хълм. Изведнъж го обзе лошо предчувствие.

— Сержанте, ако нямате нищо против, останете в лодката да ме изчакате.

Гавин си погледна часовника.

— След час ще се стъмни. Трудно ще е да се навигира из каналите.

— Ще се върна преди това. — После Пендъргаст взе сака с апаратурата и слезе от борда. След малко беше изчезнал в тревата.

Гавин се размърда на твърдата метална седалка. Лошото предчувствие взе да се усилва. Разбира се, можеше просто да отплава и да остави Пендъргаст на сушата. Постъпеше ли така обаче, работата щеше да загрубее. Човек просто не ядосва хора като агента.

Алойшъс Шингу Ленг Пендъргаст пореше през блатната трева, като с едната ръка я разтваряше, а с другата придържаше сака с

оборудването, праметнат през рамото му. Всяка минута беше по-студена и мрачна от предишната, с този проникващ жесток мраз, който беше често срещано явление близо до морето.

Пендъргаст спира няколко пъти, за да проверява джипиеса. След около десетина минути стигна до мястото, където предната вечер беше намерил предмета и онова, което очевидно бяха останките от старо селище.

Разбира се, целта му не беше да търси Сивия косач, както беше казал на сержант Гавин, независимо дали това създание съществува или не.

Разгъна картата, за да се ориентира, след това закрачи напред, докато не се озова на върха на хълма. Тогава започна да сглобява металотърсача: вкара дръжката в контролния блок, прикрепил към него търсещата глава с бобината, накрая сложи слушалките на ушите си. Настрои няколко от датчиците и калибровата уреда. Уточни внимателно посоката с джипиеса и тръгна бавно напред, прочесвайки наляво-надясно мократа почва с бобината, без да отмества поглед от диодния екран. Мина около петнайсет метра, премести се на успоредна линия около шейсет сантиметра встрани, върна се там, откъдето тръгна, и започна отначало.

След около пет минути от говорителя се чу пиукане. Пендъргаст остави металотърсача настрана, клекна и започна много внимателно да копае с мистрия. Почвата беше рохкава и влажна, без скали или камъни, но пък оплетена с тревни корени, които се налагаше да срязва с ръба на мистрията.

Когато изкопа трийсет сантиметра, спря, извади малка сонда от джоба си и внимателно я вкара в земята. Нещо попречи на проникването ѝ. Той порови наоколо, за да определи очертанията, извади сондата, покопа още с мистрията и изрови странен, подобен на диск предмет — голяма монета или медальон, грубо отлят в тигел метал. Върху него беше щанцован символ — веднага го разпозна като принадлежащ към Тайбанеските надписи. Според Констънс, която му беше пратила подробен доклад по електронната поща заедно със снимки малко преди да тръгне обратно за Ексмут, той символизираше демона Форас.

Отбеляза местоположението му на картата. С предишното откритие сега вече имаше две външни точки на куинконса.

Внимателно преценявайки стъпките си, отиде до мястото, където предполагаше, че ще бъде третата точка, включи металотърсача и откри трета монета, отлята в тигел. След нея последва четвърта, като на всяка от тях имаше символ на друг демон. Странно, но нито една от тях не символизираше Моракс.

С местата си тези четири точки, разкриваха местоположението на централната точка в куинконса: мястото на така наречения олтар, споменат в документите на Сътър, които Констънс беше прегледала. Той отиде до тази точка, коленичи и започна да разчиства мястото, като избутваше и изскубваше тревата. Вероятно тук Сътър бе открил самия Тайбанески камък, но от тези разкопки не бяха останали следи, защото бяха правени преди сто и петдесет години.

Пендъргаст отново се възползва от металотърсача и той веднага реагира с пиукане. Агентът почисти парче с размери около шейсет квадратни сантиметра и започна да копае. Бяха минали само двацет минути, откакто бе оставил Гавин в лодката, което му осигуряваше достатъчно време. Работеше бавно, докато не изкопа дупка с дълбочина около половин метър. С помощта на металотърсача определи точното място, където беше заровен металният предмет, и много внимателно започна да мушка със сондата.

Оказа се, че е на още трийсетина сантиметра дълбочина. Сега заряза мистрията и започна да рови с ръце. Най-накрая пръстите му стигнаха до нещо твърдо. Внимателно разчисти тревните корени и пръстта, за да освободи предмета, почисти го колкото можа, снима го на мястото, после го измъкна от земята.

Беше много странен предмет. Централната му част бе направена от същия метал, излят в тигел — предположи, че е смес от олово и калай. Имаше странна, дива форма — абстрактно изображение на зейнала уста, пълна с криви зъби, изобразена в момента, когато поглъща нещо, приличащо на кълбо от вътрешности. Докато я оглеждаше, Пендъргаст осъзна, че е била изработена чрез изливане на разтопен метал във вода, където той бе застинал в тази отвратителна форма — случайно, но въпреки това необичайно демонично изображение. Тази извита, пълна с мехури метална маса беше захваната в сребърна рамка. По нея имаше останки от нещо завързано — приличаше на конски косми, плюс парче изгнила кост, запазено само благодарение на анаеробните качества на пръстта. В среброто

беше щанцован символът на Моракс — демона с глава на горила, кучешки зъби и сатанинска опашка.

Пендъргаст извади от сака за оборудването плитка пластмасова кутия, сложи предмета вътре и я уви във фолио с мехурчета, което беше взел специално за подобен случай. След това я пъкна в сака заедно с картата и останалото оборудване, стана, погледна си часовника, изтупа ръцете си и пое обратно към лодката.

Сержант Гавин изглеждаше раздразнен и нетърпелив.

— Намерихте ли нещо? — попита той.

Агентът се настани на мястото си на носа на лодката.

— Представете си, да.

— Какво?

Пендъргаст извади пластмасовата кутия от сака, отвори я и показа предмета в неговото гнездо от фолио с мехурчета.

Гавин се вторачи в него, а лицето му пребледня.

— Мамка му, какво е това?

— Наистина, мамка му — се чу лаконичният отговор на Пендъргаст.

25.

Констънс поиска наетият автомобил да спре на ексмутската главна улица много преди странноприемницата, за да обмисли възможностите. Беше имала намерение да поседи на бара, както я бе помолил Пендъргаст, и да се ослушва за полезни клюки. Снощи не беше в настроение да го направи. Сега обаче се чувстваше доста изтощена от пътуването си до Салем. Може би известно време, прекарано в ресторант „Морската карта“, нямаше да се окаже толкова мъчително преживяване.

Някой потропа по стъклото. Констънс го свали и се озова пред Керъл Хинтъруасър.

— Констънс — каза жената, — помислих си, че сте вие. Магазинът ми е отсреща. Бихте ли искали да изпием по чаша чай в късния следобед?

Констънс се поколеба.

— Възнамерявах да се върна в странноприемницата.

— Хайде, само по една чаша. Ще бъде прекрасно да си побъбрим. Ще се обадя в странноприемницата да изпратят колата си да ви вземе.

— Така да бъде.

След като плати на шофьора, Констънс слезе от колата и се озова под пристъпите на вятъра, който фучеше надолу по ексмутската главна

улица, носейки със себе си миризмата на сол и водорасли. Няколко парчета вестник също се носеха из въздуха, а над главите им се виеше двойка кряскащи чайки. Тя последва жената в нейния магазин, като се питаше за какво ли иска Хинтъруасър да говори с нея, защото намерението ѝ беше очевидно.

— Моля, седнете. — Магазинът „Спомени от Ексмут“ продаваше главно туристически дреболии: предмети на местни занаятчии, пощенски картички, карти и пътеводители, тениски, свещи, черупки, мозайки, а в задната част на помещението имаше три малки маси, където се сервираше чай или кафе. Констънс седна на една от тях, докато Хинтъруасър помоли продавачката — млада жена с ярки очи и късо подстригана коса — да им направи кана чай. Няколко минути покъсно продавачката донесе чая, сервиран в антикварен сребърен чаен комплект с чаши от китайски порцелан, хляб, масло и мармалад. Тя сложи подноса на масичка за сервиране до тяхната и им поднесе чашите и сребърните прибори.

— Вие сте човекът, който помага на агента от ФБР при разследването на кражбата на виното? — попита жената с едва скрито любопитство.

Констънс кимна, малко изненадана от прямия въпрос.

— Така е.

— Благодаря ти, Флавия — каза Керъл, освобождавайки се учтиво от момичето.

То им се усмихна поотделно, после се отдалечи.

Констънс подхвърли:

— Тя сервира и в ресторанта на странноприемницата.

— Флавия Стрейхорн. Нова е в града, родена е в Нова Англия, но е прекарала последните няколко месеца, пътешествайки из Североизточна Азия. Събира пари за докторат. Освен това, изглежда, се сдоби с нашата провинциална склонност да клюкарстваме. — Тя се засмя.

— Хората май изпитват голямо любопитство към нас.

— Освен това, че сте помощник на агент от ФБР, обсъждат вашия старомоден начин да се обличате. Има ли някаква специална причина за това?

— Не, не, просто винаги съм се обличала така. — Констънс изведнъж осъзна, че поне за екскурзии като тази се налага да положи

усилия и да осъвремени гардероба си.

— Добре де — продължи Керъл, забелязала чантата от кожа на соленоводен крокодил, закачена за стола на Констънс, — поне чантата ви е модерна. — „Ермес Бъркин“, нали?

Констънс кимна.

— Прекрасна е. Вероятно струва повече от цялата тази сграда.

Може би не беше толкова добра идея да я вземе със себе си. Беше подарък от Пендъргаст за последния ѝ рожден ден. Наистина, когато ставаше дума да общува с външния свят, нищо не успяваше да направи както трябва.

— Чаят е почти готов — обяви Керъл и посочи каната с накиснатата цедка яйце за чай. — Това е моята специална смеска — „Ексмутски чай“. Вземете си хляб и мармалад.

— Благодаря, много сте мила.

— Нищо подобно, хубаво е да можем да си побъбрим.

Констънс си взе филийка пресен домашен хляб, след това я намаза с масло и малко мармалад. Не беше яла цял ден.

Хинтъруасър разля чая и добави щедро мляко и захар.

— Радвам се, че ви срещнах. Чухте ли за... въъ... неприятните думи, които си размениха господин Пендъргаст и господин Пърсивал?

Тя отпи.

— Да, чух.

— Искам да знаете колко зле се почувства Пърси заради това. Вярно е, че напоследък трудно продава произведенията си — знаете как се променят вкусовете — и е малко чувствителен на тази тема. Не е имал намерение да избухва. Сега осъзнава, че един следовател трябва да задава въпроси, да проверява от всяка гледна точка, да рови в миналото на всички. Дори и в моето, което за съжаление не е от най-чистите — имам гадно петно в досието си. Представете си — магазинна кражба! — Тя се изсмя.

Констънс имаше усещането, че жената иска да бъде попитана за тази кражба, но остави този момент да отmine.

— Ако аз бях на мястото на агент Пендъргаст, също щях да оглеждам от всички страни. Проблемът е, че Пърси е горд човек. Затова се нагърбих да ви помоля да кажете на агент Пендъргаст колко неловко се чувства заради случилото се. Би искал да окуражи агент Пендъргаст да продължи да разследва кражбата на виното и се надява,

че няма да позволи на тези убийства, колкото и да са ужасни, напълно да го отклонят от първоначалното му намерение.

— Мога да ви уверя, че здраво работи по вашия случай — каза Констънс. Тя не влезе в подробности. По своя безмълвен начин нейният попечител беше изяснил, че състоянието на разследването няма да се обсъжда с никого, докато той не сметне, че е време.

— Много се радвам. Второто убийство наистина хвърли града в паника. Не бях виждала подобно нещо. Началникът направо не е на себе си. За щастие имаме сержант Гавин, който може да запълни празнината. Както и да е, научих, че Пендъргаст е чул убийството, докато е бил в тресавището.

— Откъде знаете?

— Ключките тук се разпространяват бързо. Колкото са по-мрачни или пикантни, толкова по-бързо се разнасят.

— Разбирам.

— Колко ужасно. — Хинтъруасър потрепери. — По това време Пърси и аз бяхме на концерт на класическа китара в Малката червена черква. Пърси обича музика за класическа китара и беше поканил музиканта от Бостън като част от поредицата Ексмутски есенни концерти. Нали разбирате, той е в управителния съвет.

Констънс използва водопада от думи, за да си вземе още една филийка и да я намаже с масло.

— Чудя се как успявате да поддържате такава стегната фигура — подхвърли домакинята и се засмя.

Констънс отпи глътка чай, после остави чашата на място.

— Изглежда имам свръхактивен метаболизъм.

— О, колко хубаво би било да съм отново младо момиче — въздъхна Хинтъруасър, докато доливаше чашата на гостенката си.

Чу се дрънчене на звънче и някой влезе в магазина.

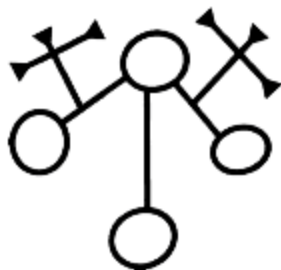
— Клиент! — каза Хинтъруасър и стана. — Това се случва толкова рядко, че може би трябва да го препарирам и изложя на показ! — Тя отиде към предната част на магазина, а през това време Констънс довърши своя чай. Клиентът бързо си напазарува. И в този момент като по поръчка колата, която странноприемницата използваше, за да вози гостите си из града, един „Буик Спешъл“ V8 от 1936 година, спря до бордюра.

— Вашата кола — отбеляза Хинтъруасър, която взе нещо от полицата и го пхна в ръката ѝ. Беше кутийка с чаени пакетчета. — Ето нещо малко за спомен — моята смеска „Ексмутски чай“.

— Благодаря.

— Няма защо. Аз ви благодаря, че се отбихте. — Хинтъруасър отново ѝ стисна ръката. — Надявам се, че няма да забравите молбата ми. Имам предвид да разговаряте с агент Пендъргаст.

26.

В десет часа „Морската карта“ вече беше почти празен. Констънс седеше на ъгловата маса срещу агента, а пред всеки от тях имаше чиния с филе от морски език а ла Пендъргаст, приготвено от Реджиналд Шератън, включително празна бутилка от вино. Нощта беше жестока — пристъпите на вятъра караха прозорците да потракват и стените да потреперват. Далечното бумтене на прибоя под високите крайбрежни скали беше като мрачно остинато^[1] към воя на вятъра над странноприемницата.

Констънс кимна към черната дъска, на която беше изписано тазвечерното меню.

— Май твоят морски език се е превърнал в ресторантски хит. Забелязах, че го сервираха на повече от половината маси.

— Винаги съм твърдял, че Масачузетс е крепост на добрия вкус. — Пендъргаст стана. — Искаш ли да се качваме? Трябва да обсъдим важни и поверителни неща.

Констънс също стана и го последва покрай бара, където той се спря да поръча на бармана да изпрати горе в стаята му прашната бутилка калвадос, която по някакво чудо бе успял да забележи в дъното на лавицата, заедно с две конячени чашки.

Тя го последва нагоре по стръмните, скърцащи стълби. Стаята на Пендъргаст, където още не беше влизала, бе заета от голямо двойно легло с четири колони; в далечния край имаше малка тухлена камина, писалище, стол и лампа. В камината имаше подредени дърва, но не бяха запалени.

— Седни на стола, моля, аз ще седна на леглото — покани я Пендъргаст, който отиде до камината и запали подпалките. Те пламнаха и започнаха да хвърлят трепкаща жълта светлина из стаята.

Констънс извади кутийката с пакетчетата чай, които ѝ беше дала по-рано днес Хинтъруасър.

— Може би това ще е по-подходящо — каза тя. — Знаеш, че не съм много по пиенето. Можем да помолим да донесат чайник с гореща вода.

Пендъргаст взе пакетчето и започна да го отглежда.

— Ексмутска смеска? — Устата му се изкриви в отвращение. После го хвърли в кошчето за боклук. — Съжалявам, скъпа Констънс, но това не става за консумация. Не, ще бъде калвадос. Между другото, не се съмнявам, че скоро ще бъдем отново при нашите чаши с „403 Кингс улун“^[2] в замъка на „Ривърсайд Драйв“.

Миг по-късно на вратата се почука и Флавия, младата келнерка, влезе с поднос, на който имаше две конячени чашки и бутилка калвадос. Пендъргаст пхна една банкнота в ръката ѝ, измърмори благодарностите си, после затвори и заключи вратата. Наля по един пръст в конячените чаши и посочи на Констънс нейната, след което се отпусна на леглото.

— Моите извинения за размерите на помещението — започна той, — но то ги компенсира с уютността си. Струва ми се, че онова, което трябва сега да обсъдим, не можеше да бъде споменато в ресторанта.

Тя отпи глътка от калвадоса. Течността се плъзна надолу като горещ език.

— Надявам се, че ти харесва.

Тя кимна. Вече усещаше приятното въздействие на виното, на което обикновено не се отдаваше. Ще трябва да внимава.

— Констънс, първо искам да ти кажа колко съм доволен от твоята работа. Ти беше едновременно постоянна и надеждна.

При този неочакван комплимент тя почувства, че се изчервява, макар че той сякаш подчерта думата *постоянна* с известно снизхождение.

— Благодаря.

— Освен това последва предупреждението ми да не се впускаш в авантюри и да не излизаш от странноприемницата след мръкване.

Високо оценявам това. — Той направи пауза. — Разследването беше странно. Бяхме впримчени в бъркотия от доказателства и стигнахме до момента, когато се налага да спрем и да разплетем нишките. Затова бих искал да направя преглед на онова, което знаем дотук. Така да се каже, една рекапитулация. Освен това искам да споделя с теб информация за последните ми разкрития.

— Очаквам го с нетърпение.

— Изправени сме пред две кълбета канап: скелетът в мазето, за който съм сигурен, че е свързан с изчезването на парахода „Пембрук Касъл“, и изгубената колония с вещици. Да започнем със скелета. Здрав, четиресетгодишен европейски африканец е измъчван и зазидан в мазето на пазача на фара. Защо? Може да има само една причина: имал е информация. Каква информация?

Той направи пауза.

Констънс се възползва и каза:

— Лейди Хървел получава обезщетение от застрахователя в размер на девет хиляди и петстотин лири за изгубения товар. Може би е свързано с това.

Пендъргаст вдигна тънкия си пръст.

— Точно така. В 1884 година подобна сума е огромна и днес е равна на милиони долари. Регистрите на „Лойдс“ се пазят като форт „Нокс“, но и без тях може да се предположи, че товарът е бил от пари, кюлчета или други ценности. Вероятно това, скъпа Констънс, е била причината този човек да бъде измъчван: да измъкнат от него местоположението на тези ценности на борда на кораба.

— Това ми се струва малко пресилено.

— Не и ако научиш кой е бил този човек: господин на име Уоринър Е. Либи.

— Научил си *името* на човека?

— Точно така. — Пендъргаст изглеждаше необичайно доволен от себе си. — Уоринър Е. Либи е бил капитан на „Пембрук Касъл“. Бил е на четиресет, роден в Барбадос, израснал в Ню Йорк и Лондон. Бил дете на африканец и мулатка, ако използвам злополучното определение от онова време.

Констънс се вторачи в него.

— Това наистина е забележително.

— Човекът, който най-вероятно ще знае мястото на всичко ценно на борда, е капитанът. Лесно беше да определя неговата самоличност. Знаех възрастта и расовите характеристики на нашия скелет. Те отговаряха. Много проста работа. — Той отпи от калвадоса си. — Във всеки случай, ако Либи е бил измъчван, за да издаде мястото на ценностите, пренасяни с кораба, това ни казва нещо много важно: корабът не се е изгубил в морето, защото в такъв случай те щяха да изчезнат заедно с него.

— Значи корабът се е подслонил в пристанището на Ексмут?

— Не, пристанището е било прекалено плитко. Това е бил параход, дълъг деветдесет метра, и с газене пет метра и половина.

— Какво се е случило с него?

— Мисля, че са го разбили край ексмутския бряг, където има много предателски пясъчни плитчини и подводни скали.

— Чакай малко. Разбили... *преднамерено*?

Пендъргаст кимна.

— Да, преднамерено.

— Кой?

— Някои от градските обитатели.

— Как са успели градските обитатели да разбият кораб в морето?

— В съучастие с пазача на фара. Номерът е добре известен. Изгаси светлината на фара и запали огън на брега на място, където корабът ще налети на скали. После градските обитатели ограбват кораба и прибират всичко изхвърлено на брега. Ако корабът е заседнал, обирджиите не само са имали време да разтоварят голяма част от товара, но и да задигнат парите, ако са знаели къде са скрити. В онези дни корабите често са пренасяли кюлчета и пари и са имали специални скривалища за подобен товар.

— А какво се е случило с оцелелите?

— Тъжен въпрос.

Мина известно време, преди Констънс да заговори отново:

— Значи смяташ, че корабът е бил нарочно подмамен да се разбие. През 1884 година е гладът в Ексмут и хората са били отчаяни. Преминаващ кораб, който може да носи ценности — вероятно изкушението е било твърде силно за гладувания град. Грабителите са измъчвали капитана, за да научат скривалището, преди да го зазидат...

— Браво, Констънс!

— Но защо да се връщат след сто и петдесет години, за да вземат скелета на капитана? Нима определена група хора се е опитала да скрие това старо престъпление, като вземе скелета?

— Съмнявам се, защото въобще не е съществувала опасност скелетът да бъде открит.

— Защо тогава са поели риска да го вземат?

— Защо наистина?

В помещението се възцари мълчание, преди Пендъргаст да продължи:

— Маккул е бил два пъти в Ексмут. Той идва и скелетът е откраднат. Връща се и го убиват. Вероятно е говорил за нещо по време на първото си посещение. Нещо, което някои от градските жители, които са знаели за зверството, извършено срещу „Пембрук Касъл“, са дочули. Това е предизвикало кражбата на скелета. Когато Маккул се връща, го убиват, за да му запушат устата и да не разкрие онова, което е узнал. Когато открием чрез дедукция какво е научил Маккул, ще узнаем и точната причина скелетът да бъде откраднат.

Пендъргаст замълча. Цепениците в камината пукаха. Констънс не можа да потисне усещането за задоволство, че е успяла да помогне още на Пендъргаст в неговата дедуктивна работа. Тя отпи поредната глътка от калвадоса.

През това време той продължи:

— Да се заемем с второто заплетено кълбо в този случай: Тайбанеските надписи. Списъкът на хората, имали достъп до документите в Историческото общество, който ти ми даде, беше много интересен.

— Защо?

— В него има двайсет и четири имена. За двайсет и три от тях успях да установя, че принадлежат на истински хора — всички новоезичници. Имаше едно обаче, което не се появяваше в разните списъци с членове новоезичници и звучеше като измислено.

— Така ли?

— Някой си господин Уилям Джонсън. Прекалено често срещано, за да е истинско. Не мислиш ли?

— Не звучи много истински.

— Когато се свързах с твоята приятелка госпожа Джоб и се възползвах от забавната ти история за амишката, която търси сестра

си, успях да открия, че нашият господин Уилям Джонсън е заснет от охранителна камера. След малко дружеско убеждаване тя се съгласи да ми изпрати негова снимка.

— И?

— Оказа се, че е Дана Дънуди, нашият починал адвокат.

— Мили боже. Добра работа си свършил. — Констънс направи пауза. — Кога е ходил в библиотеката?

— Преди три седмици.

— Не е знаел за скритата охранителна камера — отбеляза тя повече за себе си, отколкото за Пендъргаст. След това погледна към него. — Каква е връзката между него, историка и изчезналата колония на вещици?

— Не мога да кажа. Вместо това, Констънс, позволи ми да ти покажа това. — Агентът извади от портмонето си пачка снимки и карта. — Ела насам, ако обичаш.

Констънс стана от стола, отиде да седне до него на леглото и надникна през рамото му. В стаята беше станало по-топло и тя почувства леко туптене на кръв в тила си. Долови лекото ухание на „Флорис №89“ неговия балсам за след бръснене. Погледна снимката.

— Боже мили. — Тя се вторачи объркана в изображението. — Какво е това?

— Предмет, който извадих изпод шейсет сантиметра пръст в центъра на куинконса на вещерското село — онова, което Сътър нарича Нов Салем.

— Колко странно. И носи знака на Моракс. Дали е... истински?

— Така изглежда. Със сигурност е бил заровен преди много векове. Ето го на мястото, където го намерих, а ето и друга снимка. — Още ровене из купчината. — Ето я картата на колонията на вещиците, от която се вижда нейното местоположение. Освен това намерих три медальона, заровени в точките на куинконса. От предпазливост временно съм ги оставил в депозитна касета тук в града. Четвъртият не успях да намеря. Изглежда с течение на времето е бил отнесен, докато водата си е пробивала канал. — Тя гледаше, докато той ровеше из снимките. Извади една, на която се виждаше изкривен, грубо отлят медальон с щанцован върху него знак.

— Знакът на Форас — каза Констънс.

Друга снимка.

— Знакът на Андреевфус.

Още една снимка.

— Знакът на Скокс. Всички символи, намерени в Тайбанеските надписи. Между другото, новоезичничката, която споменах, обясни, че бане освен другите неща означава и „отрова“.

— Интересно, след като този район е известен с буйния растеж на смъртоносното куче грозде. — Той се замисли за миг. — Във всеки случай, частичните ти преводи на надписите, особено частта за „черното поклонничество“ и „сменящото се място“, подсказват, че колонията на вещиците не е измряла веднага, както твърди легендата.

— Аз сама стигнах до това заключение. И какво може да е станало с нея?

— Преместили са се.

— Къде?

— Още един добър въпрос. Изглежда в южна посока. — Той въздъхна. — Най-накрая ще намерим общата нишка, но оставам сигурен, че магьосничеството ще се окаже периферно за основния случай. Констънс, искам отново да ти благодаря. Помощта ти беше безценна. Радвам се, че дойде с мен.

Настъпи мълчание. Пендъргаст се захвана да прибира снимките. Констънс остана седнала на леглото, а сърцето ѝ започна необяснимо защо да блъска в гърдите. Чувстваше топлината, която се излъчваше от тялото му, и как крайчеца на бедрото му докосва нейното.

Пендъргаст приключи с прибирането на снимките и се обърна към нея. Дватама се гледаха известно време лице в лице, тишината в стаята се нарушаваше само от пукането на цепениците, далечното бучене на прибоя и стенанията на вятъра. В този момент Пендъргаст стана с леко движение от леглото, грабна бутилката калвадос от масата, вдигна чашата ѝ и се обърна към нея:

— Още една глътка, преди да си вървиш?

Констънс скочи на крака.

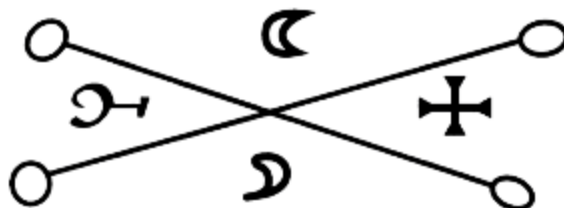
— Не, Алойшъс, благодаря. Вече минава полунощ.

— Тогава, скъпа Констънс, ще се видим на закуска.

Той ѝ държа вратата отворена, а тя се плъзна край него в сумрачния коридор и продължи към своята собствена стая, без да поглежда назад.

- [1] Настойчиво повторение на музикална тема. — Б.пр. ↑
- [2] Вид китайски чай. — Б.ред. ↑

27.

Констънс се събуди в два и четвърт сутринта. Неспособна да заспи отново, съзнанието ѝ нетипично се зарея по странни пътища, докато тя лежеше в леглото и слушаше воя на вятъра и екота на далечния прибой. След известно време стана и тихо се облече. Щом сънят не се връща, поне можеше да задоволи любопитството си за нещо.

Взе малкото, но силно фенерче, което Пендъргаст ѝ беше дал, отиде до вратата на стаята си и предпазливо я отвори. Коридорът на втория етаж пред нея беше празен и тих. Излезе и безшумно затвори вратата, после тръгна тихо надолу по коридора, следвайки неговите извивки и завой, докато не се озова пред стаята, принадлежала на историка Морис Маккул. В един момент, докато пристъпваше предпазливо, погледна през рамо. Констънс не се поддаваше на фантазии, но през последните няколко дни определено изпитваше чувството, че я следят.

Краят на коридора още бе преграден от жълти полицейски ленти, а стаята продължаваше да е недостъпна за нови гости. Беше чула как Уолт Одърли, собственикът, се оплаква от това в „Морската карта“. Освен това от предишното си идване със сержант Гавин знаеше, че вратата не е заключена. След като се огледа още веднъж, тя я отвори и влезе.

Затвори, запали фенерчето и бавно плъзна светлинния лъч по издрасканите мебели от миналата епоха. Оглеждаше ги един по един: плетените килими, леглото с неговата свръхголяма табла откъм

главата, малката библиотека, пълна с често разлиствани романи с меки корици, гардеробът и писалището с капак.

В много отношения Констънс не беше свикнала с този модерен свят, смяната на учтивостта с фамилиарност, обесията му по технологиите, трескавото приемане на обикновеното и ефимерното. Разбираше обаче от едно и това беше пазенето на тайна — умение, почти изцяло изгубено в днешната епоха.

Инстинктите ѝ подсказваха, че тази стая крие тайна.

Пристъпи към гардероба, като само го оглеждаше, без да пипа. След това се приближи до писалището с капак. Отново огледа, без да докосва нищо, малкото листове и книги, които бяха подредени върху него.

Когато лично беше видяла историка, той седеше в предния салон на ресторанта и пред него лежеше разтворен бележник с износени кожени корици, в който той добросъвестно си водеше бележки, като от време на време поглеждаше в нещо, което приличаше на груба карта или чертеж. При този спомен Констънс почувства остър пристъп на страх от неговия страшен и брутален край.

Спомни си, че в помещението не беше открит бележник. Той обаче си водеше бележки — в това беше напълно сигурна. Нямаше къде другаде да е.

Отстъпи назад и използва фенерчето отново, за да освети съдържащото се в стаята. Докато го правеше, в главата ѝ прозвучаха думите на Пендъргаст: *Когато открием чрез дедукция какво е научил Маккул, ще узнаем и точната причина скелетът да бъде откраднат.*

Старата сграда изстена под нов пристъп на вятъра.

Маккул беше само временен наемател. Не е могъл да измисли хитрите, отнемачи много време скривалища, с които се бе запознала в мазето на замъка на „Ривърсайд Драйв“. Не е могъл да свали плочките в банята, нито да среже тапетите в търсене на някаква кухня. Но това нямаше значение, защото без съмнение е бил обсебен от своя проект, но не е имал основание да смята, че някой активно се опитва да открадне неговите проучвания. Ако е скрил някакви документи или други неща, трябва да е на място, което да устои на забързаното почистване на някоя камериерка, но въпреки това да е леснодостъпно.

Тя отиде при малката библиотека, коленичи пред нея и започна да вади книгите една по една. Зад тях нямаше нищо скрито.

Бележникът не беше скрит и — както в „Откраднатото писмо“^[1] — между томчетата.

След като се изправи, плъзна отново и още по-бавно светлинния лъч из стаята, търсейки белези от някакви грешки в строителството, следи от износване през годините, от които Маккул може да се е възползвал.

В средата на пода забеляза твърде голямо пространство между две от дъските на дюшемето. Тя клекна отново и извади малката антична италианска кама от Маниаго, която скоро беше започнала да носи. Натискането на бутона освободи късото тясно острие от перлената ръкохватка.

Малка проверка на отвора показва, че дъските са здраво заковани.

Леглото имаше покривка, която се спускаше почти до пода. Обаче долният край беше пращен и явно не беше местен, което означаваше, че няма нищо отдолу.

Констънс стана за пореден път и отиде при писалището с капак. В горната си част имаше четири малки чекмеджета по две от всяка страна, и четири по-големи под тях. Едно по едно изтегли по-малките горни чекмеджета — бяха пълни с избелели пощенски картички с изгледи от Ексмут и хартия за писма, окичена със скици на странноприемницата. Претърси зад тях. Нямаше нищо друго, освен дървени стърготини и следи от паяжини. След това започна да вади по-големите чекмеджета под плота, слагайки ги едно по едно на земята. Преглеждаше съдържанието им с помощта на фенерчето и с него проверяваше и отворите, опипвайки горните краища.

Когато издърпа дясното чекмедже, откъм задната кухня се чу глухо тупване. Бързо светна в отвора. Там бяха скрити две неща — тънък кожен бележник и някакъв вестник — напъхани в празното пространство зад чекмеджето. Тя ги взе, върна чекмеджето на място, после седна на леглото, за да разгледа находката си.

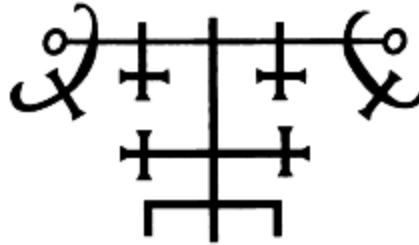
Онова, което беше взела за вестник, се оказа каталог от търг на „Кристис“ в Лондон. Беше датиран преди две години през август и озаглавен „Великолепни бижута от благороден произход“. Макар някои точки да бяха отбелязани, нямаше никакви бележки или дори драсканици.

Констънс се смръщи и се вторачи замислена в обложката на каталога. После го остави настрана и отвори изтъркания кожен

бележник. Започна да разлиства страниците с нечетлив, ситен ръкопис. На една от тях се спря и започна стремително да чете.

[1] Разказ от Едгар А. По, в който едно откраднато писмо се оставя на видно място и полицията не успява да го намери именно заради това. — Б.пр. ↑

28.

5 март

Прекарах сутринта и по-голямата част от следобеда в Уорикшиър, където посетих Хървел Осори. Какво прекарване беше! Хървел са от типа стара английска фамилия, които, боя се, стават твърде често срещано явление: много ограничени, живеят като просяци в достолепния си дом. Кръвната линия е отслабена от бракове между роднини — ненужен сляп цирей за обществото. Само едно са запазили и това е гордостта: почти маниакални са в почитането на паметта на лейди Елизабет Хървел и нейната благотворителност. В началото се оказа пречка това как ревниво фамилията пази доброто си име. (Един бог знае какво добро име смятат, че имат.) Когато им казах, че планирам да напиша биография на лейди Хървел, веднага станаха подозрителни. Няма съмнение, че любопитството ги накара да приемат предложението ми да ги посетя, но щом споменах своето намерение, станаха едносрични и неотзивчиви. Постепенно обаче това се промени, когато обясних какво хубаво мнение имам за лейди Хървел и как ярко ще я изобразя. Също така им се заклях да пазя тайна (тук му е мястото да се поздравя за това хрумване) — беше наистина блестящ ход. Това остави у тях впечатлението, че съществува много по-голям интерес към историята на тяхната фамилия, отколкото е в действителност.

Останали са само трима. Една леля — стара мома, сър Бартълби Хървел, правнук на лейди Хървел, странно мършав индивид, и неговата дъщеря, също стара мома. С часове ми разказваха стари семейни истории, показваха ми албуми с фотографии, и говореха

почтително за лейди Хървел. Въпреки своето възхищение от тази жена, уви, не разполагаха с никаква полезна информация: повечето от онова, което ми разказаха, вече бях научил в течение на своите проучвания. Поднесоха ми обяд от сандвичи със спаружени краставици и слаб чай. Почувствах се много обезкуражен. Бях забавил срещата си с наследниците на лейди Хървел, докато напредна в проучванията си, защото си мислех, че когато покажа, че съм запознат с тяхната предшественичка, това ще помогне да разтопя леда. Обаче сега, когато ледът бе разтопен, моите усилия изглеждат сякаш да доведат до много скромни резултати.

Въпреки това по време на обяда попитах в какво състояние е архивът на лейди Хървел. Излезе, че единствените останали Хървел не знаят нищо за никакви документи, но ми съобщиха, че ако има такива, сигурно са на тавана. Естествено, поисках да получа достъп. След кратко шушукане насаме те се съгласиха. И така, щом свърши обедът, сър Б. ме поведе по дълги къртящи коридори с високи сводове, след това нагоре по разнебитено задно стълбище към тавана, натикан под покрива на замък. Нямаше електричество, но за щастие предвидливо бях взел фенерче с комплект резервни батерийки.

Таванът се простирал сякаш безкрай. Беше пълен с разхвърляни стари пътни сандъци, купчини празни дървени корабни кафези, стари шивашки манекени, безкрайни купчини от стари броеве на „Таймс“ и „Пънч“, датиращи от десетилетия, грижливо завързани с канап. Всичко беше покрито с дебел слой прах. Допълнително при всяка наша крачка се вдигаха облаци прахоляк. В началото сър Б. ме следваше като сянка — може би се страхуваше, че ще напълня джобовете си с древните боклуци. Много скоро обаче прахта и цвърченето на плъховете го победиха и той се извини и си тръгна.

Прекарах час, но освен болки в гърба от ниския таван, прах в носа, в очите, по дрехите и ръцете не намерих нищо ценно. Точно когато се готвех да се откажа и да се спусна в страната на живите, лъчът на фенерчето ми попадна върху стара дървена картотека. Нещо в нея привлече вниманието ми. Макар също да беше покрита със слой прах, видях, че картотеката е с по-високо качество от своите съседи. Бръснах прахта с ръкава си и установих, че е направена от висококачествено бразилско розово дърво с меден обков.

За щастие не беше заключена. Отворих я и открих съкровищницата, за която си бях мечтал.

В двете чекмеджета имаше много лични документи на лейди Хървел, отнасящи се до имението, различни актове, юридически документи за право на преминаване, за което беше спорила със съсед, ранно копие от нейното завещание. Най-интересното обаче беше един дневник, който си беше водила от юношеството до началото на двайсетте си години, както и снопче писма, вързани с панделка. Това беше кореспонденцията, която беше водила със сър Хюбърт Хървел, докато се бяха ухажвали. Наистина беше изключително откритие — в края на краищата лейди Хървел е била нещо като свободомислеща и протофеминистка и се говореше, че бракът ѝ бил бурен, преди съпругът ѝ да му сложи край с ранната си смърт — и без съмнение щеше да се окаже завладяващо. Веднага започнах да планирам кампанията си как да убедя останалите Хървел да ми позволят да разчета и препиша дневника и писмата.

В картотеката имаше още един комплект любопитни документи, състоящи се от договор за превоз по море, застраховка и списък с комплект грижливо изброени скъпоценни камъни.

Заех се първо със списъка на скъпоценните камъни. Бяха общо двайсет и един, всички рубини шлифовани кабошон^[1] със звезда и двойна звезда^[2]. Всички с високоценения цвят „гълъбова кръв“. Теглото в карати се движеше между 3 и 5,6. Без съмнение това беше списък на прочутата колекция от фамилни скъпоценни камъни „Гордостта на Африка“, дадена на Елизабет от нейния съпруг като сватбен подарък. Тъй като колекцията оттогава беше изчезнала, знаех, че този подробен списък ще се окаже особено интересен.

Приложената застраховка беше още по-интересна. Направена от „Лойдс“ в Лондон, потвърждаваше номерацията и оценката на скъпоценните камъни — направена по искане на „Лойдс“, и беше подпечатана с бележката: „Този товар сега е удостоверен и застрахован“.

След това се заех да преглеждам договора за морски превоз. Беше датиран ноември 1883 и подписан между лейди Хървел и някой си Уоринър Е. Либи, морски капитан с лиценз. Според условията на договора Либи щял да поеме командването на парахода „Пембрук Касъл“ от Лондон и Бристол и от името на лейди Хървел да достави

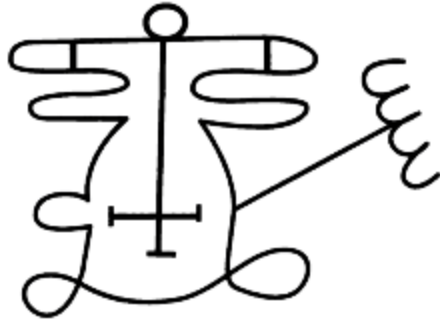
този „твърде ценен и необичаен товар“ по най-бързия начин в Бостън. Документът съдържаше няколко специални точки, свързани с „двайсет и един скъпоценни камъка, изброени в приложената застраховка“. Либи трябваше да носи рубините в кожена кесия, защита неподвижно за колан, дори през нощта. Не можел да срязва или бърка в кесията и нейното съдържание, нито да говори за нея с когото и да било. След приставането в Бостън трябвало веднага да достави колана и защитата към него кесия на Оливър Уестлейк, ескуайър, от адвокатската кантора „Уестлейк & Харви“ на улица „Бейкън“.

„Много ценен и необичаен товар“. Ако това е онова, което смятам, че е, документът може да хвърли светлина върху много неясна случка в живота на лейди Хъруел — случка, която завършва с получаването на голяма застраховка от „Лойдс“. Също така щеше да хвърли известна светлина върху упоритата морска мистерия, свързана с лейди Хъруел и изчезването на скъпоценните камъни от колекцията „Гордостта на Африка“. Знаех, че първата ми задача е да убедя последните членове от фамилията да ми дадат допълнително време за проучване на тези документи... макар да бях взел предпазни мерки, като използвах фотоапарата в телефона си и за всеки случай ги заснех с помощта на светкавицата. Следващата ми задача щеше да бъде доста по-голяма и може би дори щеше да включва пътуване — пътуване от този тъмен и прашен таван до бреговете на Северна Америка в търсене на мястото за последен покой на парахода „Пембрук Касъл“.

[1] От фр. *sabote* (глава) способ за обработка на скъпоценни камъни. — Б.пр. ↑

[2] Под определен ъгъл в камъка се вижда звезда. — Б.пр. ↑

29.

Лейк се изкачи по последните извити стъпала, после отстъпи встрани, пуфтейки от усилието, за да има място за останалите да се качат при него. Обикновено върхът на морския фар беше негово любимо място: гледката от прозорците, опасали го отвсякъде, беше забележителна, а усамотението — приятно. Но днес тя беше помрачена от мръсното, подпухнало небе. А с четирима души, които изпълваха малкото място, за усамотение не можеше да се мисли.

Той гледаше, докато компанията се подреждаше в кулата: Керъл, Констънс — както обикновено далечна и елегантна, и Пендъргаст. Агентът на ФБР носеше черно палто от кашмир, което още повече подчертаваше бледнината на алабастровата му кожа.

Лейк се размърда неловко. Въпреки всичко не можеше да потисне лекото чувство на неприязън, което таеше към него от последната им среща.

— Предполагам — каза той, — че поискахте да се качим тук не за да се наслаждаваме на гледката.

— Предположението ви е вярно — отговори Пендъргаст със своя южняшки акцент, пълен с бърбън и мляко. — Бих искал да ви осветля за най-новото в нашето разследване.

— Значи размислихте — подхвърли Лейк. — Имам предвид да ме държите в течение.

— Всъщност стигнахме до точка в тази история, когато е разумно да споделим наученото от нас.

Нещо в гласа на Пендъргаст накара Лейк да си спести заядливия отговор.

— Една нощ преди сто и трийсет години, по-точно на трети февруари, група отчаяни жители на Ексмут — не съм сигурен колко точно — качили тук Мийд Слокъм, пазача на фара, и го принудили да угаси светлината. Разбира се, възможно е Слокъм да е бил готов да помага на заговорниците, но неговата по-късна съдба — строшен врат — и очевидната вина, която е чувствал — пиянските приказки, че къщата е обсебена и се чува плач на бебета — говорят нещо друго.

— Да угаси светлината? — попита Лейк въпреки всичко. — Защо?

— Защото друга била запалена вместо нея. Ето *там*. — Той посочи към мястото на километър и половина от тях, където ивица опасни назъбени скали, известни като Главотрошачите, се простираше навътре в морето, заобиколена от пенещите се вълни на прибой. — Голям огън на открито.

— Не разбирам — оплака се Керъл.

— Това се случило след гладната зима на 1883 — годината, когато изригва Кракатау. Следващото лято реколтата на много места по света се провалила, включително в Нова Англия. Ексмут гладувал. Намерението на групата било да примами кораб върху скалите и да го ограби. В едно отношение имали успех — британският параход „Пембрук Касъл“ бил заблуден от огъня и се разбил в скалите. Но в друго се провалили. Вместо богат товар на парахода имало пътници, според манифеста така наречените паднали жени от лондонските бордеи. Някои имали малки деца, други били бременни, тръгнали за ново начало в Бостън, където щели да се настанят в още непостроен приют за неомъжени майки.

— Историкът — измърмори Лейк. — Маккул. Това е проучвал.

Пендъргаст продължи.

— Не зная какво се е случило с пътниците, макар че се опасявам от най-лошото. Онова, което зная, е, че капитанът на този кораб е бил зазидан във вашето мазе. Без съмнение в опит да бъде измъчван, за да изкаже скривалището на корабните ценности.

— Мили боже! — промълви Керъл.

— Не разбирам възкликна Лейк. — Защо са изкопали и махнали скелета след толкова години?

— Защото капитанът така и не разкрил къде се намират тези ценности. — Пендъргаст замълча и се загледа покрай Лейк в жестоките скали и неспиращия ревящ прибой. — Мародерите не знаели, че корабът и неговата мисия са финансирани от английска аристократка — лейди Елизабет Хървел. Тя платила цялото начинание. И за да финансира този женски приют, който възнамерявала да изгради в Бостън, изпратила по кораба така наречената „Гордост на Африка“ — баснословно скъп комплект от рубини, които днес биха стрували няколко десетки милиона долара. Тя поверява грижата за тях на капитана. След като корабът се разбил в скалите, капитанът, който без съмнение видял сганта на брега и разбрал, че корабът е бил преднамерено подмамен към скалите, направил единственото възможно нещо. Нямало време да зарови скъпоценните камъни. Затова ги скрил на най-сигурното място, с което е разполагал.

Настъпи пауза.

— И къде е било това място? — обади се Лейк отново.

— Глътнал ги — отговори агентът.

— Какво? — възкликна Лейк.

— Дори след изтезания капитанът не разкрил тайната, — продължи Пендъргаст. — Неговите мъчители заподозрели, че на кораба има съкровище, но не научили, че се състои от рубини — камъни, не по-големи от хапчета. Неговите останки и скритото в тях богатство са дремали повече от век във вашето мазе. Местонахождението на трупа не било известно никому, освен *на извършителите на първоначалното престъпление*. Един ден в града дошъл историк, който търсел информация за „Пембрук Касъл“. В проучванията си за бъдеща биография на лейди Хървел научил, че колекцията „Гордостта на Африка“ е била на кораба. Вероятно е споменал това... не на когото трябва, който от своя страна събрал две и две.

— Две и две... — повтори бавно Лейк. — Мили боже... мисля, че вече знам накъде води това.

— Затова е била открадната колекцията ви от вина. Наследниците на мародерите, ограбили „Пембрук Касъл“, научили за скъпоценностите от Маккул и стигнали до извода, че капитанът трябва да ги е глътнал. Ако това било вярно, рубините все още били в нишата с неговия скелет, готови да бъдат взети. Те са взели не само

скъпоценните камъни, но и скелета. Колкото по-малко доказателства, толкова по-невероятно е да бъдат свързани със старите и новите престъпления. За свое съжаление обаче бяха пропуснали една-единствена костичка.

Лейк си пое дъх на пресекулки. Беше шокиран, ужасен, но и по странен начин развълнуван. Съкровище от скъпоценни камъни през всички тези години в мазето му... но ако човек се замислеше малко повече, тази история започваше да намирисва.

— Господин Пендъргаст, това е много фантастично предположение. Аз не съм детектив, но все пак имате ли някакво действително, физическо доказателство, че корабът е бил подмамен преднамерено, за да се разбие в нашия бряг, или че неговият капитан е глътнал съкровище от скъпоценни камъни?

— Не, нямам.

— Тогава защо е целият този театър? Защо ни доведохте тук горе да ни показвате крайбрежието — твърде дълго, ако мога да отбележа — където този кораб може да е преднамерено потопен, щом става дума само за предположения?

Настана кратко мълчание, след което Пендъргаст отговори:

— За да ви държа в течение, както сам поискахте.

Лейк въздъхна.

— А, добре. Това е напълно почтено.

Паузата, която последва, беше по-дълга.

Лейк, който се чудеше дали пак не е бил твърде пряк, опита друг подход.

— Значи смятате, че същите хора, които са ограбили моето мазе, са убили историка?

— Да.

— Ами другото убийство, на Дана Дънуди?

— Тук нещата не са толкова ясни. Има още много работа. Първо, както вярно посочихте, трябва да намерим твърди доказателства за съдбата на „Пембрук Касъл“. След това трябва да разберем защо убийците са изрязали върху трупите на своите жертви така наречените Тайбанески надписи.

Лейк кимна.

— В града цари голямо разделение заради това. Половината смятат, че убийствата са дело на идиоти, които си играят на

магьосничество. Други настояват, че надписите са средство полицията да се прати за зелен хайвер.

— Точно това е дилемата, която трябва да решим.

— Не смятате, че може да става дума за хора, които се занимават сериозно с магии? — попита Керъл.

— Въпросът продължава да е открит.

— Хайде стига! — подхвърли Лейк със смях. — Тези легенди за вещици са точно това — просто легенди.

Този път Констънс отговори:

— Съжалявам, но не е така. Научих, че в края на седемнайсети век, след като са избягали от Салем, сборище на вещици наистина се е заселило в тресавищата. Колонията не е измряла, а се премества някъде на юг.

Лейк погледна Керъл. Лицето ѝ беше бледо и уплашено. Разбираше я добре — мисълта, че хората, обрели мазето им, са не само крадци, но и убийци, наистина беше смущаваща. Обаче вещици? Не, това беше наистина смешно.

— Господин Лейк, след като вече сте напълно запознат с напредъка на разследването, ще ни извините ли, защото трябва да се връщам на работа.

След тези думи Пендъргаст мълчаливо започна да слиза по виещото се стълбище от върха на кулата. Лейк, който крачеше накрая, също беше мълчалив и замислен.

30.

Минаваше два и половина, когато Пендъргаст паркира своето „Порше Спайдър“ в края на Дюн Роуд. Той слезе от колата, Констънс го последва и го загледа как отвори багажника и извади отвътре металотърсач и сак, пълен с оборудване. Беше се защитил от лошото време с непромокаема рибарска шапка и тежка мушама. Денят стана още по-сив, а въздухът толкова наситен с влага, сякаш се състоеше от малки водни капчици. Въпреки това нямаше мъгла и видимостта беше добра. Тя виждаше ексмутския морски фар на около километър и половина в северна посока, където бяха прекарали част от сутринта в разговор с Лейк.

Констънс последва Пендъргаст по тясната пясъчна пътека към водата. Тя се изкачи върху малкото възвишение, а той спря, вторачи се на изток, главата му започна да се върти едва доловимо, докато проучваше бреговата линия. Следобедът беше станал не само мрачен, но и хладен и защитата на Констънс срещу стихииите беше дебел норвежки пуловер и дълга до прасеца пола от туид с приглушени цветове.

Констънс познаваше мълчанието на Пендъргаст и не й беше неприятно да прекарва времето, потънала в своите собствени мисли, но след петнайсетина минути почувства как нетърпението започва да я завладява.

— Зная, че не обичаш да ти задават въпроси от любопитство, но какво правим тук?

В първия момент Пендъргаст не ѝ отговори, след това прекъсна внимателния си оглед и се обърна към нея.

— Боя се, че нашият приятел скулпторът е прав. Теорията ми за потъването на кораба е плод на моя главен мозък. Тук сме, за да се сдобием с доказателство.

— „Пембрук Касъл“ е потънал преди сто и трийсет години. След всички тези години какво доказателство можем да намерим?

— Спомни си какво ти казах. — Той посочи на юг към далечна част от брега, която завиваше остро в морето. — Тази извивка от брега е играла ролята на мрежа. Ако корабът се е разбил върху скалите, отломките са паднали там.

Констънс погледна в указаната посока.

— Как можеш да вадиш подобно заключение от днешната топография? Със сигурност бурите през тези сто и трийсет години са променили бреговата линия.

— Ако бяхме на Кейп Код, щях да се съглася с теб. Но тук бреговата линия е пясък, осеян със скалисти места, които действат като поредица естествени вълноломи, запазвайки нейната форма.

Той потъна отново в мълчание и се зае пак да оглежда мястото, брулено от вятъра. След малко праметна сака през рамо.

— Хайде да вървим.

Констънс го последва надолу по пътеката към бреговата линия. Тази част беше осеяна със страховити каменни блокове, големи колкото леки коли. Дори от това разстояние се виждаше, че страните им са покрити с остри като бръсначи миди. Прибоят се блъскаше с гръм между тях, хвърляйки нагоре големи късове пяна, които за кратко увисваха в тежкия въздух. Водни пръски политаха от яростните гребени, които не спираха да се носят към сушата.

Пендъргаст спря близо до скалите. Остави металотърсача на земята, после извади джипиеса, бинокъла, цифровия фотоапарат и някакъв тайнствен уред, който също сложи на земята. Последва карта, която разгъна и подпря четирите ѝ краища с камъчета. Констънс видя, че е едра топографска карта на ексмутския район в мащаб 1:24000 с множество бележки със спретнатия почерк на Пендъргаст. Няколко минути той оглежда картата, като често вдигаше глава, за да огледа по-

подробно някоя точка от бреговата линия. След това я сгъна и прибра в сака.

— Единайсет и половина вечерта — каза той повече на себе си, отколкото на своята спътничка. — Вятърът е духал от тази посока погледна на североизток към морския фар, — а фарът е бил угасен.

Взе джипиеса и странния уред и закрачи на югозапад, движейки се по допирателната на бреговата линия. Констънс го последва, като спираше от време на време, щом той застане на едно място, за да провери джипиеса. Спря се в точка, която ги поставяше между фара и застрашителната линия назъбени скали, които се простираха навътре в морето.

— Огънят е бил запален доста навътре в сушата, вероятно на някое високо място или върха на дюна — измърмори той. — Не е бил голям, за да поддържа илюзията за разстояние, но е горял силно и ярко.

Започна да крачи напред-назад, като от време на време поглеждаше екрана на джипиеса. После свали рибарската шапка и я пъкна в джоба на мушамата, вдигна неизвестния уред и започна да го насочва в различни посоки, надничайки в него, както земемер би гледал в теодолита.

— Какво е това? — попита Констънс.

— Лазерен далекомер. — Пендъргаст сравни данните с тези на джипиеса. След всяко измерване се местеше на нова точка. Всяко местене беше по-късо от предходното.

— Ето тук — каза той най-накрая.

— Какво тук? — попита тя на път да се вбеси от непроницаемостта му.

— Това би било идеалното място да се разположи огънят. — Той кимна в южна посока към подобните на кучешки зъби скали, заобиколени от кипящия прибор. — Този риф е известен като Главотрошачите. Нали забелязваш, че това място е на една линия с ексмутския фар, но по такъв начин, че да постави Главотрошачите ето там, между фара и минаващия кораб. Кораб с курс на юг, който се придържа близо до брега за подслон, би използвал светлината от ексмутския фар да го насочи покрай северния бряг на нос Ан. Ако преместиш светлината километър и половина на юг, корабът, който използва лъжливия сигнал за свой ориентир, ще налети право на тези скали. А в бурна нощ те биха били невидими.

Констънс огледа земята, където бяха застанали. Брегът беше каменист, покрит с малки еднакви камъчета. Простираше се на север и юг от тях.

Пендъргаст продължи:

— При буря с високи вълни и северозападен вятър отломките трябва да са били изхвърлени навсякъде около нас.

— Къде са? А имало ли ги е изобщо? В документите пише, че не са намерени отломки. Деветдесетметров кораб не може да изчезне просто така.

Пендъргаст продължи да се взира навътре в морето към скалите с присвити очи, докато вятърът бръскаше русата му до бяло коса от челото. Ако беше разочарован, не го показваше. Най-накрая се обърна и погледна на север.

Нещо в неговата стойка и изражение я накара да застане нащрек.

— Какво има? — попита тя.

— Искам да се обърнеш бавно, направи го небрежно, за да не предизвикаш внимание или подозрение и погледни към извисяващите се на север от Ексмут дюни.

Констънс прокара пръсти през косата си, протегна се с разиграно спокойствие и се обърна. Но нямаше нищо — само линия от голи дюни, покрити с тънък слой водорасли, полюшвани от вятъра.

— Нищо не виждам — обяви тя.

— Имаше силует — отговори след малко Пендъргаст. — Черен силует. Когато се обърна, той изчезна зад дюните.

— Да проверим ли?

— Сигурен съм, че докато стигнем там, ще е изчезнал отдавна.

— За какво се притесняваш? Виждали сме и преди хора да се разхождат по брега.

Без да каже нещо, Пендъргаст продължи да се взира втренчено на север, но изражението му беше тревожно. След това поклати глава, сякаш искаше да прогони предположенията, които се въртяха из нея.

— Констънс — заговори той с тих глас, — ще те помоля да направиш нещо.

— Готово, стига да не е свързано с плуване.

— Би ли имала нещо против да останем тук известно време?

— Не, но защо?

— Ще проведе един сеанс Чонг Ран.

— Тук?

— Да, точно тук. Ще ти бъда благодарен, ако можеш да се погрижиш да не бъда безпокоен, освен ако — и само тогава — се появи силуетът или който и да е друг горе на ония дюни.

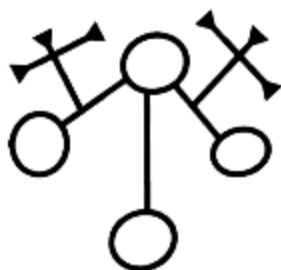
Констънс се поколеба само за миг.

— Добре.

— Благодаря. — Пендъргаст се огледа отново, погледът му бе ярък и пронизваш, сякаш искаше да запечата в паметта си и най-малката подробност. Той коленичи. Зае се да изравнява камъчетата, накрая изрови малка вдлъбнатина за главата си и легна на брега. Стегна колана на дъждобрана, извади рибарската шапка от джоба си и я пхна като импровизирана възглавница под тила си. След това скръсти ръце на гърдите си една върху друга като покойник и затвори очи.

Констънс го гледаше дълго време изучаващо. След това се огледа, забеляза един голям плавей, който стърчеше от пясъка на около три метра от тях, отиде до него и седна със скован гръб и изправен торс. Брегът беше напълно пуст, но ако наистина имаше наблюдател, който се върти наоколо, нещо в държането на Констънс щеше да му напомни на лъвица, която пази своя прайд. Тя остана застинала на място като Пендъргаст — две неподвижни фигури на фона на мрачното, ниско небе.

31.

Специален агент Пендъргаст лежеше неподвижно на каменистия плаж. Макар очите му да бяха затворени, остро усещаше заобикалящата го среда: ритъма на прибоя, миризмата на соления въздух, камъчетата под гърба си. Първата му работа беше да изключи външния свят и да насочи тази острота навътре.

Със съзнателно усилие, отработено в дългата практика, той забави наполовина от нормалното дишането си и сърдечния ритъм. Лежа може би десет минути в стазис, изпълнявайки поредица сложни умствени упражнения, нужни, за да влезе в медитативното състояние *Тян Ши Га* — Прага на свършената празнота — и да се подготви за онова, което го очаква. В този момент започна много методично да отстранява всичко, което съставлява света около него. Град Ексмут изчезна заедно с обитателите си. Изчезна оловното небе. Студеният бриз вече не рошеше косите му. Океанът с неговите шумове и миризми също изчезна. Най-накрая изчезнаха Констънс и заобикалящият ги бряг.

Цареше мрак. Беше достигнал *Стонг Па Нийд* — Състояние на чиста празнота.

Позволи си да остане в това състояние, да се рее сам в празнотата в продължение на цяла вечност, както му се стори, в тези извисени сфери на Чонг Ран, обаче всъщност не повече от четвърт час. Тогава започна много предпазливо да сглобява по обратен ред света, който бе разглобил. Първо каменистият бряг се разпротря на всички страни. След това над него се изви небосводът. После се появи

морският бриз, но вече не беше лек ветрец, а виеща среднощна буря, изпълнена с плющящ дъжд, който боцкаше, като биеше по кожата. Последва го морето, което се носеше към брега с яростно бумтене. Накрая Пендъргаст се разположи на ексмутския бряг.

Това обаче не беше днешният плаж. Чрез сериозно интелектуално усилие агентът бе пресъздал в съзнанието си Ексмут от някога и по-специално от нощта на 3 февруари 1884 година.

Сега, след като беше позволил на всичките си сетива да се върнат, той ясно осъзна заобикалящата го среда. В добавка към бурята забеляза едно отсъствие. На километър и половина в северна посока нямаше нищо, освен мрак. Фарът не примигваше — беше изчезнал в мрака. Но точно в този момент, когато езикът на светкавица разкъса небето, се показа блед каменен пръст, който стърчеше в гневната нощ.

Точно пред него се оказа друг източник на светлина. Пирамида във формата на типични^[1] от клони, клечки и орлова папрат беше издигната на върха на дюна над бреговата линия и яростно пламтеше. По-малко от дузина силуети се бяха струпали около нея, сгущени в шинели. Макар да беше там само в съзнанието си, Пендъргаст все пак се отдръпна от огъня в успокоителната безопасност на царящия наоколо мрак. Чертите на мъжете, осветявани отдолу от пламъците, едва се различаваха, но всички излъчваха едно и също: суровост, отчаяние и жестоко очакване. Двама от мъжете, застанали пред огъня, държаха дебело одеяло. Трети човек, вероятно техният главатар, чиито тежки, доста зверски черти на лицето се сториха някак познати на Пендъргаст в светлината от огъня, държеше в едната си ръка стар секундомер, а в другата, фенер. Отброяваше високо на глас секундите от нула до девет, после започваше отначало. На всеки девет секунди мъжете, стиснали одеялото, го дърпаха за две секунди настрана, откривайки за кратко светлината на огъня, преди отново да я скрият. Пендъргаст знаеше, че правят това, за да наподобят ритъма от девет секунди в работата на Ексмутския фар.

На юг неясните форми на Главотрошачите се виждаха само като петна от кремави, блъскани от бурята вълни.

Рифът Главотрошачите. Нос Уолдън, където се издигаше Ексмутският фар, беше прекалено близо до града. Ако корабът се разбиеше там, щяха да го забележат. Но разбил се върху Главотрошачите кораб... на юг от града, извън полезрението... Освен

това отломките щяха да бъдат изхвърлени право върху тази част от бреговата ивица, съсредоточени на едно малко място.

Като се изключи мъжът със секундомера, останалите около огъня говореха малко, а хищните им погледи бяха вторачени навътре в морето, проучвайки мрака. Вятърът виеше от северозапад, а дъждът се лееше почти хоризонтално.

В този миг се чу вик: някой беше съзрял в мрака навътре в морето мимолетна светлинка. Групата се скупчи напред, продължавайки да се визира. Един от мъжете извади бинокъл от джоба на шинела си и го насочи на северозапад. Настъпи миг на тревожно мълчание, докато гледаше във виещия мрак.

След това се чу вик:

— Момчета, това е параход!

Отново избухнаха викове, бързо прекратени от водача, който продължаваше да отброява със секундомера си, като внимаваше пламъците на огъня да повтарят точно ритъма на Ексмутския фар. Сега светлините на кораба започнаха да се виждат по-ясно, показваха се и изчезваха, докато той се бореше със силното вълнение. Сякаш електрически ток мина през групата: плавателният съд явно следваше посоката на лъжливия фар и се насочваше право към скалната верига на Главотрошачите.

Изпод шинелите се показаха пушки, мускети, пистолети, тояги и коси.

В този миг се спусна булото на здрача и брегът постепенно изчезна.

Когато мракът се вдигна, Пендъргаст откри, че се намира на мостика на парахода „Пембрук Касъл“. До него стоеше мъж, облечен в капитанска униформа, насочил неотклонно бинокъла си към светлината на брега. От дясната му страна стоеше кормчията, разгънал морска карта под сумрачната червена светлина на навигационната лампа. Инструментите му лежаха върху картата: успоредни линеали, пантограф, моливи. До него компасът беше съвсем малко открит — от него се процеждаше само лъч светлина — мостикът беше колкото може по-тъмен, за да запазят нощното си зрение колкото може по-остро. От другата страна на капитана стоеше щурманът, който се бореше с щурвала в бурните води.

Атмосферата на мостика беше напрегната, но капитанът с пестеливите си движения и кратките си резултатни команди излъчваше спокойствие. Нямаше усещане за предстоящата катастрофа.

Във вътрешното си око Пендъргаст отстъпи в далечния край на мостика и забеляза как една следваща ги вълна се стовари върху кърмата. Черната вода се понесе напред, карайки парахода силно да се накланя при всеки удар. Помощникът се появи мокър до кости. На въпроса на капитана отговори, че парните машини работят добре, дъбовият корпус се държи. Има съобщения за течове, но не са нещо, с което корабните помпи да не могат да се справят.

През това време капитан Либи беше свалил бинокъла, за да може да изслуша докладите на помощник-капитана и втория помощник. Първият помощник докладва, че лагът на хакборда е отчел скоростта на парахода като девет възела. Посоката е юг-югозапад, курс 190 градуса. Вторият помощник докладва дълбочината на водата, измерена с помощта на лота.

— Дванайсет клафтера! — изрева той, надвиквайки бурята. — Черупчесто дъно.

Капитан Либи не отговори, но на лицето му се изписа тревога. Отново вдигна бинокъла и го насочи към онова, което приличаше на Ексмутския фар.

— Продължавай да измерваш — След това се обърна към щурмана. — Дръж неотклонно светлината откъм десния борд.

Пендъргаст разбираше от корабоплаване дотолкова, за да знае, че след като корабът се намира близо до брега и в голяма опасност заради бурята, непрекъснатото измерване на дълбочината е от жизнена важност.

Няколко минути по-късно вторият помощник се върна с нови данни.

— Десет клафтера! — изкрещя той. — Скалисто дъно.

Капитанът свали бинокъла и се смръщи.

— Измери отново — нареди той.

Вторият помощник изчезна отново за кратко в бурята.

— Девет клафтера, скалисто дъно.

Всички на мостика знаеха, че „Пембрук Касъл“ газе три фатома, или пет и половина метра под водната линия. Капитан Либи се обърна към щурмана за обяснение.

— Няма логика, сър! — надвика мъжът вятъра. — Според картата дълбочината трябва да е постоянно шестнайсет клафтера, а дъното пясъчно.

— Скалистото дъно означава плитки води — изстреля капитанът в отговор. — Или картата е сбъркана, или ние не сме по курса.

Щурманът, който работеше с пелоруса^[2], един вид фалшив компас, визира светлината, после се зае трескаво с морските карти.

— Не може да бъде — измърмори той по-скоро на себе си, отколкото на останалите. — Просто не може да бъде!

— Шест фатома! — избумтя гласът на втория помощник. — Скалисто дъно.

Капитанът пристъпи към пелоруса и сам визира посоката.

— Мамка му — възкликна той, докато вдигаше бинокъла си, за да се взре отново трескаво в бушуващата буря, но сега не се виждаше нищо — дори светлината я нямаше.

— Пълен наляво — неочаквано нареди капитанът на кормчията. — Нова посока право на деветдесет градуса.

— Капитане — възрази първият помощник, така ще изложим корпуса на вълните!

— Тъй да бъде — отговори Либи. — Изпълнявай! — Но кормчията вече въртеше щурвала, за да промени курса, а корабът потреперваше, докато завиваше.

Докато „Пембрук Касъл“ завиваше, откъм носа се чу вик:

— Прибой пред нас!

Капитанът рязко се завъртя и вдигна бинокъла си. Пендъргаст тихо се промъкна зад него. Там отпред смътно се виждаше бяло петно, което се полюшваше сред черните вълни.

— Рул пълен надясно! — изрева Либи. — Машина, пълен назад!

Заповедта беше предадена в машинното отделение по машинния телеграф, а кормчията се хвърли да върти щурвала, но корабът беше тежък, дълъг и имаше да се бори с вълни, които блъскаха перпендикулярно корпуса. Бялото петно стана по-ярко и внезапно проблесналият език на светкавица им откри накъде се бяха запътили — към рифа Главотрошачите.

— Невъзможно е да сме се отклонили от курса толкова много! — изкрещя щурмана.

— Пълнен назад! — отново изкомандва капитанът, макар че работещите на пълна мощност машини разтърсваха палубата. Но хората на мостика и Пендъргаст виждаха, че вече е твърде късно: ужасните скали стърчаха от леещия се дъжд, заобиколени от разбиващите се в пяна вълни на прибоя...

... След това дойде разтърсващият удар, когато носът на кораба се блъсна с пълна сила в скалите. Огромна вълна се стовари върху фалш борда, нахлу през прозорците на мостика и отнесе първия помощник и щурмана в океана.

— Напуснете кораба! — извика капитан Либи на втория помощник. — Екипажът по местата си, спуснете лодките. Първо жените и децата!

— Напуснете кораба! Екипажът по местата си! — заехтяха заповедите по веригата, докато екипажът се приготвяше да ги изпълни.

Сцената отново се разтвори в завеса от мрак. Пред вътрешното око на Пендъргаст се появи групата на плажа. Мъжете стояха ужасени и мълчаливи пред гледката на големия кораб на не повече от сто метра от тях, който се изкачи и се разби в скалите, блъскан от ревящите вълни. Корпусът му се строши, комините изпопадаха, от трюмовете се чуха приглушените взривове на парните машини, когато морската вода нахлу през счупения корпус. Силата на океана, далечните викове и писъци изглеждаха неразбираеми. Мъжете бяха застинали по местата си, втрещени от стореното.

Бяха предприети усилия да се спуснат спасителните лодки, но корабът се бе наклонил силно върху скалите и вълните го подмятаха насам-натам, така че това оказа почти невъзможно. Лодките се разбиваха на парчета в скалите или се блъскаха в корпуса на кораба, стоварвайки хората във водата.

След минути вятърът и бушуващата буря започнаха да изхвърлят на брега отломки: греди, дъски, варели... и накрая оцелели. През групата, стояща на брега, премина тръпка от изненада. Вместо добре облечени офицери от мрака и бурята започнаха да излизат млади жени. Някои стискаха бебета или малки деца, а други се държаха за разни отломки. Те с мъка минаваха през прибоя, за да излязат на брега, викайки жално за помощ. Бяха мокри до кости и покрити с драскотини и рани. Други, вече удавени, бяха изхвърляни на брега в смешни и неприлични пози. Сред тях имаше и мъже в дочени дрехи — моряци.

Пендъргаст насочи вниманието си от разбития кораб към двама мъже на сушата, които толкова си приличаха, че сигурно бяха братя — единият със секундомера, а другият с бинокъла. По лицата им бяха изписани объркване и изненада. Очевидно не бяха очаквали, че на кораба ще има толкова много пътници и особено жени и деца. За миг всички бяха парализирани и неспособни да действат. В този миг един импулсивно се хвърли към брега, за да помогне на жена с бебе да излезе на брега. Когато минаваше край водача със секундомера, той ядно го хвана и го блъсна на земята. После се обърна към останалите.

— Това са свидетели! — извика той, обръщайки се към тълпата. — Разбирате ли? *Свидетели!* Искате ли да увиснете на въжето за това?

Единственият отговор беше воят на бурята и жалните звуци от давящи се и отчаяни жени и деца, борещи се да преодолеят прибоя.

Тогава Пендъргаст видя забележителна гледка: от вълните се показва голяма плоскодънна лодка, натъпкана с жени и деца. Капитан Либи с фенер в ръцете стоеше на носа и командваше, а двама от екипажа бяха на греблата. Докато групата на сушата гледаше, капитанът майсторски прекара лодката през прибоя и жените с децата се изсипаха на брега. Капитанът скочи отново в лодката и нареди на хората да гребат обратно към разбития кораб в героично усилие да спаси и други. Оцелелите плъпнаха към огъня, уверени, че са се спасили.

Водачът на сганта изпадна в ярост от това развитие.

— Това трябва да е капитанът! — обяви той и посочи с треперещ пръст. — Той е човекът, който ни трябва. Той знае къде е пляката! Хванете го — веднага!

Разпалената сган се втурна, размахвайки пушки, ножове и сърпове. Когато лодката се върна с други оцелели, лесно я превзеха. Двамата моряци бързо бяха убити. Либи извади сабята си, но скоро го надвиха с бройката си, издърпаха го и го завлякоха пред своя водач.

Капитанът, чието лице беше обезобразено от рани по челото и лявата буза, изгледа водача с гняв и отвращение.

— Ти си направил това! — каза той. — Подмами ни насам. Убиец!

В отговор водачът опря пистолет в главата му.

— Кажете ни къде са парите.

Капитанът остана неподвижен и не отговори. Водачът стовари пистолета върху лицето му. Замаян за миг, Либи рухна на колене. По заповед на водача го вдигнаха грубо на крака. От счупения му нос течеше кръв. Претърсиха го, но не откриха нищо ценно. Водачът, още по-ядосан, му нанесе болезнен удар с опакото на дланта си.

— Завлечете го във фара — нареди той на хората си.

Двама от мъжете го хванаха под мишниците и с дърпане и бутане го повлякоха на север по брега. Капитанът успя да се изправи и извика:

— Какво ще правиш с жените и децата?

В отговор водачът се изплю на пясъка, но не преди да стрелне поглед към дюните над чакълестия бряг. След това се обърна отново към хората си.

— Закарайте лодката до кораба — нареди той. — Претърсете го, като почнете от капитанската каюта! Намерете плячката, преди корабът да се е разпаднал!

Сега мъжете, макар все още в шок, бяха обединени. Крайното варварство на извършеното от тях ги беше свързало. Беше им вляло решителност да стигнат до края на всяка цена. Тромаво се втурнаха надолу към брега и избутаха лодката във водата. Двама седнаха на греблата и я подкараха през приборя до строшения корпус на кораба, заклещен върху рифовете, блъскан и разкъсван на парчета от океана. След като се доближиха до зеещата в центъра на корпуса дупка, те бяха погълнати от вътрешността на трюма.

Пендъргаст ги наблюдаваше от позицията си в задната част на плажа. След това насочи вниманието си към жалките групички жени, малки деца и бебета, скупчени по три, по четири, които плачеха и молеха за помощ.

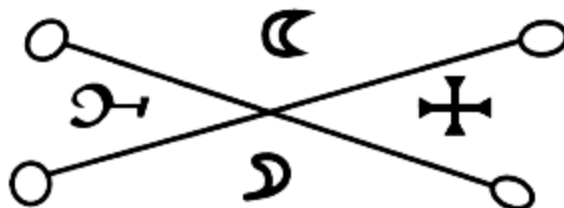
Друг човек също се беше вторачил в тях: водачът на сганта. В едната си ръка стискаше пистолет, а в другата здрава тояга. Изражението на лицето му беше толкова ужасяващо, че за миг преходът на паметта беше рязко прекъснат и Пендъргаст се озова отново в настоящето, излегнат на чакълестия плаж. Констънс Грийн беше наблизо — статуя, която охраняваше пустия бряг.

[1] Конусовидна индианска шатра. — Б.ред. ↑

[2] Пеленгаторно устройство на компаса, независимо от всякакви източници на енергия, за определяне на посоката чрез визиране. —

Б.пр. ↑

32.

Керъл Хинтъруасър пристъпи към входната врата на магазина си, „Вкусът на Ексмут“ и надникна навън през цепката между прозрачните завеси. Беше четири и половина, половин час оставаше до затваряне, но табелката „затворено“ бе обърната още преди деветдесет минути. Тя погледна наляво, после надясно — главната улица беше тиха. Само неколцина пешеходци крачеха целеустремено напред.

Тихи стъпки се приближиха откъм задната част на магазина и тогава тя осъзна присъствието на Брадли Гавин зад себе си. Почувства как тялото му я докосва, после топлия му дъх във врата си, когато и той надникна през цепката.

— Има ли нещо? — попита той.

— Не. — Тя отстъпи крачка назад. — Внимавай, някой може да те види.

— Кой може да каже, че не съм дошъл да поровя из стоката?

— В затворения магазин? — Макар да бяха сами, тя усети, че шепне.

— Искан да попитам къде беше това момиче, Флавия, през цялото време?

— Долу в мазето. Прави инвентаризация. Не е чула нищо — погрижих се за това.

— Мислиш ли, че подозират нещо?

— Не знам — отговори тя. — Винаги сме били предпазливи, но Ексмут е малко място. — Отиде до редицата електрически ключове и изгаси лампите. Помещението потъна веднага в сумрак, осветявано единствено от сиянието на облачното небе.

Настъпи кратко мълчание. После Гавин каза:

— Права си. И всички скорошни събития: кражбата на виното на Лейк, душенето на агент Пендъргаст наоколо, убийствата и Тайбанеските знаци — никога не е било толкова зле. Все едно живееш под микроскоп. Дядо ми обичаше да казва: „Ако хвърлиш достатъчно голяма мрежа, никой не може да каже какво ще извадиш“. Както каза, градът е малък. Убийствата нямат нищо общо с нас, но някой може да открие... съвсем случайно.

Керъл кимна.

— Добре, значи сме на едно мнение, нали?

— Да. Не може да продължава така още дълго. Трябва да бъде направено, и то колкото може по-бързо. Така е най-добре.

В сумрака тя го хвана за ръцете.

Гавин беше гледал в краката си, докато говореше. Сега вдигна глава и отвърна на нейния втренчен поглед.

— Нали знаеш, няма да ни е лесно.

— Знам.

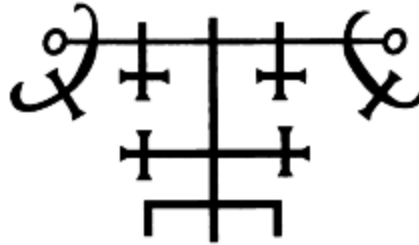
Двамата останаха дълго така, без да помръдват. След това Керъл стисна ръката му.

— Ти тръгвай, аз ще поостана и преди да си тръгна, ще кажа на Флавия да заключи, щом свърши долу.

Той кимна, изчака я да отключи вратата и после, оглеждайки улицата нагоре-надолу, се измъкна навън.

Отвътре, скрита зад ленените завеси, Керъл го гледаше как крачи надолу по главната улица. Без да мърда от мястото си, изчака да минат пет минути, после още пет. След това тя също излезе от магазина и тръгна по посока на морския фар.

33.

За Констънс първите признаци, че Пендъргаст се е върнал от пресичането на мисловните граници, беше потрепването на крайниците му, изпружени върху чакълестия бряг. После отвори очи. Макар че бе лежал неподвижно толкова дълго, по-дълго от всеки спящ човек, очите му бяха запазили своя блясък на най-напрегнато съсредоточаване.

— Констънс, колко е часът? — попита той.

— Четири и половина.

Той стана, изтръска песъчинките от палтото си, после вдигна сака и металотърсача. Остана известно време на мястото си, сякаш се опитваше да се ориентира. След това ѝ махна да го следва и закрачи навътре в сушата от чакълестия бряг в северозападна посока, успоредно на рифа Главотрошачите, който стърчеше отдысно. Вървеше с бързи, целеустремени крачки. Тя отбеляза, че вече не спира да провери данните на джипиеса или да погледне в картата.

Двамата продължиха заедно до мястото, където брегът свършваше в издигащ се хълм, покрит с трева и борови храсти. Изкачиха се на върха и Пендъргаст започна да се оглежда. Нататък се простираха дюни, закотвени с трева и ниски храсти, които образуваха поредица широки пясъчни дерета, широки около петнайсетина метра. Миг по-късно той се спусна в най-близкото. Остави сака на дъното му.

— Какво ще правим тук? — попита Констънс.

— Ако някой е искал да зарови нещо — тук би било идеалното място. — След тези думи бръкна в сака и извади тънка разтегателна

метална сонда, която разтегна до пълната ѝ дължина от метър и половина. Започна да дупчи пясъка в дъното на падината, вкарвайки металната сонда на различни места, докато се движеше равномерно от единия край на дерето до другия. После отново се изправи и извади от сака малка сгъваема лопата.

— Като гледам цялата тази дейност, предполагам, че мисловният ти преход е бил успешен — отбеляза тя сухо.

— Още малко и ще разберем.

Заби лопатата на мястото, където беше сондирал преди малко, и започна да копае, хвърляйки внимателно пясъка настрана. Продължи да копае, докато не направи дупка с диаметър около метър и половина, дълбока шейсет сантиметра. Щом завърши тази кръгла яма, започна да загребва по-дълбоко. Пясъкът беше влажен и рохкав, затова се копаеше леко. Няколко мига по-късно ръбът на лопатата се удари с глух звук в нещо.

Пендъргаст бързо остави инструмента настрана и клекна в дупката. Използва пръстите си да разрие пясъка, разкривайки няколко ръждясали парчета метал.

— Железни обръчи за укрепване на корпуса — обясни той.

— От „Пембрук Касъл“?

— За съжаление. — Той се огледа. — В ретроспекция мястото изглежда очевидно, нали?

— Как тези железа са се озовали в дюните? Морето ли ги е изхвърлило тук?

— Не. Отломките на кораба са пренесени преднамерено тук и закопани. Или поне онази част, която е била изхвърлена от водата на сушата. Отливът е щял да отнесе навътре в морето онова, което не е било изхвърлено тук на брега.

Той копа още малко, измъквайки парчета желязо от пясъка, разтърсваше ги, за да ги почисти, и ги оставяше настрана. Лопатата разрови още парчета метал, някои закачени за изгнили парчета дърво, които някога са били част от обшивката на корпуса. И в този миг, когато лопатата потъна още по-дълбоко в пясъка, острието ѝ срещна нещо друго, което издаде съвсем различен глух звук.

Пендъргаст отново се отпусна на колене. Констънс се присъедини към него и двамата внимателно изчистиха пясъка от

мястото, където лопатата се беше ударила в нещо. Бавно се показва череп — малък и светлокафяв. Темето беше смачкано навътре.

— Боже мили! — измърмори Констънс.

— На не повече от годинка — отбеляза Пендъргаст. Тонът му беше хладен, а гласът му сякаш идваше отдалеч.

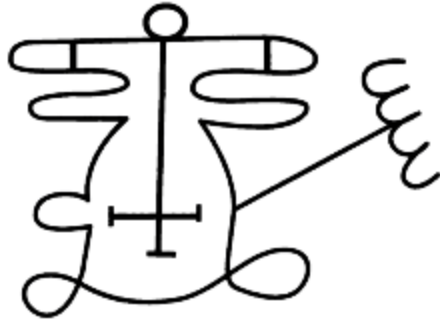
Двамата продължиха да изгребват пясъка с длани. Показаха се още малки кости: ребра, таз, бедрени. До тях бяха струпани още черепи. Някои бяха малки, други големи. По всички имаше следи от наранявания с тъпи предмети.

— Трябва да оставим всичко както си е. Това е местопрестъпление — каза Пендъргаст.

Констънс кимна. Сега костите станаха толкова много, че образуваха здрав слой върху влажния пясък. Очевидно хората са били убити и заровени, а после върху им са нахвърляли корабните отломки. Пендъргаст извади от сака малка метличка и измете пясъка, разкривайки още кости. Малките, изглежда, са били натрупани едни върху други как да е, защото ги бяха нахвърляли на купчина, а големите бяха подредени успоредно.

Накрая на Констънс ѝ дойде в повече. Без да каже и дума на агента, тя излезе от изкопа и се изкатери на върха на дюната, където, дишайки дълбоко, се загледа в студения, безчувствен и чужд океан.

34.

Сержант Гавин се опита да си внуши, че това е просто друго местопрестъпление, подобно на тези на историка Маккул и Дана Дънуди. В същото време обаче беше толкова различно. Тук бяха безмилостните прожектори, които превръщаха нощта в ден, мъркащите генератори, ограденият с полицейска лента периметър, хората от криминалистиката и следствието, експертите по съдебна медицина и фотографите. Тук беше и следователят Малага от Лоурънс, мъж гигант, който се движеше с преднамерено изящество. Атмосферата беше твърде различна от онази, която Гавин беше усетил на предишните местопрестъпления — всеки си вършеше бавно работата, едва ли не колебливо, без обичайното бързане, защото убийството трябва да бъде разкрито. Имаше и нещо друго: екип от сериозни наглед мъже и жени от харвардската Катедра по антропология, които бяха опасали цялото място с координатна мрежа от връв, здраво опъната, така че падината приличаше на гигантско табло за бинго. Техен началник беше доктор Форсайт, малък, спретнат, намусен господин с къса бяла коса и грижливо подстригана брада. Съдебните медици се стрелкаха напред-назад, за да се консултират с него, все едно той отговаряше за местопрестъплението. Може би в някои отношения беше така, защото неговите хора обработваха разкопките с малки метлички, зъболекарски инструменти и бояджийски четки, водейки си бележки с лаптопи и таблетки, като същевременно правеха безброй снимки.

В единия край стоеше началник Мърдок, месестите му ръце висяха покрай тялото, без да прави каквото и да било. Сержант Гавин тайно погледна към него. Началникът имаше замаян вид, подобно на елен, попаднал в светлините на фаровете. Промяната, която беше настъпила у него, беше забележителна. Преди седмица се перчеше наоколо самодоволен и се държеше като ченге от големия град, попаднало случайно тук в Ексмут. Сега беше блед, несигурен, дори изнервен. Удобното му феодално владение, бързо приближаващото му пенсиониране — всичко това беше поставено под съмнение.

В този момент Гавин видя да се приближава архитектът на тази промяна — специален агент Пендъргаст. Беше се отдръпнал в единия край, за да разговаря с някакъв репортер, който се бе появил край местопрестъплението — млада жена от „Бостън Глоуб“. Гавин се изненада, че таблоидът „Херълд“ не отразява случващото се. Но имаше логика — тук ставаше дума повече за археология, а не за някое съвременно сензационно убийство. Историята вероятно щеше да се появи на някоя от вътрешните страници на „Глоуб“. Може би щеше да бъде подета от „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“ само за да бъде скоро след това забравена, освен от историците... и местните хора.

На Гавин му се стори странно, че Пендъргаст общува толкова свободно с журналист. Обикновено беше мълчалив като камък. Ако беше някой друг, сержантът щеше да си помисли, че е отишъл да се хвали, но това не беше в стила на Пендъргаст. Гавин се запита какво ли цели.

Трябваше да признае, че той лично беше смаян от това откритие. Беше почти невъзможно да повярва, че членове на неговата собствена общност, общността на неговия баща и неговия дядо, на неговите предци дузина поколения назад, са могли най-хладнокръвно да подмамят кораб върху скалите и откривайки, че е пълен с жени и деца, а не със злато, да ги изколят, заравяйки ги в масов гроб.

Също толкова шокираща бе мисълта, че някои от ексмутските му съвременници, наследници на тази сган от убийци, са си предавали тази ужасна информация и са я използвали, за да влязат с взлом в къщата на Пърсивал Лейк. Но логиката на Пендъргаст, която бе изложил пред началника и пред него, когато по-рано вечерта ги беше осведомил, беше желязна. Доказателствата лежаха пред Гавин: във все

по-дълбоките дупки под вървите, оформящи координатна мрежа, в торбите за доказателства, пълни с кости и ронещи се жалки лични вещи. Онова, което съвсем го разтърси, беше красивата изрисувана порцеланова кукла, която бе изкопана от купчината с кости на малки деца.

Гавин беше сигурен само в едно: никой от неговите предци не беше участвал в това зверство.

Изпитваше странна смесица от чувства: шок, отвращение, тревога, гняв и... неловкост. Не искаше чуждите хора да мислят така за Ексмут. Последното, което искаше, беше още внимание, насочено към града. Вероятно в момента всички ексмутци вече знаеха за масовото убийство. Сигурно и съгражданите му щяха да изпитват ужас от петното, лепнато на тяхното селище и неговата история. Щеше да има клюки чии предци са виновни. Целият град щеше да се гърчи от подозрения, скандали и срам. Чакаха ги грозни и опасни времена.

Пендъргаст се приближи към Гавин.

— Съжалявам, сержанте. Представям си колко горчиво трябва да е за вас.

Гавин кимна.

— Как раз...? — започна той, после замълча. Беше въпрос, който го човъркаше от момента, в който Пендъргаст ги информира за зверството, но дори сега не можеше да се преодолее и да попита за подробности.

— Как открих мястото? Достатъчно е да се каже, че Маккул беше направил историческите проучвания. — Той махна с ръка към оживената като в мравуняк дейност пред тях. — Ключовият факт е този: един или повече от днешните наследници на тези убийци са знаели за клането. Знаели са и за измъчвания и зазидан капитан. Сред тези хора ще открием нашия днешен убиец. Единственото, което сега ни остава да направим, е да установим неговата или... нейната самоличност.

Докато Пендъргаст говореше, Малага, началникът на екипа следователи, дойде при тях. Вторачи се в агента на ФБР с обичайното си намусено изражение.

— Е, агент Пендъргаст, благодарение на вас имаме страшно много работа.

— Така изглежда.

Малага прокара ръка по бръснатата си глава.

— Едно ми е любопитно. Когато дойдохме, от гроба бяха извадени два скелета. Щом сте разбрали, че става дума за местопрестъпление, защо сте продължили да изравяте останките?

— Трябваше да докажа теорията си: че тук е било извършено не просто убийство, а масово убийство. Но това е местопрестъпление мечта — сигурно има още много допълнителни жертви, които чакат да бъдат открити. Горкият доктор Форсайт изглежда леко претоварен и ще се зарадва на вашата и на вашите хора помощ. — След като каза това, Пендъргаст кимна подред на Малага и Гавин, придърпа палтото си по-здраво около раменете, обърна се и закрачи през дюните обратно към светлините на града.

35.

Службата на съдебния лекар окръг Есекс, Северен участък, се намираше в отделно двуетажно крило на Медицинския център в Нюбърипорт. Когато агент Пендъргаст влезе във вътрешния офис, патологът Хенри Корнхил стана иззад бюрото си. Беше на около шейсет, висок, със закръглена талия, и снопчета коса над ушите с пясъчен цвят. Носеше снежнобяла престилка. Като се съдеше по това и ранния час, днес явно още не беше видяла работа.

— Доктор Корнхил, благодаря, че ме приехте — каза Пендъргаст.

— Няма защо. — Лекарят посочи стол в далечния край пред бюрото си и Пендъргаст седна. — Разбрах, че сте тук заради Дана Дънуди?

— Да.

— Желаете ли да видите трупа?

— Няма нужда. Снимките са достатъчни. Бих искал обаче да чуя вашето мнение за причината за смъртта.

Патологът се намръщи.

— Тя беше посочена в официалния ми доклад.

— Точно така, но аз не се интересувам от *официалното* ви мнение. Интересува ме, напълно неформално, всичко, което благодарение на вашия голям опит сте сметнали за интересно или

необичайно в състоянието на тялото или отнасящо се до причината за смъртта.

— Неформално — повтори Корнхил. — Обикновено ние, учените, не се позоваваме на предположения, но е факт, че това убийство има някои страни, които ме заинтригуваха.

Пендъргаст изчака Корнхил да отвори една папка, която лежеше на бюрото му, да я прелисти и да подреди мислите си за миг.

— Открих, че е било — поради липсата на по-добър термин — оплескано убийство. Като съдя по натъртванията по кокалчетата и предмишниците, Дънуди се е опитал да се защити. — Настъпи пауза. — И ако трябва да направя предположение, бих казал, че е познавал своя нападател.

— Защо смятате така?

— Защото всички рани бяха антериорни, т.е. отпред. Дънуди е бил лице в лице със своя убиец. Изглежда първият удар е бил в лявата му буза над зигоматичната^[1] арка. Имало е сбиване. Смъртта е настъпила от удар с твърд предмет, който частично смазва челната и теменната кост на черепа по протежение на коронарния шев.

— А прободните рани?

— Същата работа. Общо седем на брой и всички в антериора. Но... въъ... резките — всички са по постериора.

— Те не са причина за смъртта?

— Макар че някои от прободните рани, като се вземат предвид кръвоизливите, може да са били нанесени преди смъртта, по-голямата част са след нея. Изображенията също са изрязани след смъртта. Освен това всички са прекалено плитки, за да предизвикат драматична кръвозагуба. Срезовеите са слаби, едва ли не колебливи. Не са дело на човек, изпаднал в дива ярост.

— А сега нека се обърнем, ако може, към другото скорошно убийство — онова на историка Морис Маккул.

Корнхил се протегна и придърпа друга папка по-близо.

— Добре.

— Причината за неговата смърт е твърде различна — дълго, тежко острие, което буквално е пронизало тялото от единия до другия край.

— Точно така.

— Според вас може ли да се каже, че Маккул също е познавал своя убиец?

Патологът помълча малко, все едно обмисляше дали това не е капан, и накрая отговори:

— Не.

— Защо?

— Защото характерът на нанесената рана ме кара да вярвам — отново неформално — че е бил нападател от засада.

— Разбирам. — Пендъргаст се облегна назад и сплете пръсти като палатка. — Намирам, докторе, за много интересно, че тези две убийства имат толкова допирни точки и не по-малко различия.

Корнхил потърка челото си с ръка.

— Какво имате предвид?

— Едното е било предумишлено: от засада. Другото — спонтанно, непланирано, предизвикано от спор. Едното убийство е било извършено решително с тежък нож. При другото прободните рани са по-колебливи. Въпреки това и в двата случая върху кожата на двата трупа са изрязани определени символи.

Корнхил продължаваше да търка челото си.

— Точно така.

— При Маккул символите са изрязани, докато е умираше. В случая на Дънуди — след смъртта му. Интересно, не мислите ли?

— Преходът от перимортем в постмортем не е ярко очертан, но не мога да не се съглася с вашето заключение. Все пак, господин Пендъргаст, не е моя работа да правя предположения защо са извършени тези убийства.

— Да, докторе, това е моя работа. — Пендъргаст направи пауза. — Имате снимки от аутопсиите и символите, изрязани върху Маккул и Дънуди, нали?

Корнхил кимна.

— Мога ли да ви обезпокоя, като поискам да ги сложите тук на бюрото, за да можем да ги сравним?

Патологът стана, отвори една картотека, облеганата на задната стена на кабинета му, извади няколко допълнителни папки и сложи поредица снимки на бюрото с лице към Пендъргаст.

Специалният агент ги заразглежда с интерес.

— От... тъъ... *артистична* гледна точка, изглежда сякаш тези символи са изрязани от един и същ човек. Не мислите ли така?

Корнхил потрепери.

— Предполагам, че сте прав.

— А ще се съгласите ли, че е използвано едно и също оръжие?

— Вероятността е голяма. И в двата случая оръжието е необичайно — широко, назъбено острие, неравно, но много остро.

— Дотук между нас отново има съгласие. Сега ми се иска да проявите снизходителност към мен и да огледате по-внимателно точната *природа* на тези срезове.

Патологът се втрени за малко в агента. После обърна снимките една по една към себе си и започна внимателно да ги разглежда. Накрая повдигна вежди в ням въпрос.

— Изглеждат ли еднакви? — попита Пендъргаст.

— Не.

— Бихте ли описали разликите, моля?

— Струва ми се, че е въпрос на контури. При Маккул срезозете са неравни, по краищата дори разкъсани. Обаче... тъъ... нещата, изрязани върху Дънуди, имат много по-правилни контури. Също така са по-плитки.

— Докторе, един последен въпрос и ще ви оставя да си гледате работата. Ако се наложи да изкажете предположение — да повтора още веднъж: — питам неофициално — в какво се състои разликата в начина, по който символите са били изрязани върху тялото на Маккул и това на Дънуди?

Патологът отново се замисли, преди да отговори.

— Срезозете по Маккул са по-дълбоки, направени с повече сила. Онези по Дънуди, от друга страна, изглеждат едва ли не... колебливи.

— Мисля, че използвахте определенията „слаби“ и „колебливи“?

— Точно така.

— Чудесно. Благодаря ви. Вие потвърдихте моите собствени подозрения. — Пендъргаст стана и протегна ръка.

Корнхил също стана и двамата си стиснаха ръцете.

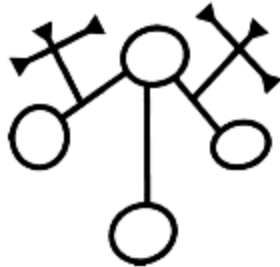
— Объркан съм. Всички тези сходства и тези различия... Какво загатвате? Че двамата са убити от различни хора?

— Точно обратното: убиецът е един и същ, само мотивите са различни. И което е по-важно, отношенията между жертвите и убиеца

са различни. Желая ви хубав ден. — След тези обяснения Пендъргаст се обърна и излезе от кабинета.

[1] Скулната кост. — Б.пр. ↑

36.

Ресторантът „Морската карта“ беше както обикновено сумрачен, но Гавин бързо откри агент Пендъргаст в далечния край на бара. Погребалният му стил на обличане и бледността го правеха лесно различим.

Пендъргаст го забеляза, кимна му леко и Гавин се насочи към бара.

Чувстваше се по-изтощен откогато и да било в своя живот. Но това не беше физическа умора, а по-скоро емоционална. Прекара половината нощ и по-голямата част от днешния ден на местопрестъплението с масовия гроб. Не че имаше кой знае каква работа там — беше различен вид опит, какъвто не се искаше в неговата служба — въпреки това чувстваше, че е негов дълг да бъде там. Трябваше да гледа как костите — някои малки, други големи — бяха изравяни от пясъка, почиствани, етикетирани, снимани и прибирани в големи пластмасови кутии за доказателства.

Но беше любопитен въпреки изтощението. Пендъргаст бе оставил съобщение в полицейския участък, че ще го чака в седем в „Морската карта“. Гавин нямаше представа какво иска агентът, но подозираше, че ще бъде необикновено, защото всичко, което Пендъргаст правеше, изглеждаше необичайно.

— Сержанте — поздрави го агентът, — моля, седнете. — Той махна към съседното столче.

Гавин се качи на него.

Барманът Джо Дънуди, който миеше чаши наблизо, погледна към тях.

— Какво да бъде, Брад?

— „Дюърс“ с лед — поръча той и загледа как Дънуди приготвя питието. Барманът, който бил на работа тук, когато бяха убили брат му Дана, си беше взел, доколкото Гавин знаеше, само един свободен ден заради трагедията, но пък братята и не бяха особено близки. Джо изглеждаше малко мрачен, но от друга страна, винаги си беше такъв.

Мрачен. Да, това беше добро определение, за да се опише „Морската карта“ като цяло. Само половината от масите бяха заети, а посетителите, седнали до тях, изглеждаха разстроени и си говореха с приглушени гласове, ако въобще го правеха. Новината за масовия гроб и за преднамереното потапяне на парахода — очевидно от местни хора — разнесла се веднага след двете скорошни убийства, се бе стоварила здраво върху Ексмут.

Изглежда единственото изключение беше самият Пендъргаст. Макар да не беше точно весел, излъчваше една сякаш нервна енергия, дори може да се каже вълнение. Гавин го наблюдаваше как си приготвя някаква смешно сложна напитка: беше сложил бучка захар на решетъчна лъжица върху чашата си и внимателно капеше вода отгоре ѝ. Захарната вода падаше в безцветната напитка в чашата и разцъфтяваше в мътнобял облак.

— Благодаря, че дойдохте. — Пендъргаст остави лъжицата настрана и отпи глътка от питието си. — Предполагам, че по-голямата част от деня сте прекарвали на брега?

Гавин кимна, преди да опита собствената си напитка.

— Сигурно не е било приятно.

— Изобщо.

Пендъргаст оглеждаше опалнобялата течност в чашата си.

— Помолих ви да дойдете тук, сержант, защото ми бяхте много полезен досега. Приехте моето присъствие, работихте здраво, отговаряхте на въпросите ми и доброволно ми предоставяхте информация. Водихте ме на експедиции в соленоводните тресавища, при положение че несъмнено сте предпочитали да правите други неща. Опитът ми показва, че местните полицейски сили често не харесват присъствието на федерални агенти, особено занимаващи се с частно разследване. Открих у вас доброжелателен прием, а не враждебност.

Високо оценявам това. Затова избрах да споделя най-напред с вас интересни новини.

Гавин му кимна да продължава, като същевременно се опитваше да потисне изчервяването си от похвалите. Любопитството му беше нараснало още повече.

— Спомняте ли си как ви казах снощи, че остава още една стъпка — да се установи самоличността на убиеца или убийците?

— Да. — Гавин допи уискито си. Напитките, които предлагаха в „Морската карта“, се славеха със своята оскъдност.

— Аз установих самоличността му. Убиецът е един и знам кой е той.

— Вие... — започна Гавин, после замълча. В главата му проблеснаха бързо една след друга две мисли. Първата беше свързана с огромно облекчение. *Почти мина* — каза си той. — *Кошмарът е на път да свърши*. Втората се отнасяше до решението на Пендъргаст да каже първо на него, а не на началника Мърдок. Това беше интересно. Агентът знаеше, че Мърдок ще се пенсионира. Дали така искаше да подпомогне амбициите на Гавин. Ако сержантът действаше както трябва, това можеше да се окаже истинска червена точка и почти да гарантира назначаването му за началник на полицията.

Джо Дънуди, който се въртеше в средата на бара, посочи празната чаша на Гавин. Той му кимна да я напълни отново.

— Не само разкрих самоличността на убиеца — продължи Пендъргаст, снишавайки малко глас, — но днес открих местоположението на скривалището му дълбоко навътре в тресавището.

— Какво чакаме? — попита Гавин и се плъзна наполовина от бар столчето. *Майната му на пътието*, помисли си той. Нетърпение измести умората. — Да вървим!

Пендъргаст поклати глава.

— Да отидем там по тъмно би било неразумно. Нашият човек познава тази част от тресавището по-добре от мен и вероятно по-добре от вас. Ако не внимаваме, ще го подплашим и ще избяга. Не — ще тръгнем по изгрев, ще се приближим безшумно и ще го изненадаме. Разбира се, ареста ще извършите вие.

Това особено поласка Гавин.

— А началникът? — попита той, когато се появи пълната чаша.
— В края на краищата говорим за убиец. Може да имаме нужда от подкрепление.

Ако не му кажем, страшно ще се ядоса, помисли си той. Пенсионирание или не, не беше умно да дразниш лъва.

— Страхувам се, че началникът Мърдок ще бъде по-скоро пречка. Въпреки това предложението е благоразумно и той трябва да бъде там, ако не за друго, то заради протокола. Защо не го информирате по телефона, когато се приберете?

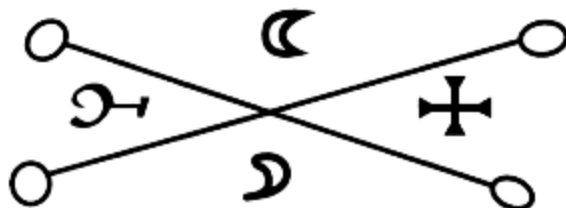
— Така и ще направя.

— Чудесно. А сега, ако нямате нищо против, ще се кача в стаята си. Трябва да се подготвя за утре. Да се срещнем в пет сутринта пред участъка?

— Ще ви чакаме.

— Прекрасно. Тогава до утре. — След тези думи Пендъргаст допи питието си, ръкува се с Гавин и се измъкна от „Морската карта“, насочвайки се към стълбището, което водеше нагоре към стаята.

37.

Фигурата се придвижваше тихо през високата блатна трева — не се виждаше повече от мимолетна сянка в безлунната нощ. Макар мъжът да бързаше много, а резерватът западно от Ексмут винаги да беше пуст, той внимаваше да бъде колкото може потих: единственият шум беше шумоленето на тревата, през която минаваше, и слабото шляпане, когато прекосяваше някоя от многото кални плитчини.

Пътят беше дълъг час и половина, но го бе изминавал много пъти преди и беше свикнал. Мракът не му пречеше, напротив — беше добре дошъл.

На границата на резервата спря, за да прехвърли вързопа от едното си рамо на другото и да огледа наоколо. Отливът бързо отстъпваше и тренираното му зрение отбелязваше, че оттеглящата се вода е оголила лабиринт от езерца, плитчини, тревисти островчета и блата под морското равнище. Земята сякаш бе обгърната в бдително мълчание, макар да се надигаше постоянен вятър. Той отново забърза — повече отпреди — трябваше да поеме обратно преди прилива, ако не иска да остане в тази пустош.

Дълбоко навътре в тресавището тревата стана по-гъста, вече наподобяваше повече джунгла, отколкото блато. Човекът и тук знаеше пътя. Сега вървеше по почти невидима пътека, разпознаваема само за много опитни очи. Беше дал прякори на повечето от природните забележителности, край които минаваше: езерцето с приливна вода и неравномерна форма беше Петролното петно; голяма туфа сплетена блатна трева, изсъхнала и мъртва, беше Урагана. Тези забележителности му помагаха да се ориентира. При Урагана рязко

зави наляво, като продължаваше да следва тайната, едва видима пътека. Почти беше стигнал. Вятърът вече духаше силно, като пълнеше въздуха със сухия шум на тревите.

Напред в мрака тревата се превърна в нещо като стена, през която трябваше да си пробива път. И изведнъж се озова на полянка с диаметър по — малко от петнайсетина метра. На слабата светлина от закритата луна мъжът се огледа. На полянката цареше пълна бъркотия. В единия край имаше огромна купчина боклуци, до която водеше пътека от отпадъци: пилешки и рибешки кости, празни консерви, листа от репички. В средата на полянката имаше огън с тлеещи въглища. Срещу купчината боклуци се издигаше стара брезентова палатка, скъсана и изцапана с кал и мазнина. Наоколо бяха нахвърляни съдове: тиган, няколко кани с прясна вода и малко провизии. Зад палатката се издигаше димяща купчина тор, която не можеше да види, но подушваше. Лагерът бе изоставен и по — всичко личеше, че това се беше случило съвсем скоро.

Мъжът се огледа отново. После повика тихичко:

— Дънкан? Дънкан?

Минаха няколко мига в тишина, после от стената блатна трева в далечния край на полянката излезе мъж. Джо беше свикнал с тази гледка, но тя отново предизвика електрическа тръпка на безпокойство у него. Мъжът беше облечен в дрипи: очевидно доста пластове гниеци дрехи, чието първоначално предназначение сега не можеше да бъде отгатнато, внимателно увити около крайниците му подобно на саронг. Рижата му коса беше чорлава, веждите — склучени, а дългата мазна брада беше сплетена със странна придиричивост на три плитки. Беше целият косми и сухожилия и гледаше Джо с диви очи, в които въпреки всичко проблясваше хитрост и интелигентност. В едната си ръка стискаше кремъчен нож, а в другата — ръждясал щик. Очевидно беше чул Джо да се приближава и бе потърсил убежище в тревата.

— Какво има? — попита мъжът, наименуван Дънкан, с дрезгав от рядка употреба глас. — Не трябваше да идваш тази вечер.

Джо пусна вързопа, който носеше на рамото си, на земята.

— Трябва да се махаш — каза той. — Още сега.

При тези думи по лицето на Дънкан се изписа дълбоко подозрение.

— Така ли? И защо?

— Заради човека от ФБР, за когото ти разказах. Знае за теб, открил е лагера ти. Не знам как, но го е направил. Чух го да разказва тази вечер в бара. Сутринта ще дойде тук с полицията.

— Не вярвам — отговори Дънкан.

— Мамка му, Дънкан, трябва да повярваш! Ти си виновен. Ако не беше убил Дана, нищо от това нямаше да се случи.

Дънкан пристъпи и Джо отстъпи назад. Ръката му се плъзна в джоба на панталона и стисна ръкохватката на 22-калибровия пистолет. Дънкан забеляза движението и спря.

— Брат ни трябваше да умре — обясни той с проблясващи очи. — Опитва се да ме измами.

— Не, не се е опитвал да те измами. Колко пъти трябва да ти обяснявам? Сложил е скъпоценните камъни в депозитна касета, докато можем да ги продадем. Никой няма да бъде измамен. Нямаше причина да изпадаш в такава ярост и да го убиваш.

— През целия ми живот ме е лъгал. Ти също. Искях моя дял, а той не щеше да ми го даде. Аз свърших цялата работа. Аз поех рисковете. Аз убих онзи англичанин, нали?

— Ти си свършил цялата работа? — попита Джо. Сега и той беше ядосан, но същевременно крайно предпазлив по отношение на брат си. — А това, че с Дана се редувахме да идваме тук всяка седмица, за да ти носим храна и вода? И какво, по дяволите, ще правиш с пакетче скъпоценни камъни? Трябва да ги обърнем в пари и *тогава* ще си получиш дела!

— Аз свърших цялата работа! — настоя Дънкан. — Тогавата си исках скъпоценностите, искам си ги и сега. Те са у теб. Зная, че са у теб! — Въпреки пистолета той направи крачка напред. — Дай ми моя дял!

Още един пристъп на безпокойство обзе Джо. И преди беше виждал брат си в такова състояние. Познаваше неговия избухлив нрав и на какво е способен.

— Добре, чуй ме. Обещавам ти, ще си получиш дела. Сега, когато Дана го няма, можем да делим наполовина. Но тези скъпоценности няма да ти помогнат. Те са на сигурно място в ексмутската банка. Още не можем да ги продадем. Обаче по-важното е, че по изгрев агентът на ФБР ще бъде тук. — Без да изпуска Дънкан от очи, Джо клекна, бръкна във вързопа и измъкна дебела пачка пари. —

Ето ти две хиляди долара. Това са всичките ми пари в брой. Смятай ги за предплата, докато крием рубините. Във вързопа има и малко храна и вода, достатъчни за една седмица. Но трябва веднага да тръгваш. Иначе ще те хванат и пратят в затвора. Мен също ще пратят в затвора като съучастник.

— Идеята за убийството на онзи англичанин беше на Дана. Убий го и го бележи така и така. Направих каквото поиска. Аз съм невинен.

— Сега Дана е мъртъв и законът не работи по този начин. Ти извърши убийствата. Вината е твоя и моя. Разбра ли? Заедно сме в това, нали? — Джо се опита да смекчи тона си, да звучи разумно, за да не ядосва повече лудия си брат.

Усилията му бяха възнаградени. Враждебното изражение изчезна от лицето на Дънкан. Той взе вързопа и пачката пари, които Джо му подаде, и с мазен палец зарови из тях.

— Върви на другото място — каза Джо. — Знаеш го — старото локомотивно обръщало на изоставената сточна гара. Ще се срещнем там след седмица, смятано от днес. Щом намерят лагера тук празен, ще решат, че си се махнал завинаги. Ще го наблюдават няколко дни, но после ще се откажат. Сигурен съм. Ще ти кажа, щом стане безопасно да се върнеш. След известно време ще мога да продам скъпоценните камъни. Дотогава дръж парите и не се набивай в очи.

Настъпи дълго мълчание. Най-накрая Дънкан кимна. Докато Джо чакаше, той се върна в палатката и започна да събира малкото си жалки вещи. Струпа ги в една нахъсана кърпа, зави ги на вързоп, после се обърна към брат си. Когато го направи, погледът му мина над рамото на Джо и лицето му веднага се изкриви от дива ярост.

— Предател! — изрева той, докато вдигаше каменния нож. — Юда!

Изтрещя изстрел и куршумът изсвири покрай ухото на Джо. Дънкан изпищя, когато ножът беше избит от ръката му и се чу свистенето на рикоширания куршум. Той спринтира към линията на блатната трева с рев и за миг изчезна в нея. Когато Джо извади пистолета си и се обърна, за да се изправи срещу нападателя, почувства удар отстрани по главата. Пистолетът бе изтръгнат от ръката му, а едно коляно се заби в кръста му. За секунда беше прикован към земята, а китките му стиснати в желязна хватка. После бяха издърпани

назад и около тях щракна хладна стомана. Докато се гърчеше на земята, видя кой е неговият нападател.

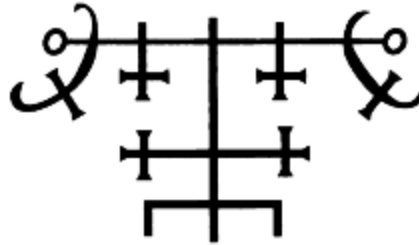
— Пендъргаст!

Агентът на ФБР носеше сиво-черна камуфлажна униформа.

— Мислех, че ще дойдете сутринта! — оплака се Джо.

— Точно това трябваше да си помислите — Пендъргаст се изправи, вдигна 22-калибровия пистолет, пъкна го в джоба си, после потъна в тревата и пое в посоката, в която Дънкан беше избягал.

38.

Пендъргаст си пробиваше път през блатна за трева. Дънкан, дивият брат, имаше преднина и агентът можеше да определи по шумовете пред себе си, че се движи със скоростта и увереността на човек, който познава тресавищата. Пендъргаст обаче беше специалист по проследяването. Беше ловувал лъвовете и биволи в Източна Африка и се впусна в това преследване със същото умение и стратегия, които би приложил, ако преследваше едър дивеч. Беше много тъмно, но използваше фенерчето си колкото може по-рядко, дори го прикриваше с една ръка, за да не бъде забелязана светлината.

Вървеше по прокараната от стремителния ход на Дънкан пътека в тревата. Много трудно го следваше, но тъй като вече няколко пъти беше влизал в тресавищата, знаеше какво да гледа. Докато тичаше, обмисляше възможностите на своята плячка. Външният вид на мъжа беше твърде странен, за да рискува да го видят на дневна светлина. Сега нямаше как да поеме към старото локомотивно обръщало. Вероятно щеше да потърси убежище на мястото, което познаваше най-добре — тресавищата. Можеше да се покрие за известно време, да състави план, докато пристигнат екипите за издирване с кучетата следотърсачи.

Разбира се, ако успееше да убие Пендъргаст, можеше изобщо да не се мести. Това изглеждаше най-добрата му възможност.

Пред агента шумовете от придвижването на беглеца бяха секнали и единственото, което се чуваше, беше вятърът. Пътеката също стана по-трудна за следване, защото Дънкан, изглежда, бе

намалил скоростта и сега се движеше по-предпазливо, следвайки едва забележима животинска пътечка. Вятърът духаше от югозапад, затова Пендъргаст можа да надуши вонята му: смесица от мръсотия, пот и пикоч. Това го поставяше срещу вятъра вляво от агента. Пендъргаст промени курса си и сега също закрачи безшумно.

Ловът на лъвове беше много подходяща метафора. Агентът не можеше да се надява да надхитри или надцака Дънкан, защото той беше в своята естествена среда. Щеше да се наложи Пендъргаст да разчита на своите инстинкти и на остриите си сетива.

Няколко прясно счупени тревни стебла му подсказаха, че мъжът е напуснал животинската пътека. Пое по следите на Дънкан, позволявайки си само от време на време да светва с фенерчето, колкото да не ги изгуби. Пътеката потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в дебелиите, високи блатни треви. Намираха се на средно голям остров в тресавището и след малко щяха да стигнат до кална плитчина и приливен канал.

След около пет минути тишина, като изключим шумоленето на тревните стъбла под пристъпите на вятъра, отдясно долетя звук — остър пукот. Пендъргаст на мига се закова на място и започна да души въздуха. Тежката човешка воня вече не се усещаше. Това означаваше само едно: Дънкан вече не беше пред него и срещу вятъра.

Къде беше той? Пендъргаст веднага се досети, че щом дивият брат е усетил, че няма да може да му се изплъзне, е решил да го заобиколи и да му излезе в гръб.

След като си позволи за кратко да светне фенерчето, Пендъргаст смени посоката на югозапад и започна да си пробива път през тревата. Описа малък полукръг от около десетина метра и спря на място. С малко късмет сега се намираше или зад Дънкан, или — което щеше да е по-добре — перпендикулярно на неговия маршрут.

Докато пазеше пълна тишина, стиснал пистолета и фенерчето, той се ослушваше за всеки възможен звук — вдишване, пукот на клонка, който щеше да сигнализира за приближаването на Дънкан.

Обаче не се чуваше нищо.

Минаха пет минути, през които Пендъргаст стоеше на мястото си, без да помръдва. И в този момент я усети: вонята на Дънкан, която отново се носеше към него от югозапад.

Какво се беше случило? Пендъргаст помисли и стигна до извода, че Дънкан вероятно го е чул и е отказал да се връща по стъпките си. Вонята, която стигна до ноздрите му, не беше толкова наситена: Дънкан бе използвал времето, за да се отдалечи на значително разстояние от него. Може би наистина се опитваше да му избяга.

Пендъргаст се измъкна от скривалището си и закрачи бързо срещу вятъра по посока на миризмата, като сега използваше фенерчето си по-често в търсене на следи, по-съсредоточен върху скоростта, отколкото да пази тишина. Няколкото минути бързана директно през гъстата трева го доведоха до края на кална плитчина. От другата страна на плитчината имаше широк приливен канал. Приливът идваше мощно — вълнички черна вода се носеха навътре в сушата с опасна скорост, заливайки лабиринта от тревни островчета.

Фенерчето му разкри наблизко следи. Те излизаха от блатната трева и продължаваха право надолу към водата. Пендъргаст освети с фенерчето канала — Дънкан беше там, главата му подскачаше нагоре-надолу, докато се опитваше да преплува канала към калните плитчини от другата страна.

Пендъргаст не се поколеба. Прибра фенерчето в джоба на камуфлажната си униформа, изтича до края на брега долу и се гмурна. Водата беше студена като лед, скоростта ѝ беше най-малко десет възела с опасно обратно течение отдолу, което заплашваше да го всмуче и отнесе. Той загреба здраво, за да прекоси канала, борейки се със студа и солената вода, която се опитваше да го повлече. Когато главата му изскочи над водната повърхност, отново видя Дънкан, вече излязъл от водата нагоре по течението и борещ се с калта от другата страна на канала.

Бяха му нужни три отчаяни минути, за да стигне до другия бряг, макар че беше отнесен поне сто метра встрани. Най-сетне успя да напипа дъно под краката си и излезе от водата почти измръзнал. Веднага започна да газии пълзи през дълбоката до коляно кал на плитчината. Луната се показа иззад носещите се пред нея облаци за кратко, но достатъчно за Пендъргаст да зърне Дънкан. Стоеше в края на линията от висока трева на стотина метра от него с щик в ръката. Беше покрит с кал от глава до пети и се виждаше само бялото на очите му, вторачени в агента с дива ярост.

После той се обърна и изчезна в тревата.

Пендъргаст се бореше с калта, докато не стигна мястото, откъдето Дънкан беше изчезнал. Забеляза, че изсъхналата трева е смачкана и натрошена в толкова дива бъркотия, че не можеше да каже кои тревни стебла са счупени от минаващ човек и кои са дело на ветровете и бурите. Въпреки това Дънкан беше оставил следи под формата на малки кални петна.

Докато Пендъргаст си пробиваше път навътре в сушата, тревата стана още по-гъста. В началото калните петна го водеха през сухата трева, но скоро изчезнаха и той изгуби следата. Луната отново се скри зад облаци и видимостта беше близо до нулата. Дори фенерчето не вършеше работа в тази гъста трева. Дънкан вече не беше срещу вятъра, което означаваше, че може да е навсякъде.

След като още няколко минути си пробива път с усилие през тревата и изсъхналата тръстика, Пендъргаст отново спря, за да се послуша, стиснал своя „Лес Беър“ .45 калибър в ръка. Цареше тишина. Изглежда Дънкан имаше свръхестествената способност да се движи с минимален шум, без да разбутва тревата. Постигание, което Пендъргаст знаеше, че не може да повтори.

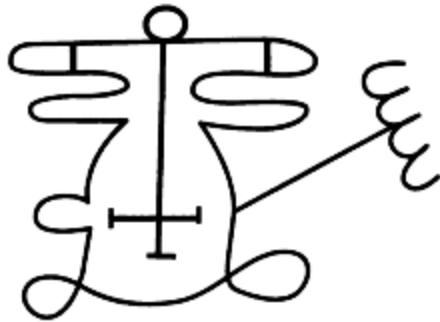
Докато стоеше неподвижен в гъсталака, осъзна, че в увлечението си от преследването е допуснал сериозна тактическа грешка. Беше заграден от всички страни и ослепен от стената висока трева. И макар въоръжен, беше беззащитен срещу Дънкан. Доколкото можеше да прецени, Дънкан знаеше неговото местоположение и точно в момента се готвеше да го нападне. Вятърът се бе усилил и прикриваше шума от движенията на дивия брат.

Пендъргаст бе уверен, че Дънкан ще го нападне всеки момент.

Мислеше напрегнато, докато бързо се въртеше на място, всички сетива напрегнати докрай. Сигурно беше въпрос на секунди. Напрегна се, всички мускули готови.

В този миг, почти без да я разклати, от тревата проблесна щикът, стискан от кална длан, и се стрелна към сърцето на Пендъргаст.

39.

Благодарение на дълго усъвършенствания си инстинкт, Пендъргаст се извъртя в последния момент и се отместа от пътя на острието толкова бързо, че за миг се отдели от земята. Когато агентът се приземи с трясък, Дънкан изскочи от тревата с щик в ръката, замахна, отрязва голямо парче от ръкава на камуфлажното му яке и запрати фенерчето някъде в мрака. Пендъргаст се претърколи, скочи на крака и стреля веднъж със своя направен по поръчка пистолет. Дивакът обаче вече бе потънал обратно в джунглата от блатна трева. Пендъргаст стреля отново в посоката, в която беше изчезнал — веднъж, втори път — след това спря, за да се послуша. Само беше похабил мунициите. Мъжът сигурно вече маневрираше обратно, за да нападне отново.

Пендъргаст клекна, за да намери фенерчето, опипвайки земята в мрака, но го откри счупено. Сега беше напълно сляп на непознато място. Следващото нападение можеше да бъде по всяко време и от всяка посока. Приливът вече беше толкова силен, че беше като в капан на този тревист остров с Дънкан. Никой от двамата не можеше да избяга от другия. Все пак въпреки огнестрелните си оръжия агентът беше в неизгодно положение. В тази гъста трева, шумоляща на вятъра, Дънкан можеше да пропълзи до него, без да го забележи. Останеше ли да чака нападението тук, щеше да изгуби.

Въпросът беше как да обърне неизгодното положение в своя полза. Имаше едно възможно решение. Беше крайно, но можеше да

сработи.

Докато обмисляше решението, осъзна, че Дънкан се готви за следващото нападение и този път може да не извади късмет да го избегне. Беше сигурен само в едно: дивакът щеше да се приближи от посока срещу вятъра, за да не издаде присъствието си с телесната си воня.

Срещу вятъра. Това беше важното.

Пендъргаст стисна туфа суха трева, сплете я, извади запалката си и я подпали. Тя лумна на вятъра, пукайки звучно. Той пъхна пламтящата туфа сред гъстата растителност и я размаха насам-натам, подпалвайки на мига сухите стъбла, които започнаха да горят със силно прашене. Поривите на вятъра бързо подкараха пламъците напред, докато Пендъргаст се измъкваше в срещуположната посока, отдалечавайки се по диагонал от разширяващия се огън. Той отново пъхна импровизираната факла в сухата трева, после пак, като всеки нов огън избухваше и се съединяваше с другите.

След по-малко от минута истинска огнена стена се носеше пред вятъра из острова с луд рев, а искрите и пламъците се стрелкаха нагоре. Пендъргаст продължаваше да се движи в обратната посока през неизгорялата трева, докато не стигна мястото, където започваха калните плитчини, заобикалящи тревистия остров. Сега облаците бяха малко по тънки, а приливът продължаваше да нахлува навътре в сушата. Околността бе осветена от призрачните светлини на огъня, които се отразяваха в блестящата повърхност на калните плитчини, оцветявайки ги в кървавочервено.

Пендъргаст внимателно наблюдаваше бушуващия пожар. Както беше очаквал, огънят, тласкан от усиления се вятър, се движеше в полукръг като змия, която се готви да ухапе опашката си. Пожарът се превърна в огнен ад, околният въздух бързо се нагорещяваше. С всяка минута незасегнатата тревна площ намаляваше. С готов за стрелба пистолет в ръка, Пендъргаст започна да прави обиколка на острова, придържайки се към самия край на тревата, като се придвижваше бързо и тихо.

Най-накрая сред рева на пламъците чу вик — по-скоро вой от ярост и отчаяние. Той продължи по края на тревата по посока на рева. Скоро воят бе последван от тропот на стъпки — Дънкан беше прогонен и панически бягаше от пламъците.

Бърз като нападаща змия, Пендъргаст се втурна в тревата. Уплашеният дивак тичаше успоредно с него, а по раменете му играеха отблясъците на огъня. Пендъргаст се хвърли, скочи на гърба му и го зашемети, удряйки го с ръкохватката на пистолета по главата. Когато се стовариха на земята, измъкна щика от ръката на Дънкан и го запрати в приближаващите се пламъци. Заклучи ръцете му с белезници на гърба, изправи се и къде с дърпане, къде с носене, изнесе изгубилия съзнание мъж от приближаващите пламъци в плитчината. Там го пусна да цопне в калта.

Докато го чакаше да се свести, почисти колкото можа саждите и изсъхналата кал от ръцете и краката си. Скоро видя, че очите на Дънкан затрепкаха и се отвориха — гротескно бели на калния фон на лицето му. После с безмълвна ярост се спряха върху него.

— Спести си усилията — каза Пендъргаст. — Ще се наложи да почакаме тук, докато започне отливът. След това ще те заведа при брат ти.

40.

Нощният вятър отнесе бурята, която беше надвиснала над Ексмут през последните няколко дни, и денят се роди ярък и по-топъл. Сега обедното слънце грееше доброжелателно върху главната улица, позлатявайки фасадите и витрините на магазините, и очертаваше рязко релефа на голямата тълпа, струпана пред полицейския участък. Пърсивал Лейк стоеше малко по-назад от тълпата, а Керъл беше до него на прага на своя магазин. В едната си ръка той стискаше пазарски плик, а с другата държеше ръката ѝ.

Това е, помисли си той, почти болезнено типично събитие за малък град в Нова Англия. Пред стъпалата към участъка бяха подредени микрофон и подиум и през последния час всеки, който представляваше нещо в града, се бе изредил пред него. Началото беше сложил първият от градските съветници — възрастен саможив господин от старата новоанглийска порода, който въпреки поста си вече рядко се появяваше на публични места. Последва го другият оцелял градски избраник — естествено, Дана Дънуди не можеше да присъства. След него по първа ръка хора като директора на библиотеката и уморителния някогашен актьор Уорли. А сега, последен, началник Мърдок бе заел реда си пред микрофона. Едрата му фигура се бе завъртяла под такъв ъгъл, че фотографите от медиите да могат да щракнат профила му. Вече бе отбелязал с подробности

своята важна роля в решаването на случая. В момента изразяваше облекчение, че това „срамно петно“, имайки предвид фамилията Дънуди и техните съвременни, както и минали престъпления, най-сетне е измито от града. От едната му страна стоеше заместникът му Гавин, който очевидно се чувстваше неловко от цялото това внимание. От другата му страна бе поставена запечатана стъклена кутия, в която лежаха дващестте и един кървавочервени рубина, които съставяха „Гордостта на Африка“ и проблясваха ослепително на слънчевата светлина. Пазеше ги скучен представител на лондонския „Лойдс“, който — Лейк беше сигурен в това — не само ги пазеше, но скоро щеше да ги вземе. В края на краищата компанията бе изплатила преди повече от век иска за обезщетение и в резултат ги притежаваше.

Лейк още не можеше да преглътне факта, че тези скъпоценни камъни и тялото, в което са се намирали, са лежали зад стената в мазето му през всичките тези години!

Поредицата от шокове през последните няколко дни на разкрития — едно след друго и всяко следващо по-странно от предходното — беше такава, че Лейк се чувстваше доста изтощен. Без съмнение като много от жителите на града. Въпреки това почти всички бяха дошли. Цяло море от глави — стотици, хиляди глави, заели почти цяла пряка от входа на полицейския участък. Контурите им бяха ясно очертани на яркото слънце. Погледът му бродеше сред тях и се спираше на познатите лица: Марк и Сара Лили, облечени еднакво, стария Бен Бойл, Уолт Одърли, собственика на странноприемницата. По някакъв начин въпреки баналните приказки на Мърдок, въпреки надутите речи и политически дребнавости на малкия град, ритуалът без съмнение беше благословение. Мърдок по своя противен начин бе прав. Ужасът, който беше тровил града повече от столетие, бе разкрит, назован и изкоренен. Сега, след всичко случило се, градът можеше да оздравее.

Началникът се впусна във възторжен завършек, поръсен обилно с „ние сме солта на земята“, „да живее Америка“ и „бог да ви благослови“. Имаше ръкопляскания и одобрителни викове. Това беше и краят. Тълпата започна да се разотива, съпроводвана от продължаващото щракане на фотоапаратите.

Лейк зърна Пендъргаст в обичайния му черен костюм, застанал в един отдалечен ъгъл. Констънс Грийн беше до него — слабо, красиво

привидение в старомодна дантелена рокля. Единствената ѝ отстъпка пред модерния свят бяха чифт класически слънчеви очила „Рей Бан“ като защита срещу слънцето.

— Какво съвършено малоградско представление — отбеляза Лейк.

Керъл се засмя.

— Точно заради това обичам градчето.

Лейк стисна ръката ѝ, откъсна се от фасадата на магазина, прекоси улицата и започна да си пробива път през навалищата, докато не стигна до Пендъргаст. Агентът, който гледаше ту на една страна, ту на друга, проучвайки тълпата много внимателно, спря поглед върху него, докато се приближаваше.

— Не мислите ли, че Мърдок можеше да спомене името ви поне веднъж? — попита Лейк. — В края на краищата вие, а не той, бяхте снощи в тресавището.

— Мразя общественото внимание — обясни Пендъргаст. — Нека началникът изживее своите пет минути слава — буквално.

— На мен все още ми си струва невероятно, че Дана и Джо са имали брат, който през всички тези години се е криел в тресавищата.

— Братята Дънуди произхождат от проблемно семейство, което е било такова поколения наред, най-малкият от братята, Дънкан, е роден с психически и емоционални проблеми. Не само не е бил обичан, но е бил срам за своите родители. Те пазят неговото раждане в тайна, никога не го изпращат на училище. От онова, което знам, той отвърщал на родителите си със същата неприязън. Веднага щом става достатъчно голям, избягва от къщи. След известно време се връща „у дома“, ако може така да се каже. Живял е в тези тресавища дълги години с неохотната помощ на своите братя... които накрая откриват за какво могат да го използват — да убива.

— Как, за бога, успяхте да разкриете неговата самоличност?

Пендъргаст сви рамене.

— Обикновен процес на отстраняване. Отстраних всеки заподозрян в града, включително вас.

— Мен?

— Не е толкова необичайно да разиграеш престъпление в собствения си дом и после да симулираш интерес към разследването, за да се поставиш сред незаподозрените. Но вашата реакция по време

на разходката ни из градината със скулптурите и по-късно при разговора ни в морския фар ме убеди, че наистина нямате нищо общо с кражбата. Между другото, въпреки вашето родословно дърво не сте родом от Ексмут. Само местен би могъл да знае за старите престъпления и така да извърши новото. Докато оглеждах града обаче, всичките ми заподозрени бяха отстранени. Това извади на сцената неизвестен трети — някой като Дънкан. Семейство Дънуди наистина успя да привлече, вниманието ми. В дните преди смъртта на Дана забелязах малко валмо яркоцветна вълна, подобна на крещящите одежди, които той харесваше, закачено на един храсталак далеч навътре в тресавищата. А когато споменах „Баскервилското куче“ във връзка с липсващата от кухнята в ресторанта храна, реакцията му го издаде. Разбира се, убийството му беше временен неуспех. Но след това забелязах напрегнатото държане на брат му Джо, макар да имаше желязно алиби и въобще да не го смятах способен на братоубийство. Фамилията Дънуди има дълбоки корени в града, а през деветнайсети век са били много повече. Но онова, което привлече вниманието ми, беше редовното отмъкване на храна от ресторантската кухня. Затова снощи на бара заложих капан на Джо... и той влезе в него.

— Подивял брат. Вероятно той е причина за местните легенди за Сивия косач. — Лейк поклати глава. — Е, какво мога да кажа, освен че когато дойдох да говоря с вас за кражбата на виното ми, през ум не ми е минавало, че ще доведе до всичко това. — Той му подаде пазарския плик. — Между другото, ето я бутилката „Шато От-Бракиланж“. Спомням си, че поискахте сам да си я изберете от кашона и все още може да го направите, но ми се стори, че тази е най-добре запазената.

Пендъргаст взе плика.

— Благодаря много. Сигурен съм, че ще бъде повече от отлично. Лейк се поколеба за миг.

— Всъщност кой е извършил кражбата? Имам предвид от моето мазе.

— Джо и Дана.

— Предполагам, сте разпитали Джо?

— Да, сега говори доста свободно.

Лейк малко се страхуваше да зададе следващия въпрос.

— Знаете ли... знаете ли какво е направил с всичкото вино?

— Съжалявам, но го е изкарал с лодката си и го е изхвърлил в морето.

Лейк сложи ръка на зиналата си уста.

— Трябвало да направи три курса, за да успее да се отърве от всичко.

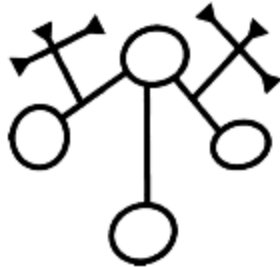
— Мили боже — промълви Лейк със задавен глас.

— Разбирам — отговори мрачно Пендъргаст.

В този момент Констънс се намеси за първи път.

— Забелязала съм — каза тя с тих и равен глас, — че има много престъпления, за които смъртното наказание не изглежда достатъчно сурово!

41.

В типичен новоанглийски стил денят, който бе започнал слънчев и топъл, няколко часа след церемонията се смрачи и се развихри нова буря. Докато гледаше през прозореца на Пендъргаст в странноприемницата, Констънс виждаше как клоните на близките дървета се огъват от вятъра. Макар да имаше пълнолуние, луната беше скрита зад слоеве дебели буреносни облаци, които хвърляха тежки капки по стъклото на прозореца.

— Класическа североизточна буря — отбеляза Пендъргаст.

Констънс се обърна отново към него. Малката група репортери, дошли, за да отразят събитията, си бяха тръгнали и в градската атмосфера се усещаше въздишка на облекчение. След вечеря Пендъргаст я бе поканил в стаята си, за да споделят бутилката „Шато От-Бракиланж“. Констънс беше раздвоена. От една страна се чувстваше поласкана, че е готов да сподели толкова скъпо вино с нея, но от друга, още помнеше въздействието, което ѝ беше оказала чашката калвадос, когато беше за последен път в неговата стая. Не искаше отново да изгуби контрол.

— Сигурен ли си, че искаш да пиеш сега? — попита тя.

— *Carpe diem*^[1] — отговори той. — Кой знае какво ще донесе утрешният ден? А и каква хубава обстановка: навън бушува буря, вътре има огън, плюс нашата приятна компания.

Пендъргаст махна внимателно капсулата на бутилката, извади тапата и я остави настрана, после използва свещ, за да погледне през виното и да го декантира. Веднага си сипа малка глътка, завъртя

виното и го изпи. Изражението на лицето му, със затворени очи и извита назад глава, каквото Констънс не беше виждала досега, изразяваше чисто чувствено удоволствие.

— А на мен? — попита тя след малко.

Очите му се отвориха.

— А, Констънс, просто исках да се уверя, че не се е превърнало в оцет. За да ти спестя разочарованието. Имам удоволствието да те уверя, че не е.

Той остави чашата си и напълни нейната, после сипа и на себе си.

— Трябва да го изпием бързо.

— Не трябва ли да поеме въздух?

— Вино на такава възраст и с толкова сложна структура бързо става на оцет. *Après toi*^[2]. — Той взе чашата си. Тя вдигна другата.

— Не съм сигурна какво да правя — призна Констънс с нервен смях. — Разбира се, пила съм вино и преди, но никога подобно на това.

— Първо ще се чукнем.

Чукнаха се. Погледите им се срещнаха. Помълчаха.

— А сега ще пием. Просто прави като мен. Пиенето на вино е заобиколено от много ненужна пищност. Единственото, което трябва да направиш, е да го завъртиш — ето така — да вдишаш аромата и после да отпиеш. Ето така.

Пендъргаст завъртя течността в чашата, вдиша веднъж, отпи глътка. Вдиша още веднъж и отпи втора глътка.

Констънс направи същото. Имаше вкус на... вино. Ни повече, ни по-малко. Тя се изчерви, защото ѝ хрумна, че Пендъргаст го хаби за нея.

— Скъпа Констънс, не се тревожи, ако не усетиш веднага вкуса, който усещам аз, или не му се наслаждаваш толкова дълбоко като мен. Виното е като много от по-изтънчените неща в живота, които изискват време и опит, за да извлечеш пълната мяра удоволствие и смисъл.

Той отново ѝ обясни как да завърти виното в чашата, да го вдъхне и да отпие, вдишвайки.

— Речникът за пиенето на вино е твърде неясен — продължи той. — Причината е невъзможността на думите да опишат вкуса и миризмата.

— За теб какъв вкус има?

— Бих казал, че това вино гали небцето като коприна, загърната в кадифена текстура. Причината е възрастта — почти всички плодови нотки и танини са били преобразени. — Той отпи отново. — Усещам подправки, шоколадови трюфели в дървена кутия, повехнали цветя, есенни листа и оттенъци на кожа.

Констънс отново отпи, но не можа да открие тези вкусове в своето вино.

— Това вино е неукрасено, структурирано, с голям финес и дълъг, бавен завършек.

— И какво по-точно го прави толкова хубаво?

— Всичко. Всяка глътка изтъква друг аромат, друга характеристика. — Той отпи отново. — То е толкова прекрасно завършено, толкова добре уравновесено — всяка нотка излиза напред, когато ѝ дойде редът. И най-важното, притежава този *goût de terroir* — специалния вкус на земята, където зърната са се налели. Съдържа самата душа на онзи прочут, но отдавна изчезнал дваакров хълм, съсипан от иприта през Първата световна война.

Пендъргаст наля на двамата втора чаша и Констънс внимателно опита. Беше по-меко от повечето вина, които си спомняше да е пила, и притежаваше уханна изтънченост, която ѝ беше приятна. Може би щеше да се научи да се наслаждава на виното като Пендъргаст. Докато отпиваше, усети леко изтръпване на устните и приятна гъделичкаща топлина, която сякаш се излъчваше от собствената ѝ сърцевина. Помисли си, че май наистина открива нотки на трюфели и кожа.

Пендъргаст стана от мястото си до нея на леглото и закричи замислен напред-назад с чаша в ръка. Придобиването и пиенето на това прелестно вино бе събудило у него рядко душевно състояние и той беше необичайно словоохотлив.

— Констънс, трябва да знаеш, че това криминално разследване е пълно с ирония повече от всяко друго. Имаме историка Маккул, който пристига тук с информация за скъпоценностите, но не и за мястото, където „Пембрук Касъл“ потъва. От друга страна, имаме братята Дънуди, които знаят точно къде се е разбил корабът, но нямат представа за съществуването на скъпоценните камъни. Когато двете страни се срещат — *voilà* — престъплението е заченато. На братята е нужно време, за да разиграят фалшивата кражба на виното, което обяснява няколкото седмици, които минават след заминаването на

историка. Те знаят, че има голяма вероятност Маккул да се върне и искат да са готови за това. Затова Дана Дънуди е отишъл да прегледа Тайбанеските символи. След убийството барманът Джо е в отлична позиция да разпространява слухове за символите, изрязани върху трупа на Маккул, и предположението, че са набъркани вещиците. Нещо, в което родените в Ексмут, които са израснали с подобни легенди, ентузиазирани ще повярват. Наистина чудесно пращане за зелен хайвер.

— Как научи за третия брат? Обяснението, което даде тази сутрин на Лейк, изглеждаше преднамерено неопределено.

— Така е. От проучванията ми стана ясно, че някой живее в тресавищата. Липсващата храна, пътеките, на които попаднах, миризмата на лагерен огън, усещането, че някой ме следи по време на експедициите ми из тресавищата, означаваха само едно. И сочеха Джо Дънуди като заподозрян. Валмото вълна от пуловера на Дана Дънуди и посещението му в Салемската библиотека, за да види символите, направиха участието на братята много по-вероятно. Обаче подозрението ми се превърна в сигурност след посещението при патолога. Убийството на Дана беше внезапно и неочаквано, извършено в пристъп на ярост — не като преднамереното убийство на Маккул. — Той се върна на мястото си на леглото до Констънс. — Докато Дънкан се е опитвал да замече следите си, изрязвайки символите върху трупа на брат си, както е сторил с историка, не е имал достатъчно кураж, затова и тези колебливи срезове.

Констънс отпи още една глътка вино. Воят на вятъра и трополенето на дъжда бяха приятни тук, в уютната стая с нейното сумрачно осветление и пукането на цепениците в камината. Чувстваше и топлината на тялото на Пендъргаст до своето.

Забеляза, че той я гледа. Този поглед въпросителен ли беше, или пълен с очакване?

— Да, Констънс — каза той меко, — виждам, че имаш други въпроси за случая?

— Аз само... — започна тя едва след известно време, докато се опитваше да подреди разпилените си мисли. — Струва ми се, че нещо липсва. — Каза го повече, за да запълни все по-опасното мълчание, отколкото заради нещо друго.

— Какво имаш предвид?

— Тези трактати, които прочетох в Салемската библиотека. За „странстващото място“, за „черното поклонничество до южния бряг“. Доказахме, че вещиците не са измрели, както всички са си мислели, а са се преместили на юг.

— Без съмнение това е любопитна странична линия на събитията. — Пендъргаст отпи глътка вино, после допълни двете чаши и отново седна на леглото. Декантерът вече беше почти празен.

Констънс остави чашата си на масата.

— Къде са отишли и какво е станало с тях? Единственото място на юг от тресавищата, което ти откри, е Олдъм.

— Но Олдъм не е вещерско селище. Било е заселено от рибари и постепенно е запустяло. Трябва да уточня, че е станало преди около осемдесет години след урагана през 1938. Освен това не вещици са изрязали надписите върху труповите на Маккул и Дана Дънуди. Вече имаме признанията на истинския „гравьор“, който е всичко друго, но не и магьосник. Нали ти наскоро иронизираше всякаква възможна връзка с магьосничество в този случай? — Пендъргаст направи пауза. — Скъпа Констънс, не бива да приемаш тези неща твърде буквално. Знам за увлечението ти по странното и необикновеното. Четенето през всички тези години на *outré*^[3] книги в мазето на „Ривърсайд Драйв“ 891 не може да не е оказало своето влияние, но дори легендата да е вярна — „юг“ може да означава какво ли не и къде ли не. Може да означава Глочестър и дори Бостън. А днес тези вещици — ако приемем, че са такива — са само далечен спомен.

Констънс потъна в мълчание. Пендъргаст похлупи ръката ѝ със своята.

— Повярвай ми — трябва да престанеш да мислиш за това. Още не ми се е случвало да работя по случай, в който всички нишки се свързват перфектно една с друга.

Констънс продължаваше да мълчи: в момента изобщо не го слушаше. Сърцето ѝ започна да блъска, а гърдите да я стягат. Почувства тръпки по цялото си тяло. Ръката на Пендъргаст, която още лежеше върху нейната, сякаш я пареше. Бурята от чувства в нея сякаш щеше да я разкъса. Почти без да съзнава какво прави, измъкна ръка изпод неговата и я сложи върху нея. После бавно и преднамерено я вдигна от покривката на леглото и я сложи върху коляното си.

Пендъргаст замръзна на мястото си. Очите му надникнаха в нейните — огънят се отразяваше в тях като бляскави сребристи късчета.

Също толкова бавно и преднамерено тя започна да насочва ръката му под своята рокля.

За миг всичко застина. После той се обърна към нея толкова рязко, че чашата му полетя към пода и се разби на хиляда парчета. Едната му ръка стисна вътрешността на бедрото ѝ, другата се впи в предницата на роклята толкова силно, че можеше да откъсне копчетата. Устните му смазаха нейните... и в този момент той също толкова рязко се отдръпна. Преди тя да успее да схване какво става, вече бе скочил от леглото с едно-единствено гъвкаво движение. След това, напълно необяснимо, започна да събира парчетата от винената чаша и да ги пуска в кошчето за боклук с ръце, които леко потрепваха. Констънс просто го гледаше смаяна и неспособна да мисли.

— Констънс, ужасно съжалявам — чу го да казва. — Мисля, че май ти скъсах роклята.

Тя още не можеше да намери думи.

— Трябва да разбереш. аз съм мъж, а ти си жена... Привързан съм към теб повече, отколкото към всеки друг... — Докато говореше, продължаваше да събира парчетата стъкло.

Тя си върна гласа.

— Престани да се суетиш наоколо.

Той спря, застанал между масата и гаснещия огън. Лицето му бе зачервено.

— Мисля, че странната природа на нашите отношения не допуска да действат според чувствата, които може...

— Млъкни.

Пендъргаст я послуша. Продължаваше да стои прав и да я гледа.

Констънс стана. Първо изпита объркване, после неловкост и накрая унижение и гняв. Вторачи се в него, а тялото ѝ трепереше.

— Констънс?

С внезапно силно движение с опакото на ръката тя бръсна чашата си от масата, разбивайки я в каменната плоча на камината.

— Събери и *това*!

После се втурна към вратата и със замах я отвори широко.

— Чакай! — извика подире ѝ Пендъргаст. — Не си тръгвай...

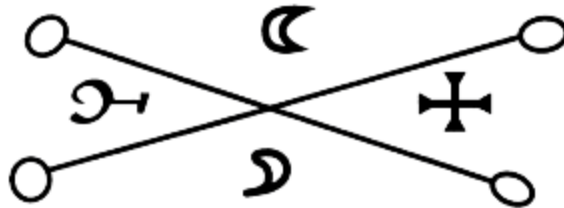
Но тя не чу останалата част от изречението, когато блъсна вратата да се затвори и хукна надолу по стълбите към своята стая.

[1] Улови мига (лат.). — Б.пр. ↑

[2] След теб (фр.). — Б.ред. ↑

[3] Странни (фр.). — Б.пр. ↑

42.

Пърсивал Лейк се откъсна от прозореца, който гледаше към бушуващия Атлантически океан отвъд острите скални зъбери на високия бряг. Бурята се оказа доста силна. При всяко завъртане лъчът светлина от морския фар запращаше краткотрайно сияние по далечните дюни и водата, осветявайки редиците белогриви прибойни вълни, които неуморно се носеха и стоварваха с гръм върху брега. Токът в къщата беше угаснал, но морският фар имаше свой собствен генератор за извънредни случаи, който му позволяваше да работи, независимо от времето.

Той се обърна и загледа как Керъл пали последната от свещите, които трепкаха върху полицата на камината и масите във всекидневната. В съчетание с топлата жарава в масивното каменно огнище това придаваше на стаята възхитителна атмосфера. Спирането на тока беше нещо обичайно за мястото, където се намираха — в самия край на кабела. На Лейк му беше приятно... стига да не продължава твърде дълго.

Керъл се изправи. През последните няколко дни изглеждаше нервна и напрегната, но сега прекрасното ѝ аз отново се беше върнало.

— Много обичам светлината на свещи — отбеляза тя.

Лейк отиде до нея и я прегърна.

— Имам идея. Много специална идея.

— Зная какви са ти „специалните идеи“ — смушка го тя с лакът.

— Не, тази е различна. Ела с мен. — Той взе свещник със запалена свещ и я поведе за ръка към вратата на мазето. — Хайде.

Поведе я надолу по тесните стъпала. Долу шумът на бурята бе приглушен, а скърцането на гредите на старата къща по-силно.

— Какво си намислил?

— Ще видиш.

Той пое надолу по коридора в мазето, покрай своето ателие и навлезе в най-старата част. Все още беше опустошена от кражбата, лавиците, на които бяха лежали бутилките, се търкаляха по земята, заобиколени от счупени стъкла и миризмата на вино. Нишата, открита от Пендъргаст, още беше отворена — дупката зееше и вътре си виждаха ръждясалите вериги. И всички тези прекрасни бутилки вино бяха на океанското дъно! Каква мисъл! Лейк мина край празните стелажи и се насочи към сандъка с кашона „Шато От-Бракиланж“.

— Подръж това. — Подаде ѝ свещника и се наведе да свали капака. Бутилките бяха сгущени в гнездата си. Само едно беше празно — онази, която беше дал на Пендъргаст. Той извади една бутилка и я вдигна нагоре.

— След като отворих кашона, хайде да изпием още една.

— Сигурен ли си? Не струва ли около десет хиляди долара?

— Много, много повече. Но не ставаме по-млади, а за какво е виното, ако не за пиене?

— Може би ти не ставаш по-млад — отговори тя със смях. — Както и да е, след всички тези години не зная нищо за виното, така че само ще го хабиш с мен.

Той я прегърна.

— Грешиш. Скъпа, ние двамата, ти и аз, ще възстановим тази сбирка. Ще пътуваме до Италия, Франция и Калифорния. Ще опитваме вино и ще го изпращаме тук. Ти трябва да обучиш небцето си. И какъв по-добър начин да го правиш от този да започнеш с най-великото вино, правено някога. — Притисна я към себе си.

— Това е много мило. Добре, убеди ме.

— Не беше трудно.

Обърнаха се да си вървят. Когато минаваха край отворената ниша, Лейк се спря.

— Като си помислиш, че цяло богатство от рубини е лежало тук точно под носа ни. Жалко, че не ги намерихме.

Почувства, че Керъл потрепери.

— Радвам се, че не ги намерихме. Помисли си само за всички заклани майки и деца. Приказките за кървави скъпоценни камъни. Във всички случаи лош късмет.

— Права си.

Хванал бутилката внимателно, така че да не разбърка утайката, Лейк я качи по стълбите във всекидневната и я сложи много предпазливо върху масата срещу камината. После свали оловната капсула и избърса гърлото на бутилката с влажна кърпа. Тапата изглеждаше добре — никакви следи от теч или мухъл. След това внимателно намести върха на тирбушона в центъра на тапата, бавно го нави навътре, закачи лостчето на ръба на гърлото и затаил дъх, я издърпа.

Сега беше моментът на истината. Не беше казал на Керъл, но имаше твърде голяма вероятност толкова старо вино да е станало на оцет или най-малкото да е корквано^[1]. Но щом вдъхна миризмата, усети богато разнообразие от аромати, които показваха не само, че виното е наред, но притежаваха удивителни и сложни нюанси. Той вдъхна отново и се наслади на различните характерни слоеве.

— Еха — измърмори.

— Добро ли е?

Той кимна и донесе декантер. Внимателно, все едно докосваше бебе, декантира виното, оставяйки около два сантиметра и половина от върха на вдлъбнатото дъно на шишето. След това наля в две чаши. Двамата отпиха по глътка. Вятърът блъскаше къщата и караше прозорците да потракват. Лъчът от морския фар се плъзна по морето, после още веднъж.

Те се наслаждаваха на виното в тишина, без обичайното бърборене на познавачите за този аромат или онзи вкус. Лейк обичаше това. Така или иначе пиенето беше свързано с прекалено много приказки. Като в музеите, където винаги има хора, които не спират да говорят умно. Пази боже за разнообразие просто да погледат в мълчание!

Приятно му беше, че Керъл се наслаждава на виното. Да, тя можеше да се научи. Щяха да пътуват, да опитват и да купуват. Това щеше да осигури основа на връзката им. Нещо, което досега му липсваше в нея. Да, щеше да бъде прекрасно преживяване... и щеше да му помогне най-накрая да приеме смъртта на жена си. Така най-

сетне щеше да запълни празнотата в сърцето си. Усещането за невъзвратима загуба.

Те продължиха да отпиват.

— Какво беше това? — попита Керъл.

Той се послуша. Беше се чул трясък. Пристъп на вятъра запрети дъжда да трополи върху прозорците. След това се чу втори, по-силен шум. Стори му се, че идва откъм верандата.

— Мисля, че вятърът току-що отнесе един от люлеещите се столове. — Лейк отново се зае с виното си.

Поредният трясък разтърси верандата, все едно някой тропаше с крак.

— О, това не беше люлеещ се стол — подхвърли Керъл.

— Ще проверя. — Той стана, взе фенерчето от масата и излезе от хола към предния коридор. Когато стигна вратата, чу нещо да я удрия, все едно някой чука силно по нея. Внезапно почувства тревога, отиде до редицата странични прозорци и светна с фенерчето през тях, за да провери дали има някого отвън.

Неясни кални отпечатъци прекосяваха заливаната от дъжда веранда, но не можа да види кой стои пред вратата. *Мили боже — помисли си Лейк, — кой, по дяволите, е излязъл в тази буря?* Който и да беше, стоеше прекалено плътно до входната врата, за да го види. Антикварната врата нямаше шпионка.

— Кой е там? — попита Лейк, опитвайки се да надвика шума на бурята.

Отговорът отново беше несигурно почукване, после потракване с дръжката на вратата. Слава богу, беше заключена.

— Вижте, ако имате някакъв проблем, ще ви помогна, но първо трябва да говорите с мен!

Керъл се появи в коридора.

— Какво става?

— Някакъв луд е пред вратата. — Той се обърна отново напред.
— *Кой е?*

Вместо отговор тежко тяло се стовари върху вратата и я разтърси цялата. Керъл изпищя и отскочи назад.

— Керъл, донеси ми бейзболната бухалка!

Тя изчезна в мрака на кухнята и миг по-късно се върна с брезовата „Луивил Слъгър“, която държаха в шкафа с метлите.

Тялото отново се стовари върху вратата, този път по-силно. Дървото около касата се напука.

— Кучи сине, влезеш ли тук, ще те убия! — изрева Лейк. Беше тъмно и той не виждаше почти нищо. — Керъл, светни тук с фенерчето.

Стоеше стиснал бухалката, а тя се бе изправила зад гърба му, стискайки фенерчето с треперещи ръце.

Поредно силно блъскане по вратата изкара още пукнатини по дървото. Челната плочка на бравата изтрака и се откачи.

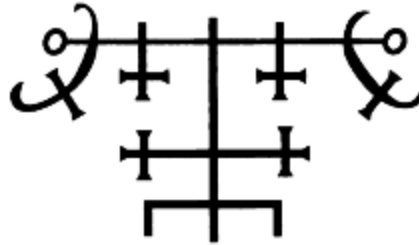
— Престани! — изкрещя Лейк. — Имам пистолет и ще те застрелям! Кълна се в бог, че ще го направя. — Прииска му се наистина да има оръжие.

Пореден удар и вратата се отвори широко, а наоколо се разлетяха трески.

Някаква фигура се втурна вътре и Лейк замахна силно с бухалката, но тя прескочи останките от разбитата врата, движейки се толкова бързо, че той успя да нанесе само един плъзнал се по рамото ѝ удар, докато профучаваше край него и изпълни ноздрите му с неочаквана съкрушителна смрад. Лейк се обърна и отново замахна с бухалката точно в мига, в който Керъл нададе смразяващ кръвта писък, фенерчето падна на пода и помещението потъна в мрак. В същото време се чу мокър звук, все едно се пръска водно легло. В сумрака Лейк видя фигурата да пада на колене и да се навежда над Керъл, която лежеше просната върху персийския килим. Чу мокрия шум от дъвчене. С рев се хвърли напред и замахна с бухалката към фигурата, но тя се завъртя нагоре, две неумолими ръце се стрелнаха да хванат бухалката. Изтръгнаха я от ръцете му с ужасяваща сила. После той почувства гигантски разкъсващ тласък в корема, чу как нещо мокро и тежко пада на земята, преди той самият да падне назад в бездънен кладенец от болка и ужас.

[1] Означава, че виното има вкус на корк заради съединението ТСА — трихлоранизол, което се развива от тапата. — Б.пр. ↑

43.

— Казах ти, че свещите са свършили! — почти изкрещя Марк Лили, за да надвика трясъка на откачилия се капак на прозорец, докато отваряше и затваряше шумно чекмеджетата. — Преди две седмици при последното спиране на тока ти казах, че имаме нужда от свещи.

— Вероятно си си останал само с желанието — отговори Сара. — А какво ще кажеш за капациите, които от една година ти казвам да оправяш?

Сякаш за да подкрепи атаката ѝ, капакът изтрака отново. Той извади фенерче от чекмеджето и започна да ругае.

— Какво му е? — попита Сара.

Марк го светна и насочи лъча към лицето ѝ.

— Фенерчето не може да освети стаята.

Престани да ми светиш в очите.

— Просто ти показвам. Това май е петдесетото спиране на тока тази година. Човек би си помислил: кой, ако не ти, може да има цял склад със свещи?

— Никой не ти пречи да купиш свещи, когато си в града, а ти си всеки ден там.

— Смятах, че ти ще се погрижиш за това. Нали съществува нещо, което наричаме разделение на труда.

— Никога не е ставало дума, че свещите са свършили.

— Казах ти, но си забравила. — Той се хвърли възмутен на дивана. Ето това беше скапаният им живот — караха се всеки божи ден за някакви глупости. Запита се какво ли беше видял в тази жена?

Нямаха деца. Можеха още сега да сложат край. Обаче имаше усложнения, финансови обвързаности...

Силен порив на вятъра блъсна капака отново и прозорците изтракаха в касите си. Капакът отново се блъсна, този път сякаш по-силно, и се чу дрънчене на счупено стъкло. Вятърът нахлу с вой, последван от дъжда, който носеше със себе си, и събори снимката в рамка, която стоеше на перваза.

— Ето! — изкряка Сара победоносно. — Видя ли какво стана?

Последва още един пристъп на вятъра, дъждовни капки се посипаха по масата едновременно с животинския рев, който се чу отвън.

— Какво беше това? — попита Марк.

Сара не отговори, оставайки на място, откъдето се напрягаше да пробие с поглед мрака.

— Чу се съвсем близо до къщата.

— Нечие тъпо псе, което са забравили на дъжда.

— Въобщо не прозвуча като куче.

— Разбира се, че е куче. Какво друго би могло да бъде?

Отново се понесе вой, този път от мрака под прозореца.

— Върви да видиш — подкани го Сара.

Марк взе фенерчето и отиде във входното фоайе, за да светне с фенерчето през прозорчето на вратата.

— Аааа! — изрева той и падна назад точно в момента, когато вратата се отвори широко с трясък. Вмъкна се черна сянка, сякаш излязла от кошмар, наметната единствено със зловеща воня. Марк диво размахна ръце от неверие и ужас, опитвайки се да прогони звяра, но с ужасяващ зачатъчен рев той го прегърна с кльоцави ръце, впивайки пръсти с дълги нокти в корема му.

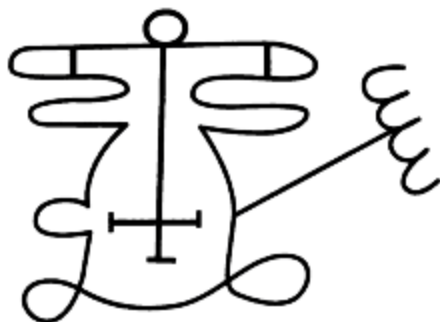
— Не, не! — Марк опита да се измъкне, когато усети остри нокти да се забиват в корема му.

— Пусни го! Не! — Той чуваше неясно как някъде отзад жена му пици.

Разнесе се неочакван пукот като че ли някой късаше сланина от месо, и ръцете го разтвориха така, сякаш дърпаха завеси. Беше тъмно, фенерчето беше изчезнало и той можеше само да усеща. Онова, което почувства, беше полъх студен въздух в телесната му кухина, който за миг успя да съкруши дори внезапната болка. Стовари се назад с

ужасен вик и неопикуема болка и още докато падаше, почувства как нещо го изкормва в съпровод на шумно, мокро, бързо жвакане.

44.

Констънс Грийн беше подгизнала до кости, мократа ѝ рокля лепнеше тежко върху тялото, а подгъвът бе изплескан с кал и пясък. Но тя не усещаше студа: бездомното ѝ детство из нийоркските докове изглежда я беше имунизирано завинаги срещу студа. Вятърът блъскаше блатната трева и папура, който лудо се люшкеше, докато си пробиваше път през него. Ниските ѝ ботуши шляпаха по мочурливата земя, лъчът от фенерчето се стрелкаше насам-натам из мрака и осветяваше стремителните дъждовни капки. Тя се движеше бързо, докато съзнанието ѝ беше гневна, засрамена и унижена празнина.

В първия момент инстинктът ѝ продиктува да се махне. Да се махне, преди да направи нещо толкова насилствено и дълготрайно, че после завинаги да съжалява. Но когато избяга от странноприемницата на юг към дюните и блатната трева, в главата ѝ започна да се заражда един от най-хубавите планове.

Дълбоко в подсъзнанието си знаеше, че онова, което прави, не е просто да предизвика Пендъргаст, то беше ирационално и може би опасно. Но не я беше грижа. Знаеше, че нейният попечител поне сега не е прав, че нещо друго се случва в град Ексмут, нещо тъмно, странно, отвъд логическите съждения и все още неразкрито. Тя знаеше повече от него за документи като ръкописа на Сътър. Знаеше, че често в тях има нещо повече, отколкото се смята. *Obscura Peregrinatione ad Littus* („Черното поклонничество до Южния бряг“): тук имаше тайна, която още не бе открита, и отговорът на тази тайна се криеше на юг, в

руините на Олдъм — сигурна беше в това. Какъв бе този отговор, не се наемаше да гадае. Но щеше да докаже на Пендъргаст, че е права. Щеше да го докаже и после щеше да се затвори в помещенията под замъка на „Ривърсайд Драйв“, известни само на нея, докато не изпита желание отново да види слънцето.

Излезе по-нависоко и блатната трева отстъпи място на дъбови храсталаци и изкривени шотландски борове. Беше минала край рифа Главотрошачите, прекосила кална плитчина и един канал — в момента беше отлив — и стигна до остров Кроу в далечния ъгъл на резервата. Океанът се простираше на изток, откъм лявата ѝ страна, отвъд дългия, тесен и подобен на бариера остров. Тя спря, за да се ослуша, но вятърът беше толкова шумен, че не може да чуе приборя. Единственото, което се виждаше във фучащия мрак, беше слабото премигване на Ексмутския морски фар зад нея. Лъчът светлина преминаваше на всеки девет секунди. Тази светлина ѝ служеше за ориентир по пътя към Олдъм.

Недораслите дървета започнаха да оредяват и се показаха дюните, закотвени на място от острицови и житни треви. Сега най-накрая успя да чуе бученето на невидимия океан или по-скоро да го почувства под краката си — потреперването на земята под ударите на големите атлантически приборни вълни, които блъскаха брега. Констънс тръгна косо през острова, като преди това отново уточни къде се намира с помощта на фара. До изоставения град не можеше да има повече километър и половина — два. Скоро щеше да бъде там.

Силният северозападен вятър не можеше да уплаши Бъд Олсен. Напротив — той го харесваше. Изпълваше го с енергия. Освен това не тормозеше Обри, неговия голдън ретривър. След като преди десет години се отказа от рибарството и се пенсионира, се беше преместил в града и сега живееше в малка къща в края на главната улица, откъдето можеше да стигне пеша до всяко място и особено до своя клуб, в който се събираха във вторник, за да обядват заедно, и до библиотеката, откъдето енергично заемаше. Най-много му харесваха историите за морски приключения на Патрик О'Брайън, Джон Мейзфийлд и Сесил С. Форестър.

В девет часа, точно когато вятърът разтърсваше касите на прозорците, Обри започна да скимти пред вратата и да маха опашка.

Олсен остави настрана книгата и стана с ръмжане от креслото. Изгаси керосиновия фенер и тръгна към вратата.

— Искаш да излезеш, а, момчето ми?

Обри размаха още по-енергично опашка.

— Добре, хайде да излезем да се поразходим. — Опипом, защото беше тъмно, си облече мушамата, рибарската шапка, нахлузи чифт гумени ботуши, извади фенерчето от чекмеджето на шкафа в коридора и накрая сложи каишката на Обри. Бутна вратата да се отвори срещу вятъра, слезе по стъпалата на верандата и излезе на улицата. По-голямата част от града беше тъмна заради спирането на тока, но полицейският участък в другия му край се осветяваше с помощта на генератор за извънредни случаи. Вятърът шибаше водата в залива, дъждът плющеше почти хоризонтално. Бъд наведе глава и нахлупи по-дълбоко рибарската си шапка, която за по-сигурно беше привързана под брадичката му.

Зави наляво и пое по главната улица към центъра на града. Докато минаваха край различните къщи, виждаше на оранжев фон меките сенки на хора, които ходеха из стаите със свещи и фенери в ръце, потапяйки града в уютна атмосфера като в старомодна новогодишна картичка. Ето как е било в Ексмут преди сто години, помисли си Бъд, преди появата на електричеството. Не беше чак толкова лошо. Като се замисли човек, електричеството беше донесло само неприятности — ярка светлина, замърсяване, компютри, айпади и цялата тази глупост, която виждаше всеки ден: хората — и то не само деца — да се движат като зомбирани из града, вторачени в малки ярки екрани, вместо да се поздравяват един друг, вместо да се наслаждават на соления въздух и на алените кленове в тяхната есенна красота...

Бленуването му бе прекъснато от ръмжане. Обри бе спрял, вторачен в мрака напред с настръхнала козина.

— Какво има, момчето ми?

Друго ниско ръмжане.

Това беше необичайно. Обри беше най-дружелюбното куче в града и можеше да се окаже опасен за крадци само ако в мрака се спънат в него.

Кучето отстъпи назад, сковано от страх, а ръмжането му премина в скимтене.

— Спокойно, там няма нищо. — Бъд светна с фенерчето, но лъчът му не успя да проникне през плющящия дъжд.

Обри вече трепереше и се свиваше, а скимтенето му се усилваше. Изведнъж Бъд подуши ужасна миризма — воня на лайна и кръв — и кучето с вой отскочи назад, а между краката му се образува локвичка урина.

— Какво, по дяволите... — Бъд също взе да отстъпва. — Какво е това? — провикна се той в мрака.

Драскайки с крака от ужас, Обри се дръпна, изтръгна се от ръката му и с подвита опашка хукна надолу по улицата, като влачеше каишката зад себе си.

— Ей, момче! — Бъд можа само да види как кучето потъва в мрака. Луда работа. Чу шум зад гърба си и се обърна, за да види нещо, което в началото му беше трудно да възприеме: кльошава, гола, странно издължена фигура, излизаща от мрака.

— Какво, по дяволите...

Фигурата се хвърли към него и Бъд усети горещия ѝ гъргорещ дъх, вонята на кланица. С приглушен писък от ужас той се обърна и хукна да бяга, когато болка, каквато никога не беше си представял за възможна, разкъса вътрешностите му. Той погледна надолу с изненада и видя гола глава забита в корема му, заливана от червена кръв, и мускулести челюсти, които очевидно го *изяждаха* до смърт...

Констънс излезе от последната ивица дюни, прекрачи наполовина заровена в пясъка защитна ограда и се озова на брега. Прибойните вълни бяха огромни, високи водни езици с бели гриви се издигаха и стоварваха обратно далеч от брега, после стигаха до сушата като кипяща вода и с грохот се разбиваха за втори път. До това си пътуване до Ексмут, Констънс още не беше виждала толкова гневен океан и заради неумението ѝ да плува тази гледка ѝ се струваше обезпокоителна. Не беше трудно да се разбере как един кораб може да бъде разбит на трески за съвсем кратко време от море като това. Лъчът на фенерчето ѝ с труд проникваше на не повече от три метра в мрака.

Погледна назад. Ексмутският фар едва се виждаше, просветвайки с постоянство въпреки спряния ток. Тя си спомни старите карти, които беше разгледала в Историческото дружество.

Руините на Олдъм не можеха да бъдат много по на юг. Със сигурност скоро щеше да различи останките от колони, стърчащи от пясъка, тъй като брегът завиваше в широкото устие, което образуваше края на остров Крау и някогашното олдъмско пристанище. След още няколко минути стигна до гранитен вълнолом, изграден от огромни блокове, които някога са защитавали входа на пристанището.

Тя прехвърли вълнолома и пое навътре в сушата. Районът на дюните отстъпи мястото си на твърда земя, покрита с борови храсталаци и закърнели дъбове. Виждаха се останки от основи на къщи: зидани каменни мазета, пълни с дъбови листа и купчини навят пясък. Не беше трудно да се различи къде е минавала единствената улица през града — от двете ѝ страни имаше дупки от мазета, струпани развалини или изгнили дървени греди.

Картата на Олдъм, която беше проучила в Историческото дружество, показваше, че единствената градска църква се е издигала в далечния край, където улицата се разделяше, така че да бъде видима от целия град, каквато беше традиционната новоанглийска подредба. И наистина, докато напредваше по отдавна изоставената улица, в далечния ѝ край откри по-дълбоки основи в по-добро състояние от останалите руини — изсечени на ръка и подредени един върху друг гранитни блокове. Каменно стълбище водеше надолу към останките от мазето.

Констънс се изправи в горния край на стълбището и погледна надолу. Не се виждаше нищо, освен пясък и отломки. Какво беше очаквала да намери тук? Изведнъж безполезността на нейния план я порази. Въпреки отдалечеността и опустошението тези руини без съмнение бяха преровени от скитници и други търсачи на ценности през многото десетилетия, откакто Олдъм бе изоставен. Какво въобще би могла да намери, особено след като не знае със сигурност какво търси?

Почувства друг пристъп на унижение, раздразнение и гняв. Макар разумът ѝ да я съветваше да не го прави, тя се спусна по гранитните стълби в отвореното мазе. Тук под защитата на дупката в земята вятърът спря. Констънс освети с фенерчето наоколо. Мазето беше с размери девет на дванайсет метра, с централен каменен градеж, който подпираше останките на две огнища на първия етаж. Те още се виждаха, иззидани от камък и измазани, сега се разпадаха, а над тях се

извисяваше отчасти запазен комин, който приличаше на куха угарка. Дървената част на черквата в по-голямата си част беше унищожена. Само тук-там лежах тежки, проядени от дървояди греди, меки като гъба. В ъглите, както и около задната част на централния комин, бяха натрупани дъбови листа. Северната част на стената беше покрита с гъст и храсталаци, а върху тях лежеше голям мръсен брезент — приличаше на старо корабно платно — и гниеше.

Констънс завърши обиколката на мазето. Ако в този град беше скрита някаква тъмна тайна, вероятно щеше да е тук, в черквата. Но каква тайна? Констънс бръсна тук-там листата настрана, но откри само парчета счупено стъкло, ръждясали пирони, глинени чирепи. Вятърът се усили и тя се премести на завет под една от стените. Корабното платно, което бе забелязала, беше проснато върху изсъхналите бурени. Констънс хвана единия му край и го дръпна назад. Понесе се отвратителна миризма като от умряло животно и тя инстинктивно пусна платното да падне. Поколеба се, после го хвана отново и го издърпа встрани от стената. Вонята се понесе отново. Светна с фенера и видя, че платното беше покривало малка квадратна плоча метър и двайсет на метър и двайсет в камъните на задната стена. Капакът сякаш затваряше някаква ниша. Смрадта беше ужасна, но не се виждаше никакво умряло животно — всъщност миризмата сякаш идваше иззад плочата.

Тя коленичи и докато дишаше през устата, огледа внимателно капака. Беше ръждясал, но не толкова, колкото би следвало да е. Приличаше на вход към мазе за зимнина. Капакът имаше панти, те бяха смазани и цялата конструкция изглеждаше подозрително действаща.

Сърцето ѝ заби по-бързо. Нещо се криеше зад този капак, сигурна беше в това!

Освети с фенерчето наоколо, после провери дали камата още е пъхната между гънките на роклята ѝ. След това тихо и внимателно вдигна железния капак, който се движеше с лекота, и пред нея не се откри мазе за зимнина, а нисък тунел и спускащо се надолу каменно стълбище. Отдолу лъхна ужасна миризма: на изпражнения, урина и гниеща плът. Приведена, Констънс се вмъкна в отвора и започна да слиза в мрака по стъпалата.

Долу спря и ослуша. Бушуващата горе буря сега беше до голяма степен приглушена и Констънс чу слаб, прекъсващ звук: звук, който наподобяваше детски плач.

45.

Гавин седеше в задната стая на полицейския участък мрачно вторачен в шахматната дъска. Началникът отново печелеше и да го бие на шах човек, който интелектуално беше много по-долу от него, ужасно го огорчаваше. Как успяваше да го направи? Вероятно беше прочел някоя книга и научил няколко евтини номера като онези типове, които играеха за пари скоростен шах в Бостънския обществен парк.

Най-накрая изигра хода си.

— Царица — обяви началникът, а дебелиите му пръсти преместиха една пешка напред в последния ред.

Със зле прикривано раздражение Гавин премести още една фигура. Сигурно щеше да изгуби и нея.

Онова, което влошаваше нещата, беше, че началникът, в най-добрия случай нетърпим, се бе надул като жаба след триумфа онзи следобед, когато, меко казано, си приписа цялата заслуга за разкриването на престъплението. Въпреки че Пендъргаст и Констънс Грийн бяха свършили цялата работа. Гавин така и не разбра защо Пендъргаст стоеше настрана по време на пресконференцията и остави началника да монополизира светлината на прожекторите. Е, поне случаят свърши, утеши се той. Не можеше да изтрие от паметта си двата трупа, върху които бяха скверно изрязани Тайбанеските символи. Беше голямо облекчение да научи, че това е дело на онези тъпанари,

братята Дънуди, за да отклонят подозренията от своите криминални простотии. Тези символи бяха просто зелен хайвер. Не бяха набъркани нито вещици, нито магьосничество. Дори беше смешно човек да си го помисли.

— Твой ред е — подкани го Мърдок.

Началникът беше преместил царя си в непревземаема позиция и Гавин видя, че ще изгуби още две пешки, а с тях и играта. Нищо не можеше да направи. Премести пешката, а Мърдок повали фигурата му с излишна сила. Проклет глупак!

— Предавам се — бързо каза Гавин.

— Хайде сега, не се отказвай толкова рано — едва не проплака Мърдок. — Още можеш да спечелиш.

Докато Гавин клатеше глава, чу неочакван трясък в приемната входната врата се беше отворила докрай. После се чу задавен вик за помощ.

Гавин и началникът скочиха на крака, дъската и фигурите се разлетяха наоколо. На прага стоеше Роуз Буфъм — Гавин веднага я позна — подгизнала до кости, мокрите дрехи очертаващи едрата ѝ фигура, дългата сива коса полепнала по главата. Очите ѝ бяха широко ококорени от ужас.

— Боже, помогни! — изпищя сподавено тя. — Помогнете ми! — И залитна към Гавин.

— Какво има? — Гавин я подхвана от едната страна, а началникът от другата. Жената трепереше силно. — Ранена ли сте?

— Мили боже, *мили боже!* — изплака тя.

Помогнаха ѝ да седне на един от столовете. Гавин се втурна да ѝ донесе чаша кафе.

— Обади се на деветстотин и единайсет и извикай линейка — нареди началникът. — Има кръв.

Буфъм се стовари на стола, олюлявайки се, а очите ѝ се въртяха в орбитите. Гавин остави чашата с кафето и откачи радиостанцията си. Бързо се свърза с диспечера в Нюбърипорт и повика 911. През това време началникът бършеше лицето на Буфъм с хартиена кърпичка, попивайки тук-там влагата.

— Къде сте ранена?

Жената изпъшка.

— Кръвта не е моя.

— Чудесно — кимна началникът. — Пийнете глътка кафе и ни разкажете какво става.

Буфъм не обърна внимание на кафето и отново изстена.

— Чудовището!

— *Чудовището?* — повтори началникът с недоверие.

— Няма да спре с убийствата. — После нещо ѝ хрумна и тя извика: — О, божичко, заключете вратата!

— Не заключваме вратата на участъка — отговори началникът.

— Тогава да се скрием в някоя килия. То идва.

— Кой идва?

— Демон от ада, който разкъсва хората на парчета.

Гавин, който слушаше този разговор, почувства как изведнъж студени тръпки пропълзяха по гърба му. *Чудовището!* Не, това е невъзможно.

— Разкъсва хората на парчета и... — След тези думи жената се сгъна на две и с гъргорене повърна вечерята си на пода. Началникът отскочи назад с отвратено изражение.

— Роуз, повикали сме линейка. Ти само се дръж! — После погледна към Гавин. — Какво да правим?

Гавин се вторачи в него. Нямаше съмнения в искреността на жената. Роуз Буфъм имаше въображение колкото дъска, на ограда. Не беше от хората, на които им се привиждат разни неща. Началникът също го знаеше. Неверието бързо изчезваше от лицето му.

— Ще си сложим кобурите и ще излезем да видим какво става — отговори Гавин.

— Не ме оставяйте! — изпищя Роуз.

— Да излезем навън? — повтори несигурно началникът. — Ние двамата?

— Налага се да разберем какво става. — Гавин трябваше да види. Това не можеше да е истина...

— Тогава ме сложете в килия! — изпищя Роуз. — И заключете вратата!

— Ако това ще те успокои... — началникът я съпроводи до съседната килия, заключи я вътре и ѝ подаде ключовете. После се обърна. Добре, хайде да видим какво става.

Гавин взе своя „Глок“ и си сложи колана с кобура.

— Провери фенерчето — нареди началникът.

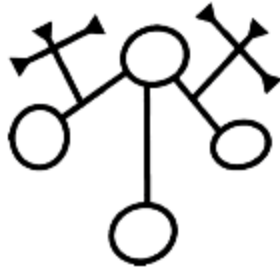
Гавин провери голямото фенерче, което висеше на колана му. Последва началника навън в мрака и погледна надолу по главната улица. В сумрачната светлина, която идваше от къщите, видя две неясни форми, проснати на улицата.

Трупове. Значи беше вярно. Почувства, че му се завива свят, и от това му се догади. В този момент чу сред рева на бурята слаб писък, който идваше от по-надолу по улицата. Внезапно блесна прозорец, пердето пламна, стъклата се пръснаха. Виковете, които идваха отвътре, изведнъж се усилиха, но бяха рязко прекъснати от шумно гъргорене.

— О, Исусе Христе! — възкликна началникът, който гледаше натам.

В този момент от горящата къща изскочи фигура, която се очерта на фона на пламъците: високо, бледо, жилаво същество с масивна, надвиснала горна челюст и... *опашка!*

46.

Уолт Одърли, собственик на странноприемницата „Капитан Хъл“, седеше в бара и слушаше как Бенджамин Франклин Бойл забавлява постоянното присъствие — за пореден път — с разказа си как е намерил трупа на историка. Обикновено мълчаливият Бойл беше в приповдигнато настроение, въртеше театрално очи, размахваше халбата с бира — с една дума разиграваше хубаво представление. Беше изпил повече от обичайната си халба, забравил скъперническите си навици заради днешния специален ден. Подобно на много моряци, Бойл бе завършен разказвач и тълпата сякаш не можеше да му се насити. Токът беше спрял преди час, което по някакъв странен начин само усили празничното настроение. Изнесоха свещи и ги подредиха на барплота, клиентите пиеха и празнуваха странния край на криминалната загадка. Докато питиетата и разговорите се лееха, се усещаше всеобщото облекчение, че Ексмут отново е станал нормален. Разбира се, хората бяха шокирани от деянията на Дънуди, макар да имаше и малцина, които твърдяха: „Никога не съм имал доверие на това семейство“. Лично Одърли не беше имал проблеми със своя барман Джо Дънуди, разбира се, като изключим кражбите на храна. Дори изпитваше известно съжаление към него.

Бойл точно беше стигнал до мястото, където се готвеше да обърне трупа със своето гребло за миди, когато някой блъсна с все сили входната врата на бара.

Одърли погледна натам, а Бойл млъкна. После се облегна удобно на облегалката и подвижна през тъмния коридор към предния салон.

— Влез, приятелю, подслони се от скапаното време!

И се върна към разказа си. Беше се зачервил от вниманието и бирата.

Обаче откъм предния салон не се чу отговор. Одърли вдигна ръка, за да накара хората да млъкнат. После погледна надолу по коридора.

— Влез, друже, не бъди толкова плах! — След това, под влияние на неочакван изблик на щедрост, добави: — Следващите питиета са за сметка на заведението.

Това съобщение бе посрещнато с одобрително мърморене от всички в заведението. Бойл се обърна към бармана и посочи халбата си.

— Напълни я. — Той прекъсна разказа си, докато Пит, заместникът на Джо, пълнеше халбите на останалите.

От тъмния коридор се чу силен трясък. На Одърли му прозвуча така, сякаш някой беше паднал. Очевидно новият им посетител, който и да беше той, отдавна бе почнал да празнува.

— Ей, Анди — подвикна Одърли на мъжа, седнал най-близо до вратата, — този човек има нужда от малко помощ.

Анди Горман стана от мястото си и взе една от свещите.

— Не започвайте, преди да се върна.

— Няма проблеми — отговори Бойл, потапяйки устни в студеното пиво.

Като прикриваше с длан свещта, Горман излезе от бара и тръгна по тъмния коридор — трепкаща светлинка сред мрака.

Няколко мига минаха в тишина и тогава от коридора се чу пронизителен писък. Одърли едва не изпусна халбата си от изненада, завъртя се и тръгна натам. Всички скочиха на крака. Изглежда свещта на Герман беше угаснала, защото в коридора цареше мрак. Бурята блъскаше и разтърсваше старата постройка.

Хората започнаха да се споглеждат.

— Мамка му, какво става? — попита някой след малко.

— Анди? *Анди!*

В този миг от коридора нахлу миризма: ноздрите на Одърли се напълниха с воня на смърт и гниене, смесени с лайна. Настъпи мълчание, никой не помръдваше. И в тишината, въпреки блъскането на бурята, Одърли чу бързо, задъхано животинско дишане.

В стаята си на първия етаж на странноприемницата Пендъргаст се изправи в леглото си. Заслуша се напрегнато, но писъкът отдолу прекъсна рязко и той не чу нищо повече, освен бурята. Празничната шумотевица в бара също беше престанала.

Той се измъкна от леглото, бързо се облече, взе фенерче и си сложи кобура с пистолета „Лес Беър“. Хукна надолу по коридора, спусна се по стълбите и след съвсем кратко колебание натисна дръжката на вратата за стаята на Констънс. Когато откри, че е заключено, почука.

— Констънс — повика той, — моля те, отвори тази врата!

Нямаше отговор.

— Констънс! — повтори той. — Много съжалявам за случилото се, но сега не е време за мелодраматични жестове. Нещо ста...

Докато обясняваше, чу отдолу да изригва хор от викове, какофония от писъци, смесени с тропот от панически бяг, трясък на обърнати столове и маси, звън на чупещата се стъклария, блъскане на крака по дюшемето.

Без да се бави повече, изви рамо към вратата и с един удар я изкърти. Стаята беше празна, а леглото все още с покривката си. Фенерчето, което беше дал на Констънс, не се виждаше никъде.

На долния етаж беше настъпил хаос. Той хукна надолу по стълбището и извади оръжието, преди да се озове в предния коридор.

На светлината от фенерчето видя, че входната врата зее широко и се люлее от пристъпите на виещия вятър. На прага лежеше прострян труп.

Той се обърна и хукна по коридора към бара, където пред очите му се разкри сцена на ужасяващо насилие: на пода лежеше друг изкормен труп, половин дузина клиенти се бяха свили зад барплота, ужасени, но цели.

— Какво стана? — попита Пендъргаст.

— Пази боже! Пази боже! — изпищя един от мъжете и отприщи хор от ужасени отговори на сбуталите се зад бара мъже, в които думите *чудовище* и *демон*, *маймуна* и *хрътка* се смесваха с уплашените им писъци.

— Накъде тръгна? — попита отново Пендъргаст.

Един от мъжете посочи вратата.

Агентът се обърна, хукна по коридора и излезе в бурята, като остави клиентите напразно да го молят за защита. Видя отпечатъци на боси крака да прекосяват верандата и пясъчната пътека пред нея, които дъждът вече отмиваше. Поколеба се, вглеждайки се в посоката, накъдето създаването беше поело: на югоизток, към соленоводните тресавища. Каквото и да представляваше това същество, то беше причинило опустошения и избягало.

Други мисли нахлуха в главата му. Констънс беше изчезнала. Не си беше лягала — вероятно преди известно бе излязла от странноприемницата, сигурно след резкия край на техния разговор. Потърка челото си.

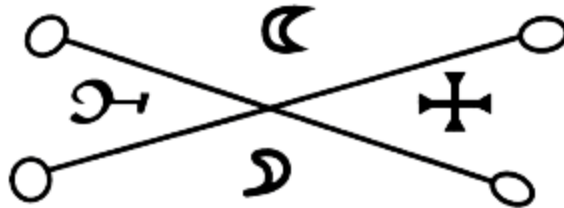
Къде са отишли? — попитала беше тя. — Какво се е случило с тях? Единственото място на юг от олтара, който откри в тресавищата, е Олдъм.

Там бе отишла — Пендъргаст беше сигурен. В Олдъм — отдавна изоставения град, който я беше обсебил по причини, които той не можеше да разбере. Преди по-малко от два часа бе заявила, че сърцевината на тайната остава неразкрита. Докато обмисляше това, Пендъргаст бе буквално пронизан от прозрението, че с твърде лека ръка бе отхвърлил нейните притеснения, че интуицията ѝ беше подсказала нещо, което неговият хладнокръвен анализ е пропуснал.

Убиецът беше бос по време на буря, заради която температурата спадна на 3–4 градуса. Това го разстрои повече от всичко друго, защото показваше, че в този случай има нещо, което напълно е пропуснал. Нещо фундаментално, точно както настояваше Констънс. Въпреки това, докато обмисляше загадката с отпечатъците на боси крака, не успя да стигне дори до искрица от някакво обяснение.

С парещо чувство на раздразнение той пое в бурята, като следваше бързо изчезващите от пясъка следи.

47.

Когато Гавин тръгна надолу по главната улица, къщата вече гореше ярко. *Не е възможно това да се случва.* Сега на светлината от пожара виждате трупове по улицата. Хора, които познаваше — приятели и съседи. Вратата на друга къща зееше отворена... и той изпита ужасното усещане, че вътре лежи нечий друг труп.

Този... демон вилня няколко минути из града и сякаш изчезна, оставяйки след себе си пълен хаос. Как е възможно да се случи нещо подобно?

Чу началника да се свързва с полицейското управление в Лоурънс и да иска изпращането на специални полицейски части. Гласът му звучеше доста истерично.

— Тук беснее някакъв маниак, има много жертви. От мястото, където съм застанал, виждам най-малко два трупа... Да, госпожо, точно така... Казах два трупа... Освен това една къща гори... Пратете всичко, чухте ли — всичко, с което разполагате. Всичко, което се полага за 10-33^[1].

Гавин се опитваше да осъзнае ставащото. Трябваше да помисли. *Мисли!* Това беше невероятно, ужас отвъд разума...

— Гавин!

Той се обърна. Началникът се беше вторачил в него, лицето му бе зачервено и потно въпреки студа.

— Ще мине цял час, докато в Лоурънс успеят да вдигнат хеликоптери във въздуха. Спецчастите ще дойдат с коли... Следваш ли мисълта ми?

— Да, шефе.

— Трябва да се разделим. Ще взема патрулката и ще ги чакам на моста, за да ги въведа в града. Искам да се спуснеш по главната улица и да претърсиш къщите. Като започнеш от онази с отворената врата.

— Без подкрепления?

— За бога, убиеца го няма! Местните пожарни и линейки ще са тук след десет минути, спецчастите след двайсет, а хеликоптерите след час. Ще имаш достатъчно подкрепления. Просто ще разузнаеш, ще окажеш първа помощ на ранените и ще подсигуриш местопрестъплението.

Гавин нямаше сили да спори. Началникът, този страхлив кучи син, щеше да чака на моста заключен в патрулката, където щеше да е в безопасност, а искаше от него да се изложи на риск, като влиза сам и на сляпо в тези къщи.

Докато отваряше уста, за да възрази, му дойде друга мисъл: да се разделят може и да не е толкова лошо. Хрумна му, че има да свърши нещо много по-важно, отколкото да брое трупове, но за да го направи, трябва да се отърве от началника.

— Добре, шефе, ще се заема с това.

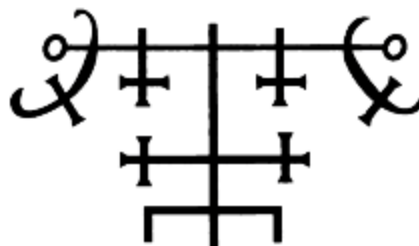
— Добро момче. — Началникът се обърна и закрочи обратно към участъка, докато Гавин тръгна по главната улица, уж за да изпълни нареждането му. Чу сирената на пожарната, която призоваваше доброволците. Щяха да са тук след броени минути... ако остане тук, никога няма да има възможност да се опита да разбере какво се е случило и да оправи нещата.

Погледна през рамо и видя, че началникът е влязъл в участъка. Обърна се, сниши се между две къщи и потъна в прикритието на мрака. Извади фенерчето си от халката на колана и започна да тича.

Олдъм беше на около осем километра отгук. Каза си, че това е малко повече от разстоянието, което пробягваше сутрин. Като се изключи това, че трябва да пресече тежък участък от тресавището и плитчините на остров Крау — слава богу, сега беше отлив — щеше да стигне за нула време.

[1] Полицейски код в САЩ, равнозначен на „опасност/внимание“. — Б.пр. ↑

48.

Началник Мърдок напъха едрото си тяло в патрулката и я изкара от гаража на участъка с примигващи светлини и виеща сирена. Из главата му се въртеше смътната мисъл, че за хората, които се крият в къщите си, ще е утеха да видят и патрулката в действие.

Чувстваше се напълно объркан от онова, което беше видял. Роуз Буфъм говореше за демон, чудовище — това, разбира се, бяха глупости. Сигурно беше някой като Джак Изкормвача, луд убиец, дошъл в Ексмут и изпаднал в буйство. Подобни неща се случват на най-невероятни места. Беше просто случаен ужас.

Но тези прострени, разкъсани трупове...

В този миг изпита леден, парализиращ страх, толкова силен, че ахна на глас. Шест месеца до пенсионирането му и сега това... като капак след убийствата на Дънуди?

Мамка му! Ще спре на моста, ще заключи патрулката и ще чака идването на спецчастите и подкрепленията от Лоурънс. По това време през нощта и при тази буря едва ли щеше да има движение по пътя. Щяха да дойдат за нула време.

Ами ако имаше паднали дървета? Ами ако пътищата бяха задръстени? Ами ако ги забави спирането на тока?

Страхът стискаше стомаха му като ледена ръка. Той си вдъхна кураж, казвайки си, че само трябва да изчака идването на спецчастите, които ще поемат работата. Те ще го изтикат настрана, ще го освободят от цялата отговорност и нуждата да взима решения. Каквото и да се случи тогава, ще бъде за тяхна сметка.

Пред него се показа мостът „Метакомет“, а редицата натриев лампи, която обикновено го осветяваше, сега беше тъмна. Той навлезе бавно в моста, дъждът се лееше по предното стъкло, а чистачките плискаха водата наляво-надясно. Стигна до средата, спря, премести лоста на скоростите в положение „паркиране“, но остави двигателя да работи. Накрая провери дали вратите са заключени. След като се успокои, че е в безопасност, взе микрофона и се свърза с полицейската диспечерка в Лоурънс. Тя го увери, че значителни сили са на път заедно с цялата екипировка за 10–33, с която в Лоурънс се бяха сдобили след 11.IX. — защитени от мини бронетранспортъори, бронирани камиони за спецчастите, тежки оръжия, зашеметяващи гранати, сълзотворен газ и две тежки 50-калиброви картечници М2 „Браунинг“. Конвоят щял да пристигне в Ексмут след по-малко от десет минути.

Дотогава, каза си Мърдок, не мога нищо да направя. В този момент обаче му хрумна дали не е било грешка да изпрати Гавин сам да обикаля града. Щеше да изглежда много зле, ако заместникът му бъде убит, а през това време той е седял тук и не е правил нищо. Не, на Гавин нямаше да му се случи нищо. Убиецът се беше махнал. Разбира се, че се е махнал.

Майчице божия, чакаше с нетърпение своето пенсиониране, пенсията, дивана и комплекта от шест студени бири за мача по телевизията.

Колкото повече мислеше обаче, толкова по-ясно му ставаше, че независимо дали Гавин бъде убит или не, пак ще изглежда зле — той, седнал тук в заключената патрулка, далеч от града, който беше нает да защитава. Да, хората, които първи ще се отзоват, със сигурност ще забележат отсъствието му...

Изведнъж му хрумна нещо. Можеше да се върне в града, като мине по шосето между дюните в посока океана, за да избегне хаоса в центъра. Имаше разклон извън града близо до фара, където можеше да чака. Ако загаси фаровете, никой нямаше да разбере. А щом чуе сирените и види светлините на прииждащата помощ, щеше бързо да се върне в града, все едно през цялото време е бил там, на място.

Ледената ръка на страха, която стискаше стомаха му, се поотпусна. Страхливец? Не, просто се грижеше за най-важното. В края

на краищата почти беше отслужил своите двайсет години... А и трябваше да пази онзи диван и пакета от шест студени бири!

Включи на първа и с тройна маневра обърна. Излезе от моста, зави вдясно от главната улица и пое по обиколния път към дюните. Вляво виждаше слабите отблясъци на горящата къща. После видя и светлината на морския фар, която премигваше сред бурята. Мина край фара и стигна до разклона, обърна патрулката, готов да поеме веднага обратно към града, изгаси фаровете, но остави двигателя да работи. Погледна часовника си. Пет минути до идването на конвоя. Още пет минути и мъките му щяха да свършат...

Изненадващ удар разклати колата. Той изкрещя и диво се вторачи в мрака навън.

Нещо беше блъснало задната врата откъм страната на шофьора — може би някой откъснат от вятъра клон бе ударил стъклото. Докато опипом се опитваше да светне прожектора, още един силен удар разтърси патрулката, а стъклото на вратата се покри с паяжина от ситни пукнатини.

Мърдок заряза прожектора и дишайки плитко и шумно, извади фенерчето си и го светна. Нещо замахна към напуканото стъкло и с удар го изби. Вътре се показва ръка — окървавена ръка с тъпи кафяви нокти, които бяха прекалено дълги.

Мърдок изпищя, изпусна фенерчето и протегна ръка за оръжието си.

Втора ръка, жилеста и бледа посегна през прозореца. Отвратителна гола глава, покрита със засъхнала кръв и мръсотия, се пъкна вътре, а едновременно с нея едната ръка заопипва вратата с любопитни като на дете пръсти.

— Нееее!

Началникът най-накрая успя да извади своя „Глок“ и започна диво да стреля, но сега вратата се отвори и маниакът се хвърли на задната седалка. О, боже, беше чудовище: отвратително, голо, съсухрено чудовище с лице на питбул с издължена муцуна, редица големи, тъпи зъби, розов език и кафяви очи, които проблясваха с убийствена злоба.

Мърдок продължаваше да стреля напосоки, като същевременно се опитваше да включи на първа... но в този момент една ръка се

стрелна напред, покри лицето му, тъпите нокти се свиха върху скулите и спазматично започнаха да стягат хватката.

— Аaaa! Мърдок усети миризмата на гнилоч от дланта, притисната върху носа и устата му, а ноктите се забиха дълбоко в лицето му. Опита се да извика и да се измъкне. Последва агонизиращо рязко движение и гласът му излезе със струя кръв, защото плътта се бе отделила от черепа. В този момент чу дрезгаво ахване и се запита откъде ли идва, докато не осъзна, че източникът е той.

Агент Пендъргаст беше изгубил следата на убиеца южно от града, но по преднамереното му движение в права линия предусети, че се е насочил към остров Крау. Сега, когато пресече пътя, който прекосяваше тресавищата и водеше към брега, видя патрулка. Полицейската кола на началника. Фаровете не светеха, но двигателят работеше. През леещия се дъжд забеляза някакво движение.

Неочаквано една фигура скочи на предния капак и се смъкна като рак по предната решетка. Точно в този момент блесна светкавица и ярко освети колата. След миг отново настъпи мрак. Но за тази част от секундата Пендъргаст видя нещо толкова извън своя опит, че бе напълно необяснимо: висок, кокалест, мършав мъж, напълно гол, покрит с безброй срезове и драскотини, с гола глава, кучешко лице и дълга разцепена опашка с космата топка накрая.

Видението изчезна.

Пендъргаст извади пистолета си и хукна към патрулката. Видя как създаването се отдалечи със скоростта на бягащо куче, после се отклони от пътя и с големи скокове продължи към резервата и остров Крау.

Агентът насочи вниманието си към полицейската кола. Предното стъкло беше непрозрачно, покрито с кръв от вътрешната страна. Задната врата зееше отворена, прозорецът ѝ беше строшен и го нямаше. Той надникна вътре. Лъчът на фенерчето му освети началника Мърдок, проснат на предната седалка. Явно беше, че е мъртъв.

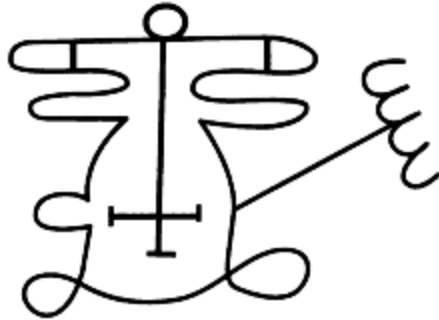
Пендъргаст заряза колата и изтича до мястото, където неземното същество беше слязло от пътя. С готово за стрелба оръжие, тръгна по следите му до оградата, която очертаваше територията на резервата. Очевидно създаването я беше прескочило. От другата ѝ страна следите

продължаваха в права като чертичката на компаса линия. Пендъргаст спря за малко, за да си представи картата на района, и бързо разбра, че тази права линия свършва в Олдъм.

Констънс беше там.

Той хукна, знаейки много добре, че създаването е два пъти по-бързо от него.

49.

Констънс напредваше предпазливо през лабиринта от тунели. Макар да бяха мръсни и покрити с коричка от селитра, си личеше, че тези коридори не са изоставени. Дори напротив — бяха поддържани с прясна мазилка и подпрени с дървени греди на опасните места. Някои от гредите бяха съвсем пресни, защото дървото още пускаше борова мъзга. Входът беше преднамерено оставен да изглежда запуснат, но подземните тунели очевидно често се използваша.

За какво служеха? И кой ги използваше? Тя имаше известни предложения по въпроса.

Вървейки по посока на детския плач, беше успяла да се изгуби сред виещите се коридори. Тунелите и циркулирането на въздуха в тях изкривяваха звуците, на места ги усилваха, на други ги заглушаваха. Когато лъчът на фенерчето ѝ се плъзгаше по стените, тя виждаше — понякога надраскани върху селитрата, друг път изписани с тебешир или боя — символи, наподобяващи Тайбанеските надписи: магически изображения като онези, които беше видяла в *Pseudomonarchia Daemonium*, но тези бяха по-сложни и изтънчени. Онова, което преди беше само подозрение, сега се затвърди в увереност: тези тунели се използваша от култ, но не от неоезичници, а от истински вещици — вещици, владеещи черната магия.

Констънс спря, за да обмисли жестоката ирония. Слуховете и легендите, отхвърляни от почти всички, се основаваха на истина: от Салем по време на процесите наистина бяха избягали вещици, бяха

създали колония сред тресавищата, а после се бяха преместили тук, в Олдъм, когато колонията се оказала изложена на опасност. Входът към тези тунели лежеше под черковните руини — какво по-добро място да се скрият от любопитни очи?

Знаеше, че жителите на Олдъм се бяха преместили в Дил Таун преди седемдесет и пет години, а оттам мнозина бяха мигрирали в самия Ексмут. Без съмнение те и сега бяха там, като очевидно водеха нормален живот, но се събираха тук за своите черни ритуали. Констънс се запита кои от жителите на града, с които се бе срещала, тайно членуват в това сборище.

Сега спря, за да проучи своите собствени чувства. Съзнаваше, че изпитва не страх, а по-скоро един вид любопитство. Тези тъмни тунели, които у обикновен човек щяха да събудят голямо безпокойство, не се различаваха кой знае колко от някои от коридорите, които се простираха под стария замък на „Ривърсайд Драйв“. Разбира се, като се изключат гадната миризма и тревожните символи, които покриваха стените.

Заслуша се напрегнато. Сега отново чуваше плача — далечното ехо бе странно изкривено от подземните завои и извивки. Звукът сега беше по-ясен и се чуваше и друг — груб, дрезгав, но някак майчински.

Тунелът направи остър завой и след ниска арка продължи. Сега Констънс се озова в дълъг, широк коридор с висок таван, който излъчваше нещо церемониално. Стените бяха измазани и покрити с демонически знаци. Всеки квадратен сантиметър бе гравирани до маниакални подробности със символи, каквито никога не бе виждала дори в *Daemonium*^[1] и всички други окултни книги, в които се беше ровила. Тук миришеше дори по-лошо: на мръсотия, изпражнения и гниеща плът. Покрай стената бяха подредени малки каменни вместилища, пълни догоре с масло, и на повърхността във всяко имаше плаващ фитил. Очевидно мястото се използваше за процесии. Процесии докъде? Коридорът свършваше с каменна стена.

Плачът на момиче се чу много по-силен и по-близо. Констънс се обърна объркана. Звукът идваше отзад, откъм ниска арка, която отвеждаше встрани от дългия коридор. Тя се приближи до арката и светна с фенерчето в коридора зад нея. Той беше къс и свършваше пред каменна килия, заградена с ръждясали железни решетки и заключена с лъскав месингов катинар. В килията се виждаха на пръв

поглед две купчини мръсни парцали, завършващи с валмо рошава, сплетена коса. Приблужи се като омагьосана и осъзна, че гледа две човешки същества — стара жена и момиче. Майка и дъщеря? Това, че се бяха сгушили една в друга в студената килия, правеше предположението ѝ съвсем вероятно. Те се вторачиха в нея, неочаквано стреснати, вдигнали ръце в защита от лъча на фенерчето, а по зацапаните им лица се изписа страх. Бяха толкова мръсни, че Констънс не успя да различи чертите им и цвета на кожата.

Тя отмести фенерчето и се приближи към килията.

— Кои сте вие?

Нямаше отговор, вместо това продължиха да я зяпат мълчаливо.

Тя хвана катинара и го разклати.

— Къде е ключът?

Вместо да получи отговор на въпроса, той предизвика неразбираеми оплаквания и ридания у момичето, което протегна ръка между решетките. Констънс пристъпи, за да я поеме, а мръсотията предизвика само моментно колебание у нея. С вик момичето сграбчи протегнатата ръка и я стисна с огромна сила, сякаш беше спасително въже, и започна да бръщолеви. Не беше на език, който Констънс разбираше — въобще не беше език, а просто изригване на квазичовешки звуци.

Старата жена остана призрачно мълчалива и пасивна, а лицето ѝ напълно безизразно.

— Не мога да ви освободя, докато ме държиш за ръката — каза Констънс.

Когато я издърпа, момичето нададе трескав вой. Констънс освети с фенерчето навсякъде — стените, тавана, пода — за ключовете, но не намери нищо. Явно тъмничарите държаха ключа у тях.

Констънс насочи отново вниманието си към килията, в която момичето продължаваше да бърбори и плаче.

— Престани с този шум — каза тя. — Отивам да доведа помощ.

Отново се понесе вой, обаче майката сякаш разбра, защото сложи успокоително ръка върху момичето, което замълча.

— Кои сте вие? — попита Констънс майката. Тя говореше бавно, като произнасяше ясно всяка дума. — Защо сте тук?

От мрака зад гърба ѝ се чу глас:

— Аз мога да отговоря на този въпрос.

[1] Демони (лат.). — Б.пр. ↑

50.

Брадли Гавин стоеше под арката с блъскащо в гърдите му сърце.

Беше дълбоко шокиран и изненадан да намери Констънс Грийн тук — мястото, където най-малко беше очаквал. Носеше тежка, дълга, старомодна рокля. Косата ѝ беше мокра, а роклята — подгизнала. Той положи голямо усилие да потисне удивлението си, да си събере мислите и да излъчва спокойствие и увереност, че владее положението. Докато шокът му се разсейваше, започна да изпитва нарастващо чувство, че... какво? Че съдбата има пръст в случилото се. Усещането, че вселената му е дала тази възможност и сега той трябва да се възползва от нея.

Той направи крачка напред.

— Госпожице Грийн, Констънс, какво правите тук?

— Бих могла да ви попитам същото — отговори тя с нисък глас. — Какво е това място? И кои са тези жени? — В едната си ръка държеше фенерчето, а в другата страшна на вид кама. Беше впечатлен, дори може да се каже вдъхновен от нейното хладнокръвие.

— Добър въпрос — Гавин протегна ръка, — но това не е най-приятното място за дълги обяснения. Може ли да ви покажа нещо?

Той ѝ предложи ръката си, но тя не я пое. Без да се смути, Гавин се обърна и закрачи обратно към централния коридор, насочвайки се към стената в края, която го запушваше. С трепет в гърдите усещаше,

че Констънс наистина го следва. Той спря пред стената в задния край, натисна три стърчащи навън тухли, плъзна тайната врата да се отвори широко и я застопори да не се затваря. Със запалка в ръка, бързо обиколи помещението, като палеше свещите във всеки от канделабрите, които стояха в четирите ъгли.

След това се обърна с усмивка, за да застане с лице към Констънс.

Тя не побягна. Не изпадна в истерия, нито получи гневен припадък. Просто стоеше и гледаше.

Макар да беше идвал тук стотици пъти, знаеше, че гледката е впечатляваща. В центъра се издигаше олтарът — дъвен къс гранит, датиращ от XI век. Около него висеше тънка завеса, която го скриваше. Този изработен във Франция олтар беше пренесен в Англия и оттам по море докаран тайно тук и сменил много места, преди да попадне в Олдъм. Страните му бяха покрити с римски гравюри на дявола, полирани от хилядагодишна употреба. От едната страна стоеше фантастично гравирана маса, наполовина по-къса от олтара. На плота бяха подредени голяма сребърна чаша, сложена върху ленена кърпа, а до нея скалпел, скарифikator и други инструменти за пускане на кръв.

Трепкащите пламъци на свещите осветяваха покритите със стенописи сводове на петоъгълното помещение. Те също изобразяваха дяволи, гаргойли^[1] и уробороси^[2], безопашати макаци, мъже и жени, лудуващи в нещо като рай на греховете: сцена като у Йеронимус Бош. Стените бяха покрити с дебели гоблени, украсени с изображения на цветя, горски пейзажи и еднорози. Те също бяха от римско време. Колоните, които подпиреха сводестия таван, бяха покрити с алхимически символи. На тавана бяха закачени десетки фини конструкции, направени от издялани кости, свързани заедно, които напомняха животни, птици и зверове. Дори в спокойния въздух те все пак успяваха безкрайно да се въртят и люшкат, все едно бяха живи и развълнувани, хвърляйки ъловати сенки на непряката светлина от свещите. Древни пейки, лъскави от употреба, стояха на стегнати редици, подредени покрай петоъгълните стени на помещението. Подът беше дебело покрит с персийски килими, някои на по триста години.

Гавин наблюдаваше внимателно Констънс. Както се беше надявал, тя спокойно попиваше всичко с тези дълбоки виолетови очи, без истерия или смущение. Почувства прилив на увереност, че

случващото се тук е донякъде предопределено. Наистина беше забележителна жена.

Той се усмихна.

— Добре дошли.

— Добре дошла за какво?

— Преди да навляза в подробности, мога ли да попитам как попаднахте тук?

Тя не отговори.

— Нека предположа: тук сте, защото сте разбрала, че изоставената вещерска колония не е изчезнала, а се е преместила на това място. И сте дошла да проверите. Прав ли съм?

Тя не реагира. Боже, колко трудно беше да прочетеш нещо по лицето ѝ или в тези странно спокойни, но горещи очи.

— И така стигнахте до всичко това. — Той разтвори ръце. — Сигурно е много объркващо.

Тя пак не каза нищо.

— Как да започна? — Той се изсмя нервно. Това момиче го караше да се чувства отново като юноша. — Не зная как точно го направихте, но идването ви тук е... знак.

— Знак за какво?

Той гледаше нейното красиво и странно безстрастно лице. Усети, че тази жена е дори по-дълбока от неговите предположения. Толкова по-добре.

— Констънс, това е нашето молитвено помещение.

— Нашето помещение?

— Да, *нашето*. А това е нашият олтар.

— Мога ли да попитам каква е религията?

— Разбира се. Ние изповядваме най-старата оцеляла на света религия. *Истинската* религия. Както правилно сте предположила, ние сме вещери. — Той внимателно се взря в лицето ѝ, но не можа да разгадае изражението, което за кратко се изписа по него. — Истински вещери. Нашето богослужение е на повече от двацет хиляди години.

— А жените, които измъчвате?

— Не, никакво измъчване. Нищо подобно. Констънс, моля ви, дайте ми възможност да обясня, преди да съдите. Сигурно осъзнавате, че идването ни тук — моето и вашето — по едно и също време не е

случайност. Нито е случайност, че Керъл не успя да ви отрови с нейния чай. Тя е ревнива жена, но нека не се отклоняваме от темата.

Констънс не отговори.

— От самото начало видях, че вие сте от онези изключителни хора, за които споменахте в странноприемницата. Спомняте ли си този разговор?

— Много добре.

— Още тогава разбрах, че може да бъдете една от нас. От двеста години не сме приемали нов член в нашето семейство. За да разбере кои сме, човекът трябва да е много специален. Вие сте такъв човек. У вас има бунт, копнеж за свобода. Виждам желанието ви да живеете по свои собствени правила.

— Наистина.

Гавин беше удивен, колко лесно беше, колко естествено се усещаше.

— Освен това у вас има и мрак.

— Мрак?

Това беше повече от окуражително.

— Да, но добър мрак. Този мрак, който носи светлина.

— Кой сте вие?

— Аз съм вещер. Родителите ми бяха вещици, баба и дядо и още половин дузина поколения в Ексмут, а преди това Олдъм, колонията Нов Салем в тресавищата, Британските острови и така нататък до зората на времето. Бях роден в тази традиция също толкова естествено, колкото християните в своята вяра. На външния човек нашите практики може да се сторят малко обезпокоителни, но такава ще се стори и църковната служба на онзи, който не знае нищо за християнството. Бързам да добавя, че ние не сме против християнството. Ние вярваме в „живей и остави другите да живеят“. Не сме жестоки хора. Например никога не бихме участвали в това ужасно масово убийство на жени и деца от онзи кораб. То е извършено от така наречени християни.

Гавин замълча, докато я гледаше с любопитство, опитвайки се да прочете мислите ѝ.

— Погледнете красотата на това помещение, древните предмети тук, усещането за история и предназначение. Да, коридорите, които водят насам са отблъскващи — кръвта, миризмата и останалото.

Обаче, Констънс, трябва да знаете, че церемонията по времето на нашия Шабат е лишена от евфемизми — включва истинска кръв, истинска плът и *истинско* жертвоприношение. И ако мога да добавя... истинска чувственост.

Лицето ѝ отново не разкри нищо от онова, което си мисли.

Гавин се протегна да я хване за ръката и тя му позволи. Дланта ѝ беше студена и влажна, но въпреки това той я стисна.

— Не искам да ви налагам нашите вярвания, но въпреки това нека ви разкажа малко за нашата история и произход. Сигурен съм обаче, че вече знаете голяма част от нея. Защото поискал свобода, Луцифер и неговите последователи били прогонени от небето. Но не в ада, озовали се тук, на земята. Ние сме *Maleficarum* — техните духовни наследници. Луцифер, ангелът бунтовник, ни дава свободата да бъдем и правим каквото си искаме.

— И вие искате да приема тази вяра?

Гавин се засмя и изчерви.

— Не се оказахте тук в тази от всички възможни вечери случайно. Вие и аз бяхме доведени тук от сили, по-големи от нас самите. Сили, които бихме пренебрегнали на наш риск.

— Какви сили?

— По-рано тази вечер двама членове на нашата общност трябваше да извършат рядко и крайно важно жертвоприношение. Но нещата не се развиха по план.

— Какво жертвоприношение по-точно?

— Ние обожествяваме Луцифер, но отглеждаме смъртен дявол като средоточие на нашето боготворене. Той е отчасти демон и отчасти човек. Казва се Моракс и живя тук, в тези тунели, дълги години. Той е символ, духовен портал... медиум, който ни помага да общуваме с невидимия свят. Но сега сме в трудно положение. Вашият приятел откри древното ни селище и го оскверни, отнасяйки важни артефакти. Това беше шок за нашите *Daemonium*, нашите защитници. Освен това Керъл ми каза, че вие сте разбрали, че колонията на вещиците не е измряла, както всички смятат, а се е преместила на юг. Фактически тук. В резултат нашата общност изпадна в най-голямата си криза от 1692 година насам. Потайността е единственият начин да оцелеем. Винаги сме поддържали идеята, че вещиците, *истинските* вещици, избягали от Салем, са измрели преди векове. Но след всичко, което се случи

наскоро в Ексмут — убийствата и последвалото внимание — нашето сборище се оказа изложено на опасността да бъде разкрито. Нещо повече — богохулното използване на Тайбанеските надписи от братята Дънуди в опит да прикрият престъпната си фамилна история, ядоса *Daemonium*. И бяхме принудени да направим онова, което сме правили само няколко пъти в миналото — да принесем в жертва нашия жив демон, за да умиротворим силите на мрака. Последния път, когато принесохме в жертва нашия демон, беше по времето на урагана през 1938. В резултат бяхме спасени от несъмнено унищожение. Затова точно вчера водачите на сборището решиха да принесем в жертва нашия демон, Моракс, на Луцифер, за да спечелим неговото застъпничество и да опазим нашия култ в тайна. Трябваше да се случи рано тази вечер, в първия ден от пълнолунието.

— И не мина по план?

— Все *още* не. Демонът избяга, преди ритуалът да бъде завършен. Въпреки това трябва да бъде изпълнен. Затова съм тук — да свърша работата, която моите братя не успяха. Сега Моракс е в Ексмут, за пръв път в живота си свободен, и задоволява жаждата си за кръв. Щом обаче я утоли, ще се върне тук. Това е единственият дом, който има. Когато дойде, аз ще бъда готов.

— А след като го принесете в жертва?

— Луцифер действа по тайнствени начини. Ще бъдем защитени, макар да не знам как. След това ще отгледаме друг демон от същата генетична линия. — Той кимна към арката. — Тези двете, майка и дъщеря, са всъщност нашите утроби. Те носят гена, който дойде при нас с китоловци от Южния Пасифик през осемнайсети век, когато семейство от далечен остров се присъедини към нашата общност. Сред тези островитяни беше обичаен определен дефект — някои се раждаха с опашка. Истински опашки, Констънс, не някакви рудиментарни израстъци, а опашки с напълно оформени прешлени — продължение на опашната кост. Когато моите предци видели една от жените от това семейство да ражда такова създание — вероятно можете да си представите тяхното вълнение. Това бил прероденият Моракс — Моракс от плът и кръв точно както е описан в древните текстове, дар за нас от Луцифер, и веднага се превърнал в централна част от нашите богослужбни церемонии. Така е и с неговите наследници до ден-

днешен. — Той кимна отново към арката. — Майката износи сегашния Моракс, а дъщерята ще износи следващия.

— Това е много поучително.

Той грейна срещу нея.

— Да, Констънс, дълбока и силна философия, която не може да бъде разбрана веднага. Трябва да живееш в нея и да я дишаш, както сме правили през всички тези хилядолетия. Никому не пречим. Веднъж месечно освещаваме олтара с кръвта на Моракс, която редовно му пускаме. Истинската кръв е особено важна за нашия ритуал. Иначе живеем живота си по най-обикновен начин, подобно на всички останали. Молим се, искаме помощ и общуваме с невидимите *Daemonium* — различните чинове от демони и дяволи, равностойни на християнските светци. Не забъркваме в гърнета очи на тритони и не забиваме игли в кукли. Нашата философия е либерална. Бих добавил, че в нашата група мъжете и жените са напълно равноправни.

— И вие искате да се присъединя към вас.

— Да. Но не само това. Керъл Хинтъруасър и Марк Лили, нашите досегашни водачи, загинаха от ръката на демона, което ме издига за водач на общността. Имам нужда от партньор. Искам вие да сте този партньор.

По лицето ѝ не можеше да разбере какво мисли. Направи крачка към нея.

— Усецам у вас не само дълбоко разбиране, но и пламенна чувственост, нагорещена до бяло, но въпреки това прекрасно контролирана.

Констънс продължаваше да го гледа, без да помръдва и без да издава какво мисли. Никога не беше срещал човек с такова самообладание. Това само засили усещането му, че тя е предопределена да се присъедини към него.

Впусна се в обяснения:

— Чувственото удоволствие е самата същност на нашата религия. Така празнуваме дара на живота, чрез нашата физическа същност, нашата плът и кръв, нашите органи за удоволствие. Луцифер иска от нас така да го боготворим: като ознаменуваме сексуалните удоволствия на тялото.

— С други думи — обади се Констънс, — вие боготворите изливането на семе.

— Наричаме го сексуално проповядване.

— Публично?

— Както при всяко боготворене, ние празнуваме заедно. Да празнуваш сексуалната проповед пред останалите, увеличава възбудата и удоволствието. Отбелязваме ритуала на Шабат тук, в това помещение и на този олтар.

— Значи се съвкупявате на олтара пред цяла тълпа?

— Грубо казано — да. Двама избраници, неженени, които преди това не са били заедно, преживяват своето първо, ново сексуално удоволствие заедно на олтара, осветен с кръвта на Моракс. Смея да ви уверя, че това ще бъде сексуално преживяване, каквото не сте имали в живота си.

— Несравнимо с нищо, което вече съм преживяла? — попита Констънс.

— За мен ще бъде чест да ви посветя във вратата.

— На мига?

— Не го бях планирал така. Обикновено се прави пред групата. Но в момента се намираме в извънредно положение и силите уредиха двамата с вас да се срещнем тук тази вечер. Така че — да. А всеки, който желае да се присъедини към нас — актът е задължителен.

— Ами ако не искам?

Гавин се изненада от този отговор. Тя бе изслушала разказа му и очевидно беше благоразположена към онова, което ѝ казва...

— Вижте, защо да му мислим? Вие ще се присъедините към нас. Знаем го.

— Ще се присъединя към вас?

Той усети у него да трепва загриженост, дори паника. Зачуди се какво да каже, как да доведе докрай неизбежното.

— Защо да не се присъедините към нас? Вие сте свършена. Вие сте всичко, което търсим. Не се съмнявам, че ще бъдете страхотен водач.

— А ако не бъда?

— Констънс, моля ви, обмислете внимателно моето предложение, защото това е вашата първа, единствена и последна възможност. *Зная*, че носите в кръвта си този див копнеж за свобода. Заедно ще освободим този копнеж и това ще бъде прекрасно.

— Прекрасно?

Думата, натежала от сарказъм, увисна във въздуха. Гавин започна да усеща съкрушително разочарование, смесено с гняв. Може би тя щеше да каже „не“, смазвайки всичките му надежди, въпреки онова, което сподели с нея, въпреки многото знаци за тяхната съвместимост, които беше видял. Той сложи ръка върху ръкохватката на пистолета. Не можеше да ѝ позволи да излезе оттук. Това щеше да бъде краят на всичко.

— Констънс, помислете си много внимателно.

Сега видя, че нейният очевиден интерес не беше приемане. Спокойствието ѝ не беше знак на примирение, а въпросите ѝ само бяха измъкнали от него информация, която би могла да се използва срещу тях.

— О, Констънс, о, Констънс, моля, не правете това.

Мълчание. Тъй да бъде. Гавин знаеше, че тази жена може да бъде непоколебим приятел, но и непримирим враг. Почувства се излъган. Едно от нещата, които научи като малък, беше, че трябва да нанесеш удара първи. И да го направиш рано, още преди твоят противник да е осъзнал, че се очертава бой.

Затова нанесе първия удар. Хвърли се напред, избяга камата от ръката ѝ, изви я назад около врата ѝ и опря пистолета в ухото ѝ. Избути до най-близката стена, притисна я в нея и ѝ сложи белезници.

Свърши всичко това за миг. Напълно я беше изненадал. Пусна я и отстъпи назад с насочен пистолет.

— Няма нужда да е по този начин — каза той.

Тя му отвърна с втрънен поглед и той беше искрено изненадан от онова, което видя в очите ѝ.

— Съжалявам, че се наложи да направя това, но сега наистина трябва да чуя вашето решение.

Мълчание. Констънс продължаваше да го пронизва със зли очи.

Той помахна с пистолета.

— Това е моментът на истината.

Вместо отговор тя коленичи и със заключените в белезници ръце вдигна камата, която бе избил от ръката ѝ. Чу се остър звън, когато извади острието от канията.

Изненадан, за всеки случай Гавин направи няколко крачки назад, питайки се дали тя знае как да я хвърли. После обаче се сети, че

китките ѝ все още са в белезници, освен това боравеше несръчно с оръжието.

— Какво точно мислите да правите с камата? — попита той.

Тя вдигна ръце и опря върха на острието в собственото си гърло, малко над югуларната вена.

— Ще ви лиша от удоволствието да ме изнасилите и убиете.

Докато говореше, натисна острието срещу кожата. След като тя поддаде малко, то проникна в плътта и от прореза започна да се стича кърваво ручейче.

Гавин беше разтърсен и въпреки случилото се преди малко изпита възхищение. Тя наистина беше забележителна жена. Мили боже, каква чудесна партньорка можеше да излезе от нея. Почувства трепкане в слабините си. Но в същото време осъзна, че тя никога няма да се присъедини към тях. Възбудата му се смеси с ужасното усещане за провал.

Майната му. Беше ѝ предложил възможност, каквато човек получава веднъж в живота, но тя я отхвърли.

Видя я как вкара още малко острието в шията си. Ясно беше, че това не е блъф — беше готова да се убие, за да не му се подчини. Щеше да се убие. Удивлението му от отказа ѝ да бъдат заедно отстъпи на възбуда от съвсем различен вид.

— Продължавай — подвикна ѝ Гавин, останал без дъх от нетърпение.

Гледаше, докато тя се подготвя психически. Ножът проникна подълбоко. Беше омаян — не беше виждал нещо по-еротично в своя живот. Да я гледа как забива ножа в тази нежна бяла шия, да вижда рубинената кръв да се стича по бледата ѝ кожа — почувства как тялото му се разтърсва от могъща тръпка.

В този миг погледът ѝ се промени едва забележимо. Тя спря.

— Не спирай — нареди той с дрезгав глас. Кръвта блъскаше нетърпеливо в ушите му. — Направи го! *Сега го направи!*

В този момент острието излезе от разреза. Кръвта продължаваше да тече, но раната беше повърхностна.

У него се надигнаха разочарование и гняв и той вдигна пистолета.

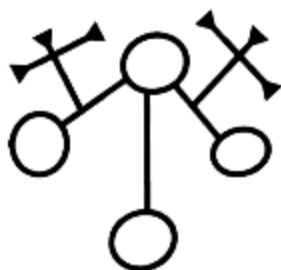
— Бях сигурен, че си смела — каза той, — но съм се лъгал.

Очите на Констънс, които до този момент бяха приковани в неговите, сега се стрелнаха встрани. Изведнъж той осъзна с уплаха, че все пак беше успяла да отклони фатално вниманието му. Обърна се рязко точно навреме, за да види как създанието с кучешко лице се хвърля към него, и почувства как ръка с тъпи нокти стиска неговата в желязна хватка.

[1] Каменни водоливници с изображение на демони. — Б.пр. ↑

[2] Древен символ на змия, ухапала опашката си. — Б.пр. ↑

51.

Това беше второто идване на Хуан Ривера в Ексмут и сега, докато гледаше онова, което някога е било главната улица, си помисли, че повече напомня на Дантевия „Ад“. Спецполицаите, които ръководеше, бяха слезли от колите, за да влязат в района пеша и да го подсигурят, така че парамедиците да могат да изтеглят ранените и мъртвите. Зад тях беше установен мобилен команден център, където пукаха радиостанции, виеха сирени, ярко светеха прожектори. Два бронетранспортъора стояха с работещи на празен ход двигатели, въоръжени с 50-калиброви картечници, готови за стрелба, ако убиецът или убийците се върнат.

По всичко личеше обаче, че убийците са изчезнали. Градът беше тих — истинско мъртвило. От мястото, където стоеше, Ривера виждаше два трупа по средата на улицата. Докато се взираше в мрака, реши, че вижда поне още един — малко по-далечна, но не по-малко обезпокоителна форма. Бурята и фучащият северозападен вятър бяха на път да отминат. Дъждът вече не шибаше толкова, защото вятърът, който го носеше, сега беше по-слаб. Уличните лампи и къщите бяха тъмни, токът беше спрял. Вместо от тях околността се осветяваше от една-единствена къща малко по-надолу по улицата, която догаряше и хвърляше червено зарево върху кошмарната сцена.

Ужасът, на който неговият изнесен напред разузнавателен отряд се беше натъкнал на околния път през дюните — началникът на полицията размазан в собствената си патрулна — дълбоко го разстрои. Докладите, които получаваха, докато бяха на път, представляваха

откъслечни, налудничави истории за чудовища, демони, анархия и масови убийства. Сержантът, казваше се Гавин, беше неоткриваем и не отговаряше на нито една от полицейските честоти. Ривера се запита дали и той не е мъртъв?

По дяволите, какво се беше случило тук? Ривера преглътна шумно, окопитвайки се. Щеше да има достатъчно време да разбере. Онова, което сега трябваше да свършат, и то бързо, беше да обезопасят района, да предоставят първа помощ и да евакуират жертвите.

Той вдигна радиостанцията си, даде заповедите и групата спецполицаи тръгна бавно надолу по главната улица. С напредването им картината на клането стана по-ужасна. Един от полицаите започна тихичко да се моли по радиото, докато Ривера не го изключи. Чуваше коментари, измърморени предположения, тихи проклетия. *Какво, по дяволите, е станало — запита се отново той. — Терористи? Наркомани? Разчистване на сметки между бандити?*

Ривера се почувства странно. Местопрестъплението беше крайно необичайно. По неохотата, с която се движеха неговите хора, той разбра, че са уплашени, макар никога да не биха го признали. Това не беше градско насилие, не беше и война. По-скоро беше нещо... като във филм на ужасите.

Опита се да прогони своя собствен страх и да вземе под пълен контрол положението. С най-деловия глас, на който беше способен, започна да изстрелва заповеди, изпращайки екипи от по двама души вляво и вдясно, за да обезопасят главната и страничните улици. Първият труп, на който се натъкна, беше ужасно обезобразен. Сякаш от диво животно.

Радиостанцията му запука от пристигащите доклади.

— Пред номер единайсети на главната улица има жертва!

— Две жертви в странноприемницата!

В началото обажданията бяха неравномерни, но скоро хората започнаха да разговарят помежду си по честотата за извънредни случаи.

Сякаш за да се откъсне от този хаос, Ривера гледаше как неговият разузнавателен отряд се придвижва като по учебник: случилото се беше нещо голямо, мнооого голямо, и всичко, което правеха сега, щеше да бъде проверявано отново и отново. Като се имат предвид обстоятелствата, хората му отцепиха периметъра сравнително

резултатно, обезопасиха го и след това повикаха линейките. Никакви сирени. След няколко минути парамедиците бяха тук и се втурнаха към множеството жертви, сортираха ги по спешност и където беше нужно, оказваха първа помощ.

Ривера забеляза, че малцина имаха нужда от първа помощ.

Дойде време да прочистят къщите. На главната улица бяха около двайсетина. Три бяха с разбити врати и в тях намериха още трупове. Бяха убити дори няколко домашни любимци.

В останалите намериха оцелелите: цели семейства се бяха скрили в мазетата, на таваните или в разни килери. Бяха толкова изплашени, че им беше трудно да се движат и да говорят. Когато го правеха, разказваха, че са видели някакво създание: демон с опашка и кучешко лице. Неговите хора надлежно записваха показанията, но клатеха глави от недоверие. При тези условия — буря, спрян ток, мрак — сякаш никой не беше успял да го види ясно — поне никой от тези, които бяха оцелели.

В най-тежките сражения в Ирак, Ривера вече бе изпитвал подобен хаотичен колективен ужас, когато събитията са толкова съгъстени и се развиват с такава скорост, че после никой не може да каже какво наистина е станало. Тук случаят май беше същият. Оцелелите не можеха да кажат нищо надеждно или правдоподобно, макар в някои отношения спомените им да бяха забележително последователни. Само да можеше да открие някой, който беше успял добре да разгледа този убиец...

Тогава сякаш по поръчка Ривера чу вик. Иззад една от къщите надникна и залитна напред фигурата на мъж, не напълно пиян, но не и съвсем трезвен. Беше се ококорил, викаше и диво размахваше ръце. Видя Ривера и тръгна към него с разтворени ръце и преди той да успее да реагира, мъжът го прегърна от страх, както давецият се вкопчва в своя спасител.

— Слава богу! Слава богу! — изрева той. — Дойде краят на света. Демоните са избягали от ада! — И в отчаянието си успя да повали Ривера на земята.

Двама от неговия екип му се притекоха на помощ, помогнаха да се откопчи от ръцете на мъжа и го притиснаха към земята. Той продължаваше да бълва глупости и да крещи.

Ривера стана и се наведе към него, опитвайки се да говори с успокоителен тон.

— Как се казвате?

Мъжът отговори на въпроса с викове.

— Какво значение има? — изрева той безутешно. — Настъпи краят на света. Вече никой няма да има име!

Ривера се приближи още малко и задържа главата му с ръка.

— Тук съм, за да ви помогна. Казвам се лейтенант Ривера. *А вие как се казвате?*

Мъжът започна да се отърсва от безумната си паника. Той се вторачи в Ривера с изхвъркнали очи, а по страните му се стичаше пот.

— Не е краят на света — продължи Ривера спокойно. — Искам да ме изслушате. Чувате ли ме? Кимнете, ако разбирате.

Мъжът го гледа дълго в очите и накрая кимна.

— Как се казвате?

Чу се нещо като грачене.

— Бойл.

— Господин Бойл, *ранен ли сте?*

Запитаният поклати глава.

— Какво видяхте?

Той започна да трепери.

— Твърде много.

— Разкажете ми.

— Един... демон.

Ривера преглътна.

— Бихте ли могли да опишете нападателя?

— То... той дойде надолу по улицата... тичаше... И издаваше звук. Повтаряше едно и също нещо отново и отново...

— Какво казваше?

— Нещо като *син, син...* Беше ужасяващ, огромен, висок към два и десет. Имаше кучешка муцуна, изгнили зъби. Гол. Ужасяваща жълта кожа. И вонеше. Вонеше на лайна.

— Гол? На това време?

— Да. И... имаше опашка.

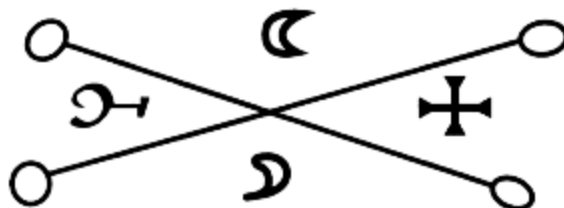
— *Опашка?* — Отново разочарование. И този се оказа полезен колкото останалите.

— Ужасяваща опашка. Влачеше се след него като змия. Имаше огромни ръце, които разкъсваха хората, сякаш не бяха нещо повече от... — Тук го прекъсна нов пристъп на силно треперене. — О, боже...
Господи боже!

Ривера поклати глава и се изправи.

— Качете го на линейка. Той не е нормален.

52.

Пистолетът на Гавин излетя, когато създанието го хвана за китката. Дръпна го с все сили към себе си, като същевременно изви ръката му колкото може повече. Чу се тих пукот на сухожилия. От болка лицето на Гавин се изкриви, но той не извика. Продължаваше да гледа вторачено, все едно беше изпаднал в шок.

Констънс остана замръзнала на място. *Значи това е* — помисли си тя някак странно откъсната от случващото се — *демонът Моракс*. Въпреки всичко беше човек или най-малкото в по-голямата си част. Висок мъж с ужасно деформирано лице: издадена муцуна, щръкнали иззад жилави устни зъби, наклонено чело, което се издигаше като мохиканска грива от кокалестия чу череп. Тялото му беше жълтеникаво и покрито с мръсотия. Жълтата кожа бе осеяна с гнойни пъпки, струпей и безброй малки белези. Очите — тъмнокафяви с оранжеви оттенъци. Тялото — мускулесто и голо, главата плешива. Вонята му изпълваше благовонната вътрешност на помещението с олтара. Опашката — тя най-вече привлече вниманието ѝ. Беше типично животинска. Доста дълго въже от розова плът, напълно отпусната, топчестият ѝ край, покрит с подобни на тел косми. В опашката нямаше живот — тя се влачеше след него като въл парализиран крайник.

Мъжът хвана китката на Гавин с длан, здрава като меча лапа, с дълги паякоподобни пръсти, завършващи с кафяви нокти. Беше се вторачил в него с присвити от омраза очи. За миг двамата сякаш бяха замръзнали в гротескна жива картина.

В този миг създанието издаде звук, гневно съскане, което разруши магията.

Потрепервайки, Гавин заговори със забележително присъствие на духа.

— Моракс, всичко е наред. Вече си вкъщи. Моля, пусни ме.

Демонът повтори гърленото съскане. Звучеше като *слън* или *син*, но Констънс не можа да го чуе добре.

— Причиняваш ми болка — продължи Гавин. — Пусни ме, моля.

Вместо отговор Моракс изви още ръката на Гавин. Чу се остър пукот. Сержантът ахна, но за голяма изненада на Констънс запази самообладание.

Дори да не беше чула разказа на Гавин, личеше, че между двамата нещата не са вървели гладко и сега, по един или друг начин, историята им вървеше към развръзка.

Двамата бяха съсредоточили вниманието си изцяло един върху друг и Констънс изведнъж осъзна, че пред нея се открива възможност да избяга, стига, разбира се, да подходи предпазливо. Но пътят, по който беше попаднала в помещението, сега беше препречен от двамата противници. Щеше да се наложи да навлезе по-дълбоко в тунелите.

Направи крачка назад, после още една, като внимаваше да не изпуска двамата от очи.

— Моракс — заговори отново Гавин, — сега аз съм водач на сборището, което означава, че до известна степен с теб сме партньори. Онова, което ти беше причинено през годините, не е хубаво и...

С неочакван рев създанието дръпна ръката на Гавин и я изтръгна с едно въртеливо движение, все едно късаше пуешко бутче. От назъбеното място на разкъсването шурна кръв. Гавин с писък залитна назад, като трескаво се опитваше да спре кръвоизлива. Сега очите му бяха широко разтворени от ужас. Демонът отново изрева.

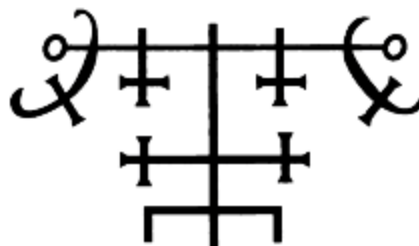
Констънс закрачи бавно и спокойно покрай задната стена на помещението. Двамата бяха толкова съсредоточени един върху друг, че напълно я бяха забравили. Онова, което щеше да се случи на сержанта, не беше хубаво и тя нямаше никакво желание да го види. Създанието се беше надуло като жаба от нажежена до бяло омраза.

— Моля — каза Гавин с пресекващ глас. — Ние те уважаваме, ти си много важен за нас... Много, много съжалявам за случилото се.

Сега, когато аз съм водач, всичко ще бъде различно. — Той протегна здравата си ръка в умолителен жест.

Разгневен от речта му, Моракс отново нададе нечленоразделен рев, хвана другата му китка и я изви немилостиво. Този път Гавин рухна, нададе остър писък и падна на колене. Това беше последното, което Констънс видя от него, защото зави зад ъгъла и потъна в мрака на централния коридор и по-дълбоките тунели след него.

53.

Пендъргаст спря на края на ниската пясъчна дюна и се загледа в руините на Олдъм, които лежах в обрасла с храсталаци и деформирани борове котловина. Бурята беше отслабнала, дъждът временно спря, а вятърът утихваше. Обаче морето продължаваше яростно да блъска чакълестия бряг. На небето колебливо изплува пълната луна и слабо освети руините — полузаровените стени, разхвърляните наоколо ями от мазета, глинените чирепи и водорасли, които мътно проблясваха на фона на мокрия пясък.

Следите на създаването бяха почти заличени, но все още по пясъка и чакъла се виждаха вдлъбнатините от стъпките му, които Пендъргаст успяваше да следва. Някои от тях бяха на създаването, други бяха по-малки — той беше уверен, че те са от Констънс.

По разположението на изкопите от някогашните мазета успя да определи къде е минавала главната улица. В другия ѝ край забеляза рухнала тухлена стена, издигаща се върху по-големи основи от гранитни блокове: несъмнено това бяха останките от черквата на Олдъм. Отиде до дупката от някогашното църковно мазе — дълбок изкоп, ограден със залепени един в друг блокове, около които бяха разхвърляни тухли, греди, боклуци и в задния край — изгнило парче корабно платно.

Той се спусна в останките от мазето, освети наоколо с фенерчето и насочи вниманието си към непокритата метална плоча в единия край близо до корабното платно. Отиде при нея, клекна и огледа пантите. Огледът отблизо показва, че са използвани, и то често. Вдигна плочата

внимателно, без да вдига шум, и светна с фенерчето си вътре. Тясно каменно стълбище се спускаше във влажен тунел, който се извиваше нататък в мрака.

Прикривайки с ръка фенерчето, Пендъргаст се вмъкна и леко спусна капака зад гърба си. Изгаси фенерчето и приведен отиде до стълбите, където спря и се заослушва напрегнато. Сега шумовете на бурята бяха приглушени, а от подземиято сякаш не се чуваха никакви звуци. Оттам се носеше единствено вонята на смърт и разложение, смесена с финия аромат на горящ восък.

Той извади своя „Лес Беър“ и отново напрегнато се ослуша. Все още не се чуваше нищо. Светна отново тънкото фенерче-писалка, за да огледа стълбите, и видя по тях скорошни следи. Пясък, влага и половин, но ясно различим отпечатък от бос крак. Отново изпита дълбоко безпокойство: това бяха неопровержими знаци, че беше проспал доказателства, важни доказателства. Но дори сега, след като ги беше подредил в главата си, не можа да стигне до обяснение за внезапната поява на чудовищен бос масов убиец в Ексмут. Нито защо бе избрал точно този момент да стовари жестокостта си върху града.

Дълбоката му тревога за безопасността на Констънс се редуваше с нуждата от предпазливост, докато се спускаше по стълбите и после се запромъква напред, движейки се като котка в тунела. По стените се виждаха драсканици — скорошни и древни — пиктограми, демонични фигури и символи, древни латински фрази.

В този момент го чу: животинско мърморене, сибилски квазичовешки говор. Той замръзна на място и се заслуша. Звукът беше изкривен от мрежата виещи се тунели. Изведнъж се чу неясен умоляващ глас, но недостатъчно разбираем, за да различи думите или поне пола на говорещия.

Из тунелите заеча животински рев, чийто ек се разнесе във всички посоки, после се чу човешки глас, който умоляваше първо тихо, след това по-високо и по-високо и накрая завърши с пронизителен, ужасяващ писък.

Пендъргаст се втурна напред. Тунелът се разделяше и той пое по дясното разклонение, като напредваше в посоката, от която му се стори, че долетя звукът. Озова се пред друго разклонение и пое по единия тунел само за да се озове в задънена улица. Обърна се и се върна обратно по стъпките си, когато чу втори писък. Гласът беше

мъжки, сега можеше да определи пола, но ужасът в него бе толкова дълбок, че беше неразпознаваем.

Къде обаче беше Констънс?

След като зави по друг коридор, лъчът на фенерчето му се отрази в нещо, което се оказа локва кръв. Той го насочи по-нагоре и пред погледа му се откриха два трупа, проснати по гръб с разперени крайници и отворени очи. Разпозна и двамата като жители на Ексмут — единият беше рибарят, който бе закарал Констънс до полицейския участък. Другият беше видял една вечер в бара на странноприемницата. И двамата бяха разкъсани по най-ужасния и жесток начин, който човек може да си представи. От местопрестъплението се отделяха кървави отпечатъци на боси крака. Пендъргаст освети мястото с фенерчето — то наистина разказваше страховита история.

В този момент, сякаш за да подчертаят това, из тунелите се понесоха нови звуци на ужас и болка.

Констънс Грийн намираше пътя, като опипваше с ръце хлъзгавите стени на тунела. Беше оставила зад гърба си и последната светлинка и сега бе заобиколена от пълна тъмнина. Ръцете ѝ още бяха оковани, а камата пъхната отново в джоба на роклята. Звуците на неистова болка продължаваха да ечат из тунелите. В живота си Констънс беше виждала и чувала много неприятни неща, но малко можеха да се сравнят с онова, което очевидно се случваше зад гърба ѝ.

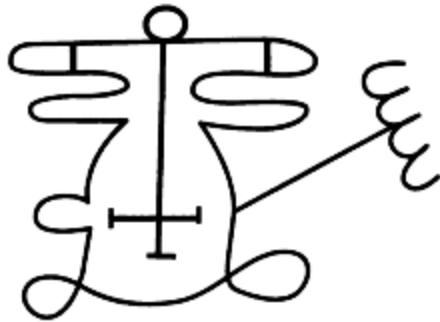
Звуците започнаха да заглъхват, Гавин очевидно скоро щеше да умре. Тя насочи вниманието си отново към своя проблем — как да избяга от тази адска дупка и ненормалното създание, което я обитава. Надяваше се, макар здравият разум да подсказваше, че е малко вероятно, да има втори изход в другия край на тунелите. Ако ли не, може би щеше да намери място, където да се скрие и да изчака възможност да се измъкне.

С навлизането на Констънс все по-дълбоко в подземния комплекс, вонята малко намаля и бе заменена от земните миризми на плесен, гнилоч и влага. Проблемът беше, че напълно изгуби ориентация в мрака и новите тунели и не беше сигурна как да се върне по пътя, по който беше дошла. Тъмнината не я плашеше обаче, беше

свикнала с нея и донякъде я намираше успокоителна, защото вярваше в способността си да се слее с мрака и да стане едно цяло със стените. След време щеше да започне да се ориентира... разбира се, ако ѝ оставеха това време.

В този момент зад гърба ѝ прозвуча последният гърлен вой от болка и настъпи тишина. Демонът беше свършил с Гавин и той си беше отишъл.

54.

Той вдигна ръце. Бяха мокри и червени. Облиза ги. Вкусът им беше като на решетките в неговата клетка. Погледна надолу. Главата на Лошия лежеше извита на обратно е повесен език и отворени очи.

Подуши въздуха. Носеха се странни миризми. Момичето беше избягало.

Заби нокътя на големия пръст на крака си в едното око на главата. Гледаше към нещо много далече. Много далече.

Къде беше момичето?

Подуши въздуха. Искаше я навън. Това беше неговият дом. Неговата територия. Не беше нейна. Беше се отървал от омразните лица. Повече никога нямаше да се появят. Сега това място му принадлежеше.

Мина покрай олтара и с пръсти изгаси светлината. Стана тъмно. Мракът беше негов приятел. Той правеше другите глупави и уплашени.

Момичето беше поело към Задънената улица.

Веригите му ги нямаше. Странният се беше появил изневиделица и го предупреди за убийците, които идваха за него, а след това строши ключалката. Сега беше свободен. Можеше да отиде навсякъде, дори до Горното място. Но вече беше ходил на Горното място... и не беше такова, каквото обещаваха. Бяха излъгали. Онова, за което беше мечтал цял живот, се оказа лъжа. Както всичко останало, което бяха казали. Бяха го нарекли Слънце. Казваха, че ще бъде

възнаграден за Ножа за пускане на кръв и всичко останало, когато един ден го заведат при Слънцето — топлия небесен огън. Мракът ще си иде и навсякъде ще бъде светлина.

Докато си мислеше за това, за болките, за лъжите, за студения мрак, който откри на Горното място — точно както тук — гневът му се завърна. По-силен от всякога.

Той тръгна към Задънената улица след жената.

55.

Още от детството си Констънс не беше чужда на мрака. Въпреки че бе изгубила ориентация, се движеше целенасочено.

Стените бяха влажни и покрити с капеща вода. Понякога пръстите ѝ попадаха на паяци и стоножки, които хукваха паникьосани, щом ги докоснеше. Чуваше и плъхове, които шумоляха тихичко и писукаха, бързайки да се махнат от пътя ѝ. Въздухът започна да мирише по-силно на плесен, слуз и гнило. Беше неподвижен, а кислородът постепенно намаляваше. Очевидно в тази посока нямаше друг изход.

Плъзгайки пръсти по стената, се озова на един завой. Спря и се послуша. Единственият шум, който долавяше, беше приглушеното блъскане на приборя, чиито вибрации разтърсваха пода под краката ѝ, и далечното кап-кап на водата по стените. Цареше тишина.

Зави зад ъгъла, краката ѝ намериха опора на влажния под, а ръцете следваха стената. Пръстите ѝ бръснаха насекомо — друга стоножка, която падна в ръкава ѝ и се затърчи трескаво върху кожата ѝ. Тя спря и внимателно я изтърси на земята. Отново се замисли дали да не си намери скривалище, но отхвърли идеята като последно средство за спасение. Демонът Моракс сигурно познаваше тези тунели по-добре от нея. Само с кама и ръце, все още оковани в белезници, не можеше да се надява да го убие. А от онова, което беше сторил на Гавин — от

видяното и чулото — Констънс знаеше, че може да очаква същото от това създание.

В тази посока нямаше път за бягство. Щеше да се наложи да мине покрай Моракс, за да излезе по пътя, по който беше дошла.

Алойшъс Шингу Л. Пендъргаст се извърна от изтърбушените трупове. Хукна назад по един страничен коридор, натам, откъдето долитаха виковете, макар сега да заглъхваха със злокобна бързина. Почти веднага обаче се озова пред друго разклонение на тунела. Спря и се ослуша напрегнато, но в настъпилата тишина не можа да определи откъде бяха дошли писъците.

Обширната мрежа от тунели го изненада. Изглежда бяха строени продължително време, може би дори векове. Стилът на изграждане се променяше с всеки участък, което подсказваше, че са правени в различни периоди. Вдъхваха му същото усещане като катакомбите, които някога беше проучвал в Рим: тайно място за богослужение. В тези тунели обаче имаше още нещо, както подсказваха рисунките по стените, вонята на обитаване и другите по-ужасни миризми.

Проучи пода и пое по отклонението вляво, защото му се стори, че е по-използваното. То също се разклоняваше на няколко пъти, но той винаги поемаше по коридора с повече следи. След няколко минути тунелът зави зад ъгъла и Пендъргаст се оказа пред затворническа решетка, която препречваше пътя напред. В решетката зееше отворена метална врата. Смрадта, която идваше от задънения тунел зад нея, беше толкова отвратителна, че подсказваше дълго обитаване без никаква хигиена или удобството на тоалетна.

Светна с фенерчето в грубата килия и видя, че до задната ѝ стена има трийсет метра. Вътре имаше място за спане, застлано с мръсно сено, преливаща септична яма и счупена маса. Стоманен нашийник, осеян със заострени пъпки, бе захванат за метална верига. Висеше на една от голите каменни стени. Пендъргаст клекна и огледа следите на обитателя във влажния пясък, покриващ пода — бъркотия от отпечатъци на боси крака, които отговаряха на следите, които следваше от Ексмут дотук. Значи това беше мястото, където убиецът е бил затворен в продължение на много дълго време.

Той се изправи и светна с фенерчето върху катинара, който някога бе затварял вратата, но сега лежеше отворен на пода. Нещо в него прикова вниманието му. Вдигна го и внимателно го огледа, дори извади джобната си лупа и огледа механизма. Беше почти нов стоманен катинар със защитени арки „Аблой“ и дисков механизъм, обезопасен срещу удари. Много сериозен катинар, който би затруднил и него самия. Пендъргаст видя, че някой умно, коварно и подло го бе нагласил така, че да изглежда заключен, когато всъщност не е.

Нещо в този особен начин на действие му се стори смразяващо познато.

След като свърши с проучването, влезе в килията и стигна до преграждащата я задна стена, стъпвайки върху мръсотия, стари пилешки фенери, късове гниеца човешка кожа и строшени кости с изсмукан мозък. Мазни хлебарки се разбягваха, когато лъчът на фенерчето ги осветяваше. Пред задната стена нашийникът, белезниците и оковите лежах на земята отворени. Те също бяха модерни, високотехнологични устройства, произведени наскоро. Белезниците и оковите имаха отделни малки ключалки. Пендъргаст отново заоглежда всяка от тях поотделно, а бледото му лице стана като от мрамор.

Тъмничарите бяха положили големи грижи и не бяха скъпили разходите, за да вземат всички мерки за пълна безопасност. Но при последното си идване в килията явно не са знаели, че ключалките на белезниците и оковите са пипани и че създаването може да се освободи и да ги нападне.

Без съмнение труповете, на които бе попаднал в началото на тунела, принадлежаха на тези двама тъмничари.

Докато оглеждаше последната верига, обикновено спокойната му ръка започна да трепери и той я изпусна. Коленете му се подгънаха и Пендъргаст рухна в неверие на пода.

До ушите му достигна някакъв звук. След известно време успя да се отърси от обхваналата го парализа и се изправи на крака. Констънс все още беше някъде из този лабиринт от тунели и сега, изглежда, се намираще в много по-голяма опасност, отколкото бе предполагал.

Насили съзнанието си да се съсредоточи върху проблемите, които трябва да реши, забърза из влажните коридори и отново пое по

главния, без да обръща внимание на шума, който вдига. След няколко извивки и завои стигна до широк коридор, който водеше към голямо, богато украсено петоъгълно помещение, осветено със свещи, в което се издигаше олтар. Пендъргаст спря и се огледа. На олтарната плоча лежеше продълговата купчина от плът и кости. Трябваше му известно време да осъзнае, че това е човек. Един от мускулите още потрепваше — неврологичен феномен. Човекът е бил убит съвсем скоро. Но къде беше убиецът, току-що разчленил жертвата?

Той рязко се завъртя с пистолета в ръка и започна да осветява потъмните ниши, докато се движеше през олтарното помещение. Преди лъчът на фенерчето да стигне до последната ниша, създаването, което беше видял по-рано да напада Мърдок — голо, отвратително, жълто — изскочи от тъмния ъгъл. Пендъргаст завъртя ръката с оръжието и успя да стреля веднъж, но фигурата се хвърли с премерено движение настрани, с което избегна куршума, като същевременно с ритник изби пистолета от ръката му. Пендъргаст се изви наполовина, за да поеме атаката, и нанесе силен удар в диафрагмата на създаването, докато то се завърташе край него, а опашката го плесна през лицето. Той се претърколи, стъпи на крака и клекна, като същевременно извади преработен боен нож „Феърбърн Сайкс“ с късо неподвижно острие изпод каишката на единия си прасец. Създаването се възползва от движението му, за да приближи приведено към него, а после му скочи с рев. Стовариха се на пода, създаването се озова отгоре му. Пендъргаст замахна да го прониза с камата, но звярът хвана острието с огромната си ръка и се опита да го изтръгне, стискайки острието с длан, от която потече кръв. Принуден да пусне фенерчето, като полагаше усилия да съсредоточи вниманието си върху битката, потискайки новите си притеснения, Пендъргаст се опита да завърти острието между стискащите го пръсти. Фенерчето се търкулна към стената, но продължи да работи, хвърляйки наоколо слаба светлина. Докато се бореха за камата, вонящият демон отвори паст и впи счупени черни зъби в долния край на ухото му, трошейки с хрущене хрущяла. Атаката за миг освободи Пендъргаст от притискащата го към земята маса на звяра и той му нанесе удар с коляно в гърдите, от който се чу пукотът на счупени ребра. С рев демонът измъкна камата от ръката на агента, отрязвайки при това няколко от собствените си пръсти, наведе глава и се опита да блъсне Пендъргаст в стената. Но той се измъкна настрани

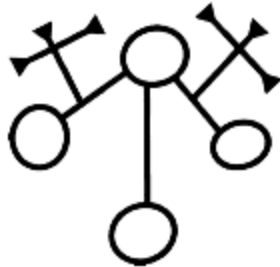
по-пъргаво от всеки матадор и демонът се блъсна сам в камъните, а Пендъргаст се завъртя зад него и отскочи назад.

Бързо потърси пистолета — той лежеше от другата страна на демона, но ножът се оказа по-близо, вдясно от него. Пендъргаст хукна към него, а демонът, вместо да се опита да му препречи пътя, както беше очаквал, стовари големия си крак върху фенерчето и го смаза със скриптене. Настъпи мрак.

Отново с нож в ръката, Пендъргаст се претърколи два пъти и се изправи, но нападателят бе очаквал този ход и се стовари отгоре му. Агентът се завъртя и му нанесе удар с камата, която потъна дълбоко в плътта. Демонът изрева от болка, избягна ножа от ръката му и временно отстъпи. Пендъргаст използва отсрочката, за да се изнесе бързо към коридора, по който беше дошъл, и оттам в лабиринта от още по-тъмни тунели. Опипвайки трескаво пред себе си, ръката му опря в камък и той хукна много по-бързо, отколкото беше безопасно, като продължаваше да опипва влажната стена пред себе си, без да има представа къде отива.

Наясно беше, че са го победили, и ако страховете му бяха оправдани, сега създанието беше най-малкият му проблем.

56.

Беше като по учебник. Ривера се загледа в сцената — изглеждаше точно както на всички техни тренировки за катастрофи и терористични атаки, провеждани десетки пъти в Лоурънс и Бостън. Гледаха на целия град като на местопрестъпление. Бронетранспортърорите осигуряваха всички входни и изходни точки, медицинският персонал се беше скупчил около неподвижните тела, линейките идваха и си отиваха тихо, екипите от спецполицаи патрулираха, разпитваха здравите жертви и провеждаха наблюдение, в случай че убиецът реши да се върне. Всичко, което вършеха, беше образец на целеустремена дейност. Една все по-неспокойна тълпа от репортери и телевизионни бусове бе задържана на моста „Метаком“. Трябваше да бъдат успокоени колкото може по-скоро или щяха да подивеят. Въздушното пространство над града беше временно затворено, но телевизионните хеликоптери висяха над тресавищата и обикаляха точно по границата на забранената зона, готови да се понесат насам, щом получат разрешение.

Допълнителните хора и странно успокояващата рутина бяха помогнали на Ривера да се освободи от част от потисканото напрежение — за да не каже безпокойство — възникнало от осъзнаването колко необикновено е това положение. Въпреки всичко не бяха по-близо до установяването нито на това какво наистина се е случило, нито на самоличността на убиеца и неговите мотиви. Ако трябваше да се вярва на свидетелите, той бил чудовищно човекоподобно създание, голо, мръсно, с муцуна и опашка, което се

движи бързо като вълк и разчленява жертвите си със силни, яростни ръце.

Така.

Бяха открили безброй следи от боси крака с размер 50 из целия град, в къщите, които са били нападнати, много често кървави. Един-единствен убиец. Не полудяла сган, нито безредици, нито озверяла група терористи. Изглежда всичко това беше дело на един-единствен убиец. Ривера отдаваше голяма част от свидетелските показания на истерията и страха. Но не всичко. Някакъв луд, огромен и без съмнение преоблечен убиец беше вилнял из града. Но кой е той, защо е направил това, откъде се е взел и къде е отишъл — бяха неизвестни, които чакаха отговор.

Един убиец. Нервите на Ривера отново се напрегнаха.

Оказа се, че има решаващо развитие: един полицаи с остро зрение бе забелязал охранителната камера пред магазина за дрехи, покрай който убиецът беше минал няколко пъти. Камерата работеше денонощно и бе пригодена за нощно наблюдение. А най-хубавото беше, че при спиране на тока превключваше на акумулаторно хранване. Екипът на Ривера беше взел цифровия запис и сега го обработваха в мобилния команден център. Записът беше твърде тъмен заради липсата на естествена светлина, но сега го изсветляваха и трябваше да бъде готов... той си погледна часовника... точно сега.

Докато не изгледа този запис, Ривера отказваше да прави предложения как един-единствен човек, на всичко отгоре бос, е могъл да извърши всички тези убийства и разрушения. Това беше нещо, което въобще не се вписваше в неговия опит, и той не трябваше да си вади заключение... поне докато не изгледа този запис със собствените си очи.

Ривера вдигна радиото.

— Джил?

— Да, сър?

— Готов ли е записът?

— Да, готов е, но трябва да ви кажа...

— Нищо не ми казвай. Искам да го видя сам и без никакви предубеждения.

— Слушам.

Джил не му прозвуча толкова самонадеян, колкото обикновено. Ривера закачи радиото и закрачи към командния център: офис контейнер, качен върху полуремарке с плосък под. Той се качи по стълбите, влезе и завари всички странно смълчани. Нямаше нужда да е екстрасенс, за да усети, че напрежението в помещението е стигнало върха.

— Какво имате? — попита Ривера.

Хората се спогледаха нервно. Джил, видеооператорът, кимна към екрана.

— Това е записът от камерата на магазина. Беше тъмен, но цялата цифрова информация е запазена. Камерата покрива района пред магазина, тротоара и част от улицата. Уловила е извършителя да идва и да се връща по улицата. Времевият печат е в долния десен ъгъл. Първата част започва в 21:23, а следващата в 22:04.

— Да видим първата част.

Мъжът се поколеба.

— Добре.

Ривера скръсти ръце и се вторачи в екрана. В началото нямаше нищо за гледане — само широкоъгълен запис тип „рибешко око“ на празния тротоар, ъгъл от фасадата на магазина и уличното платно. Токът в града беше спрял и уличните лампи не светеха, обаче камерата бе записала червеникаво зърнесто изображение, което беше изненадващо ясно. Изведнъж се появи движение и една фигура прекоси екрана на монитора. Отне ѝ по-малко от секунда, но и това беше достатъчно.

— Мамка му, какво беше това? — попита Ривера.

Отговори му мълчание.

— Сигурно е някой с маска и костюм — настоя Ривера.

Никой не отговори, докато Джил не каза с отпаднал глас:

— Ще го пусна кадър по кадър.

Той върна записа и го пусна отново, този път по един кадър на секунда. Извършителят, ако можеше да бъде наречен така, отново влезе в кадър, бързаше тромаво по тротоара към града.

— Спри го! — излая Ривера.

Джил спря кадъра.

— Не го вярвам! Върни един назад!

Операторът се подчини.

— Мамка му, не го вярвам! Можеш ли да увеличиш това лице?
Лицето беше уголемено.

Ривера присви очи и се вгледа внимателно.

— Това не е маска!

— Не — потвърди Джил.

Никой не проговори.

Ривера облиза сухите си устни.

— Давай нататък.

Той гледаше кадър след кадър в нарастващ шок и неверие. Беше до голяма степен така, както бяха разказали свидетелите — деформирано чудовище с опашка. Не, поправи се той, не чудовище, а човешко същество: странно деформирано създание. Гледната точка беше по диагонала и отгоре и подчертаваше кучеподобната със стърчащи навън зъби муцуна. Но вместо кучешки нос този беше човешки, смачкан като на боксьор. Лицето на човека бе опръскано с кръв и мръсотия, които дъждът постепенно отмиваше. Лицето му определено пламтеше от омраза, очите като цепки, устата отворена, разкривайки подут червен език, от който се точеше струйка лига. Крачеше с целеустременост, която накара Ривера да потръпне от хлад, просто защото беше толкова преднамерена. Не, тук нямаше никаква лудост, нищо случайно: това беше звяр с план. Ето ги и огромните хиксовидни боси крака с шестсантиметрови нокти, чиито следи откриха навсякъде.

Джил прочисти гърлото си.

— Ще пусна другата част с неговото връщане след клането...

Ривера се изпъна.

— Няма нужда повече да гледам. Искам кучета. Хрътки. Кучият син е отишъл в тресавищата и ние ще го подгоним.

— Лейтенанте?

Той се обърна и видя поразително тъмнокож човек, който бе стоял в един от далечните ъгли, за да даде показания на член от неговия екип, да пристъпва към него.

— Кой сте вие? — попита заговореният.

— Пол Сайлъс. Живея в гората от другата страна на Дил Таун. Без да искам, чух какво казахте току-що. Ако отивате в тресавищата, по-добре намерете човек, който ги познава, или няма да се върнете.

Ривера огледа мъжа. Стори му се подходящ.

— Искате да ми кажете, че познавате тресавищата?

— Малко. Никой не ги познава изцяло.

— Видяхте ли онова нещо на екрана?

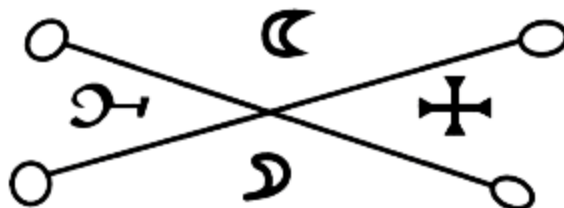
— Да.

— И все още искате да ни помогнете?

Сайлъс плъзна поглед из командния център, после огледа потъналия в мрак град и отново спря очи върху Ривера.

— Да, разбира се.

57.

Констънс слушаше шума от битката в пълната тъмнина. Колкото и напрегнато да се ослушваше, не можа да определи с кого се бие демонът, разбра, само че е здрав и силен. Но скоро демонът изрева с увереност в победата, както й се стори, и тя реши, че противникът му губи. Когато шумовете заглъхнаха и отново се възцари тишина, единственото, което чуваше, беше шумното сумтене на демона. Другият явно беше мъртъв — нещо, което не я изненада.

Констънс направи преглед на положението. Беше прекарала голяма част от детството си в тъмно мазе, не много по-различно от това, и някога притежаваше крайно развити слух и обоняние, както и много силно нощно зрение. Знаеше как да се придвижва напълно безшумно. Тези сетива, закърнели от нормалния живот повече, отколкото бе предполагала, се повъзстановиха в мрака на тунелите. Не можеше да вижда, защото нямаше никаква светлина, но можеше да чува.

Създанието отново започна да сумти шумно като куче с муцуна във въздуха, опитвайки се да подуши миризма — нейната миризма. Но въздухът бе застоял, напълно неподвижен и това беше в нейна полза.

Крайно внимателно започна да се отдалечава от звука, като леко плъзгаше едната си ръка по стената, а краката й предпазливо проверяваха пода, за да не вдига шум. Стената на тунела направи завой, после още един, след него друг. Скоро се озова в задънена улица и трябваше да се върне обратно по пътя, откъдето беше дошла. На друго място попадна на купчина стари кости, които безшумно се разпаднаха, щом ги докосна, минавайки край тях.

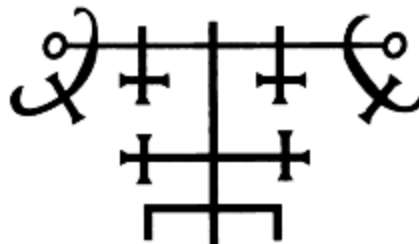
Усети, че е навлязла в подземен лабиринт от пресичащи се тунели, ниши и задънени коридори. Въздухът отново беше напълно неподвижен и миришеше на застояло и старост. По пода имаше доста стари отпадъци, а стените гъмжаха от стоножки, паяци и буболечки. Изглежда това бяха отдавна изоставени тунели — може би създаването не ги познаваше много добре. Онова, което трябваше да направи, е някак да се промъкне край него, а след това да излезе — и то колкото може по-бързо.

Когато се ослуша, пак чу сумтене и тежко дишане — тогава ѝ хрумна, че може би демонът е ранен. Увереността ѝ, че я търси, се засили.

Тръгна отново, без да знае къде отива, но сега целта ѝ беше просто да стои колкото може по-далече от създаването. Продължи по дълъг участък от тунел и в един момент замръзна: чу го да се движи и диша тежко някъде пред нея. Приближаваше се. Притисна се в стената и зачака, затаила дъх. Звуците се приближиха заедно с противната, но вече позната воня, която сякаш я обгърна... чу се тътрене на крака по пясъчния под... и то отмина по тунела.

Констънс издиша. Изглежда обонянието на демона не беше толкова силно, колкото се бе страхувала. А може би нарочно я беше подминал? Каквато и да беше причината, това бе нейната възможност. Поемеше ли в противоположната на демона посока, може би щеше да излезе навън. Най-малкото щеше да се отдалечи от него. Тя тръгна напред, сега по-бързо, но изведнъж почувства една студена ръка да притиска лицето и устата ѝ.

58.

Ривера стоеше близо до патрулката на началника Мърдок и наблюдаваше как водачът на кучетата ги насочва. Мъжът бе пристигнал рекордно бързо заедно с две здрави енотови гончета, които били особено подходящи за работа в тресавища и вода. Ривера силно се надяваше да е така, защото дори оттук виждаше, че приливът нахлува бързо.

Тайнственият Пол Сайлс стоеше встрани, висок и мълчалив. Ривера се запита дали е постъпил правилно, когато прие помощта му. Вярно, мъжът имаше едва доловимо излъчване на военен. А сега, когато погледна отново към тъмното соленоводно тресавище — блъскано от вятъра, който разгонваше валмата мъгла заедно със затихващата буря — Ривера осъзна, че не иска да рискува в този ад без водач.

Докато чакаха водача на кучетата, беше обмислил последователността на случилото се тук. Убиецът първо бе нанесъл пораженията в града, продължил бе с убийството на началника Мърдок тук, на обиколния път през дюните, и след това бе изчезнал в южна посока. Със силен лай кучетата уловиха следата от патрулката и поеха по нея в тресавището.

Сайлс тръгна след тях и Ривера забърза, за да го настигне. Той носеше фенерче, а Сайлс челник на главата. Пред тях вървяха петима тежковъоръжени спецполицаи и полицай, който носеше мощен прожектор, хвърлящ светлина на двеста и петдесет метра напред.

Водачът на кучетата беше едър мъж с червено бейзболно кепе с надпис „Сокс“ на главата, загърнат в мушама. Името му беше Майк Кени и явно си разбираше от работата. Кучетата също изглеждаха решителни. Кени ги водеше на дълги поводи и ги контролираше напълно. Животните следваха следата без колебание и уверено бързаха напред, дърпайки водача след себе си.

Ривера продължаваше да следва екипа спецполицаи. Носеше непромокаем джипиес, който щеше да им показва къде точно се намират. Сайлс вървеше до него.

— Някаква идея накъде се е запътил? — попита го Ривера.

— Изглежда пресича тресавищата по права линия. Тя ще го заведе на остров Крау.

— Какво има там?

— Нещо, освен борови храсталаци, дюни, малко руини и плаж. По-голямата част от острова е резерват.

— Има ли нещо пред нас, за което трябва да зная? — Ривера се беше вторачил в джипиеса, но изглежда не можеше да прехвърли подробната зелено-жълта карта върху огромната пустош, сред която се намираха. Кени и кучетата бяха изчезнали сред океан от блатна трева, следвани от екипа спецполицаи. Чуваше как кучетата лаят пред тях. Докато напредваха, лаят им сякаш малко се усили.

— Ако продължи в тази посока — обади се Сайлс, — значи се е запътил към канала Стакярд.

— Какво е това?

— Главният приливен канал на тресавищата. Там приливът минава доста силно. В момента сме в три четвърти прилив — тогава течението достига своя връх. Ще се движи с пет-шест възела.

— Можем ли да го изгазим?

Сайлс изпръхтя.

— При тази скорост не можеш дори да го преплуваш.

— Значи ще го спре? Ще го принуди да се отклони?

— Ако убиецът го е прекосил преди час-два, да речем, приливът е бил много по-слаб. Значи е могъл да го преплува. Ще имаме нужда от лодка.

Ривера се наруга, че не се беше сетил по-рано за това. Откачи радиостанцията от колана и се свърза с командния център.

— Барбър, искам колкото може по-бързо да пуснете два „Зодиака“ във водата. Прати ги в канала Стакярд. Ще го намериш на подробната карта.

Описа какво иска и с помощта на джипиеса изпрати ориентир в командния център, показващи точното място, където искаха лодките. Слава богу, екипът беше докарал ремаркетото с двете моторници. Можеха да бъдат спуснати във водата край града и с мощните си двигатели и помощта на прилива, Ривера пресметна, че ще са на мястото на срещата след по-малко от десет минути.

— Каналът е пред нас — обяви Сайлъс.

Миг по-късно Ривера и хората му се озоваха на брега на канала. Той погледна напред над петнайсетте метра мощна, черна, бързо носеща се вода, чиято повърхност бе изпъстрена с опасни водовъртежи и непрекъснато се покачваше. Вятърът виеше над нея, блъскаше папура и плющеше с парещи капки дъжд. Светлината на прожектора пронизваше мрака и осветяваше другия бряг, където в калта се виждаха следи.

— Изглежда е преплувал — отбеляза Сайлъс.

— Да откараш лодка на другия бряг ще е много трудно.

Сайлъс кимна.

— Имаш ли някаква идея защо е тръгнал натам? Изглежда знае къде отива.

Сайлъс поклати глава.

Ривера махна към канала.

— Има ли още такива?

— Само блатна трева и няколко кални плитчини, преди да стигнем до шубраците.

Сега Кени имаше затруднения с кучетата, опитвайки се да ги издърпа назад от брега. Те сякаш бяха полудели от разочарование, че не ги пускат във водата. Кени, който досега им беше говорил с тих, спокоен глас, започна да си изпуска нервите.

Ривера отиде при него.

— Скоро ще дойдат две моторници „Зодиак“.

— Надявам се, че няма да се бавят. Не бях виждал кучетата толкова възбудени.

Животните лаеха с все сили и дърпаха поводите. Кени им заговори строго. Приливът се носеше дълбок и силен между двата

бряга — тежко на всяко куче или човек, който се озове във водата.

Радиостанцията на Ривера изпука.

— Намират се на около километър от мястото на срещата — каза диспечерката. Ривера погледна по течението и след малко успя да различи в дъжда бяла светлина, а от двете ѝ страни червена и зелена.

— Кени — нареди той, — ти и кучетата сте в първата лодка. Ние ще се качим на другата.

— Добре.

— Бъди внимателен. Положението е сериозно.

Първата моторница влезе в светлината от прожектора, щурманът я плъзна покрай мястото, където стояха, завъртя щурвала надясно, поставяйки лодката срещу течението, и се приближи с по-ниска скорост към брега. Беше повдигнал леко двигателя и витлото продължаваше да пени водата.

— Първо кучетата! — извика Ривера.

Лодката застана успоредно на брега, плъзгайки се по-близо. Кучетата, които продължаваха трескаво да опъват поводите, май не знаеха какво да правят. Кени скъси поводите и заповяда:

— Скачайте вътре! Скачайте вътре!

За миг изглеждаше така, сякаш животните ще прескочат гумените бордове едновременно, но в последния момент едното се дръпна назад. С вик Кени и другото куче бяха запратени в кипящата вода.

— Спасителният пояс! — изрева Ривера. — Хвърли му спасителния пояс.

На острата светлина от прожектора Ривера видя бледото лице на Кени да се носи по течението. Недалече от него гончето пляскаше яростно и безсмислено, очите му бяха изскочили, виеше от страх, а лапите блъскаха ли, блъскаха. Влачейки каишката си, то бе завъртяно от силен водовъртеж и провеси език, докато Кени се опитваше да доплува до него. Воят му се превърна в гъргорене, когато кормчията даде газ и пое към Кени. Другото куче все още беше в лодката и лаеше трескаво. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще скочи във водата. Моторницата за секунди стигна до Кени и спасителният пояс се озова във водата. Кени го хвана и беше издърпан близо до лодката, след това щурманът и помощникът му го качиха на борда.

— Извадете кучето! — изкрещя Кени.

Щурманът завъртя лодката и се насочи към врящата вода на водовъртежа. Преди да стигне до него обаче, кучето потъна. Последното, което Ривера видя, бяха увисналите уши и провесеният му език, който блестеше на ярката светлина от прожектора. Накрая две ритаци лапи бяха всмукани от въртящата се сива вода.

Кени изрева от отчаяние и трябваше да го хванат, за да не скочи във водата след животното. Лодката правеше кръг след кръг, но кучето не се показва повече.

Ривера вдигна радиостанцията.

— Закарай ги на другия бряг. Трябва да продължим дори само с едно куче.

— Слушам.

— Докарайте втората лодка.

Вторият „Зодиак“, който беше твърде далече, за да се притече на помощ, дойде, завъртя се срещу течението и започна бавно да се приближава към брега. Хората му скочиха в лодката, Ривера беше последен и потеглиха през канала. Миг по-късно лодката зарови нос в калта до другата моторница и след малко бяха отново на суша.

— Кучето ми! — нареждаше Кени. — Трябва да се върнем, за да го потърсим.

Ривера го хвана за подмишницата и го разтърси.

— Кучето ти е мъртво. Имаме работа да вършим.

Мъжът с мокро кепе и подгизнали дрехи го гледаше с тъп, неразбиращ поглед. В това състояние той не можеше да продължи.

— Добре — Ривера се обърна към един от мъжете, — върнете господин Кени обратно в командния център. Ние ще задържим кучето.

— Не, не — само аз работя с кучетата!

— Върнете Кени обратно! — Ривера хвана каишката. — Да вървим!

Ривера остави Кени, който протестираше високо, и закрачиха през блатната трева. Сайлъс, бърз и мълчалив, продължи да върви до него. Оцелялото куче отново бе надушило следата и се хвърли напред с трескав лай. Мощните му скокове буквално поглъщаха разстоянието, а те го следваха.

— Определено се е насочил към южния край на остров Крау — отбеляза Сайлъс.

— Да, но какво там е толкова важно за него? — попита Ривера.

— Ако поддържаме тази посока, ще стигнем до руините на Олдъм.

— Олдъм?

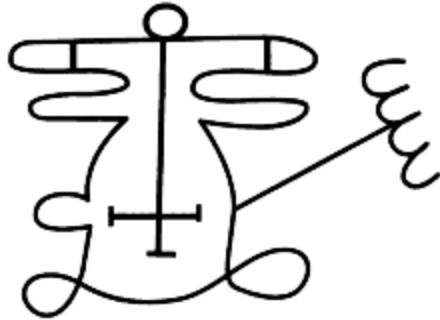
— Старо рибарско селище, пометено от ураган през 30-те години. Сега там няма нищо, освен изкопи на мазета и...

— И какво?

Сайлс изсумтя.

— Зависи от това дали вярвате или не вярвате на легендите.

59.

Констънс отчаяно се опитваше да се освободи, но изведнъж усети топъл дъх в ухото си и чу прошепнатата дума:

— Алойшъс.

Тя се успокои и той я пусна.

— Трябва да излезем — прошепна Пендъргаст. — Не сме равностойни на убиеца на негов терен.

— Напълно съм съгласна — отговори тя, чувствайки се неловко въпреки положението. — Обаче се загубих.

— За съжаление и аз.

Това много я изненада.

— Загубил си се?

— Аз... просто се разсеях. Знаеш ли къде е убиецът?

— Преди няколко минути мина оттук. Може би ще мога да го чуя. Минутка. — Тя замълча. На самата граница на чуваемостта долови слабите шумове от създаването, което продължаваше да диша тежко и да се движи. Най-вероятно беше ранено. Звуците се движеха насам-натам, докато то ги търсеше.

— Чу ли? — попита тя.

— Боя се, че не. Твоите уши са по-остри от моите.

Замълчаха отново, докато тя се вслушваше. Звуците бяха изкривени от тунелите и накрая избледняха. Тя продължи да се ослушва, но повече не се повториха.

— Май се е отдалечил от нас.

— Точно от това се страхувах.

Тя не попита защо се е страхувал, тъй като въпросът беше точно от онези, на които той не отговаряше. Накрая Пендъргаст отново зашепна в ухото ѝ:

— Имаш по-голям опит с тъмните тунели от мен. Някакви идеи как да излезем?

От тези думи Констънс разбра, че заради дългогодишното ѝ обикаляне из подземните тунели на „Ривърсайд Драйв“ бремето на бягството е стоварено на нейните рамене.

— Може би една. Чувал ли си за Джон Пледж от Ексетър в Англия?

— Не. Нека лекцията бъде кратка.

— Пледж бил фен на лабиринтите от жив плет. Измислил начин за излизане дори от най-обърканите лабиринти. Човек тръгва напосоки, плъзгайки ръката си по дясната страна, и брои завоите. След четири завоя, ако всички са били с прави ъгли, ръката се отделя от стената и човек продължава в първоначалната посока, докато друга стена...

Констънс почувства, че Пендъргаст сложи пръст на устните ѝ.

— Дай ръка и просто води.

Тя му подаде ръка и той изненадано измърмори.

— Ръцете ти са с белезници?

— Да, а твоите са мокри. Това кръв ли е?

— Няма нищо. Вдигни ръце, моля.

Тя почувства как работи върху белезниците ѝ. Първо отключи едната гривна, после другата.

— Ранен ли си? — попита тя отново.

— Повтарям — *дреболия* — отговори рязко той. — Повече не я споменавай. — След малко заговори отново. — Констънс, прости ми острия тон... ти беше права, а аз сбърках. Нещата тук в Ексмут се развиваха на две равнища. Едното много по-дълбоко по отношение на злото от другото. Не съм срещал подобно в случаите на серийни убийци, върху които съм работил. Просто не го видях.

— Няма значение — отговори тя и почувства как неловкостта се завръща. Той се поколеба, сякаш искаше да добави още нещо, но после размисли и само ѝ даде знак да води.

Тя тръгна по тунела, като с едната ръка опипваше стената, а с другата стискаше дланта на Пендъргаст. Проверяваше пътя напред и с крака. Тунелите бяха тихи, шумовете от демона бяха изчезнали. Продължи да следва системата на Пледж: броеше завоите, а задачата ѝ беше много улеснена, защото всички ъгли бяха прави.

Пендъргаст спря.

— Тук въздухът е по-свеж — каза той. — Не толкова зловонен.

— Забелязах.

— Моля те, послушай се отново.

Тя се вслуша, напъвайки се да долови всеки звук извън приглушените вибрации от прибоя и капещата от стените вода.

— Нищо не се чува.

— Точно от това се страхувах. Вече съм сигурен, че се е скрил в засада. Логичното място би бил входът за тунелите. Ето какво ще направим: аз ще тръгна напред, той ще нападне. Щом нападне, ще го отклоня, така че ти да можеш да притичаш край нас и да излезеш. След това ще започна да отстъпвам.

— Знаеш много добре, че няма да те оставя.

— Ако не го направиш, и двамата ще загинем. Моля те, прави каквото ти казвам.

— Аз имам кама.

— Дай ми я.

Тя я изрови от гънките на роклята си и му я подаде.

— Искам да ми обещаеш: ще притичаш край нас и ще продължиш да тичаш.

— Добре — излъга Констънс.

Точно когато се готвеше да продължи напред, той отново се поколеба.

— Какво има? — попита тя.

— Времето да ти кажа това е ужасно неподходящо, но трябва да го направя.

Тя почувства как сърцето ѝ ускори ход.

— Констънс, трябва да си готова за сблъсък.

— Готова съм.

Отново кратко колебание.

— Не, не *този* сблъсък. Друг.

— Не разбирам.

— Ако нещо се случи с мен... не прави предположения.

— Какво искаш да кажеш?

Пендъргаст направи пауза в мрака.

— Някой е бил тук. Някой, когото, за съжаление, *ние* познаваме твърде добре.

В мрака Констънс изпита хлад.

— Кой?

От тона на гласа му обаче вече беше добила представа кого има предвид. Студът рязко се усили.

— Открих, че белезниците на създанието и вратата на килията му са били обработени така, че да изглеждат заключени. Много умно. Защо? Тук действа перверзна логика... и аз съм сигурен, че знам много добре каква е тя.

— Това има ли нещо общо с фигурата в дюните?

Пендъргаст поклати глава, за да отклони въпроса.

— Да, но сега няма време за обяснения. Моля те, чуй ме. Имам пълно доверие на Проктър. Ако нещо се случи с мен, остави се в неговите ръце. Той ще бъде всичко онова, което аз съм сега: твой защитник и попечител. И повтарям: независимо какво се случва, независимо как изглежда — *нищо не предполагай*.

— Но, Алойшъс... — започна тя, ала замълча, когато почувства пръста му на устните си.

После Пендъргаст стисна ръката ѝ, подканяйки я да продължи надолу по тунела.

60.

Те продължиха по своя описващ кръгове маршрут, завой след завой. Не мина много и Констънс долови, че въздухът е по-студен и дори сякаш се движи. Вече трябваше да са много близо до входа. Въпреки че беше по-свеж, въздухът продължаваше да вони противно — същата воня, която се носеше от звяра.

Изглежда Пендъргаст беше стигнал до същото заключение, защото спря и използвайки само докосвания, я накара да мине зад него.

Продължиха по-бавно и в пълна тишина. Сега се намираха в дълъг, прав тунел, който според Констънс водеше към външния свят. След минутка махна на Пендъргаст да спрат отново, за да може да се послуша.

Чу тежко дишане. Звярът очевидно се опитваше да го контролира, но не можеше да спре хриптенето. Беше точно пред тях. Тя подсказа на Пендъргаст присъствието му с леко стискане на ръката. Стискането му в отговор ѝ показа, че и той е чул хриповете.

Пендъргаст пусна ръката ѝ и започна бавно и старателно да изписва с пръст букви по нейната длан:

На три ще се хвърля напред,

*ти ме следвай.
Докато аз го нападам,
ти продължавай да тичаш.*

Тя стисна ръката му в отговор, че е разбрала. Той хвана дланта ѝ, с почукване отброи 1, 2, 3 и изчезна като светкавица — тих и бърз като прилеп в пещера. Тя го последва тичешком, движейки се напълно на сляпо с протегнати напред ръце.

Внезапен рев разцепи въздуха точно пред нея, последван от звук на острие, разпарящо плът — звук като в месарница, а след това глухо трополене и трясъци на отчаяна битка. Тя притича край тях и точно се готвеше да спре, когато чу Пендъргаст да вика:

— Продължавай да тичаш, следвам те плътно!

Те спринтираха в мрака, все още на сляпо, и минутка по-късно Констънс чу, че създанието подновява преследването с високи писъци. Звучеше така, сякаш Пендъргаст му е нанесъл жесток удар, но то още стоеше на краката си.

В този миг Констънс видя пред себе си светлинка и скоро се показа каменното стълбище. Тя спря и се обърна, Пендъргаст бързаше след нея.

— Продължавай! — извика той, прескочи я, хукна нагоре по стълбите и с един удар на рамото отвори металния капак. Завъртя се, хвана я за ръката и я измъкна през отвора, после блъсна капака да се затвори. Издърпа я от руините на мазето на улицата в Олдъм. Докато тичаха към брега, Констънс чу демона да изскача от желязната врата с ужасяващ писък.

Точно бяха минали край дюните и стигнаха равния бряг, когато той ги настигна. Пендъргаст се обърна, за да го посрещне с ножа, като същевременно предупреди Констънс да не спира. Тя не се подчини, обърна се и видя как Пендъргаст и демонът се сблъскаха с все сили в страховита прегръдка: агентът с вдигнат нож, а Моракс, вече с два пръста по-малко, се опитваше да го обезоръжи. Призрачната сцена бе залята от утринната светлина на раждащия се ден. Бурята беше утихнала, но прибойт продължаваше гневно да блъска брега. Гребените на големите вълни пръскаха пяна, стоварваха се на брега и

се понасяха навътре в сушата. Въздухът беше пълен с пръски морска вода.

Констънс стоеше и гледаше втренчено, неспособна да помръдне. Видя с ужас, че Пендъргаст е лошо ранен. Предницата на ризата му беше скъсана, едната страна на лицето дълбоко срязана и оттам капеше кръв. Демонът се въртеше и извиваше, докато двамата се бореха за превъзходство. Накрая огромният звяр надделя, измъкна камата от Пендъргаст и я запрати в морето. Замахна към него с мускулеста ръка, агентът устоя на удара, но очевидно отслабен от раните си, изгуби равновесие. Демонът го одра жестоко с огромната си ръка, разкъсвайки дрехите му на кървави парцали.

Пендъргаст отстъпи назад, после двамата отново се хвърлиха един срещу друг, вече в обсега на разбиващите се вълни.

Пендъргаст отстъпи във водата сякаш заради преднамерена стратегия, с която търсеше някакво предимство. Тя обаче се провали — с мощен удар Моракс го повали в прииждащата вълна. Докато агентът се опитваше да стъпи отново на крака, демонът се извиси над него и вдигна ръка, за да нанесе смъртоносен удар.

Констънс побесня. С безмълвна ярост се втурна надолу по мокрия пясък и скочи върху гърба на демона, вкопчи се с пръсти в черепа му и заби зъби във врата му. Устата ѝ се изпълни с отвратителния вкус на жилава плът. Изненадано от яростното ѝ нападение, създанието изрева, залитна встрани от Пендъргаст и се завъртя на място отново и отново, докато я драскаше и разкъсваше дрехите ѝ в опит да се освободи. Но тя висеше упорито на гърба му. Със завъртане на главата си откъсна парче месо и го изплю. После отново впи зъби, опитвайки се да стигне до сънната му артерия.

Демонът изрева от болка и залитна в прибоя. Зелена вълна се извиси и се стовари върху тях. За миг и двамата бяха покрити с яростна ледена вода. Шокът от водата отслаби хватката на Констънс и я откъсна от демона. Неспособна да плува, тя запляска трескаво в кипящата вода. Почувства как пясъкът поддава под краката ѝ и осъзна, че отслабващата вълна я носи към брега. Заби крака в пясъка, докато водата се оттегляше, борейки се с все сили да не бъде отнесена обратно в дълбокото. В мига, когато почувства как пясъкът се изплъзва изпод стъпалата ѝ, силни ръце я вдигнаха и изправиха на крака — пред

нея стоеше Пендъргаст, вторачен ужасено в нея. В уплахата си тя не осъзнаваше, че все още стиска в зъбите си къс месо.

Междувременно Моракс се бореше да се измъкне от прибойа и се приближаваше към тях с изкривена от болка и ярост муцуна. Пендъргаст побърза да застане между него и Констънс и двамата отново се сблъскаха с глухо трещене на кости. С огромно усилие агентът успя да изблъска демона в прибойа и двамата бяха залети от огромна, разбиваща се приливна вълна.

Кипящата вода повали Констънс. Тя заби пръсти в пясъка, за да не бъде засмукана обратно от отдръпващата се вода, и този път успя да остане на мястото си. Временно освободена от обратното течение, изпълзя нагоре по брега в затишието между вълните и успя да се измъкне от зоната на прибойа.

Слънцето току-що се беше показало на кървавия хоризонт и хвърляше бледа светлина върху лицето ѝ. Констънс примигна уморено. Всичко, което можеше да види, бяха прииждащите алени приливни вълни, които една подир друга се издигаха и рухваха с трясък на брега, а сетне се отдръпваха със силен, потискаш рев. А сред тях стоеше демонът. Изведнъж създанието бе престанало да се бие, загледано удивено в изгряващото слънце. По лицето му заигра крива усмивка, ръката му беше протегната, а палецът ѝ сочеше към слънцето, сякаш се готвеше да го докосне. Въртящата се в краката му вода червенееше от артериална кръв.

А къде беше Пендъргаст?

Къде беше Пендъргаст?

Констънс се изправи и закрепця:

— Алойшъс! Алойшъс!

Напрягаше се да гледа в заслепяващата оранжева морска повърхност и тогава го видя. Бледото му лице се издигаше и спускаше малко зад зоната на прибойа, а ръцете едвам помръдваха.

— Алойшъс!

Тя пристъпи предпазливо във водата. Той отчаяно се опитваше да плува, но очевидно бе изгубил сили от тежката рана и сега вълните бързо го носеха навътре в морето.

— Алойшъс!

Отнякъде чу едва доловим кучешки лай.

Моракс рухна в кървавия прибой.

Въпреки че не можеше да плува, Констънс се втурна с усилие в прииждащата вода към борещия се Пендъргаст. Разкъсаната тежка рокля спъваше движенията ѝ.

— Спрете я! — извика някой зад нея.

Изведнъж от двете ѝ страни се появиха хора. Една голяма ръка я хвана за рамото, друга я прегърна през кръста. Тя опита да се измъкне, но те я изнесоха от водата.

— Пуснете ме! — изпищя Констънс.

Мъжки глас каза:

— Нищо не можете да направите.

Тя се бореше като фурия, извиваше и мятеше тяло.

— Не го ли виждате? Прекалено слаб е, за да плува!

— Виждаме го. Ще извикаме спасителна лодка.

Тя отново започна да се мята, но те бяха твърде много.

— Той се дави! В името на бога, спасете го!

— Никой не може да влезе в този прибор! — отговори същият мъжки глас.

— Страхливци!

Опита пак да се хвърли във водата, но дойдоха още мъже и въпреки дивата ѝ съпротива успяха да я извлекат от стоварващите се на брега приборни вълни на дюните. Появиха се още четирима мъже във военни бойни униформи и с общи усилия групата успя да я задържи на място, въпреки че тя се хвърляше, риташе и плюеше.

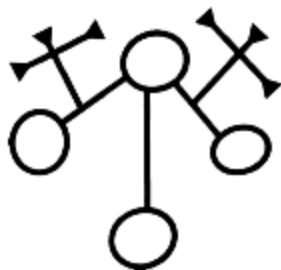
— Ще ви убия! Пуснете ме!

— Боже мили, каква пантера. Направо не мога да повярвам, че е нужна половин дузина мъже, за да я удържим...

— Нямаме време за това! Донесете медицинския куфар!

Повалиха я на земята. Констънс се оказа с лице в пясъка, сложиха ѝ белезници и окови на краката, почувства убождане в задната част на бедрото... след това всичко стана някак далечно и странно.

ЕПИЛОГ

Ноември

Проктър тихо разтвори двойната врата на библиотеката, за да може госпожа Траск да мине с подноса, на който носеше сервиза за чай.

Помещението беше сумрачно, осветено само от огъня, чиито ниски пламъци потрепваха в огнището. Пред него Проктър видя неподвижната фигура в креслото с висока облегалка. Госпожа Траск отиде при нея и остави подноса на масичката за сервиране до креслото.

— Помислих си, госпожице Грийн, че може би ще искате чаша чай — каза тя загрижено.

— Благодаря, не — чу се тихият глас на Констънс.

— Вашият любим, жасминов, първо качество. Донесох ви малко мадленки. Опекох ги днес следобед. Зная колко ги обичате.

— Не съм особено гладна. Благодаря ви за загрижеността.

— Ще ги оставя, в случай че промените мнението си. — Госпожа Траск майчински се усмихна, обърна се и тръгна към изхода на библиотеката. Когато стигна до Проктър, усмивката бе избледняла и изражението на лицето ѝ отново стана загрижено.

— Ще отсъствам само няколко дни — каза му тихо тя. — Сестра ми трябва да излезе от болницата и да се прибере у дома в края на другата седмица. Сигурен ли си, че ще се справиш?

Проктър кимна и я проследи с поглед как бърза обратно към кухнята, преди отново да насочи очи към фигурата в креслото с висока

облегалка.

Бяха минали повече от две седмици, откакто Констънс се върна в замъка на „Ривърсайд Драйв“ 891. Беше дошла мрачна и мълчалива, сама, без агент Пендъргаст и без обяснение какво се е случило. На Проктър му бе отнело доста време, търпение, усилия и убеждаване, за да измъкне историята от нея. Дори сега тя не се връзваше и той не знаеше какво точно е станало. Знаеше обаче със сигурност, че в отсъствието на Пендъргаст огромната къща се промени, и то много. Както и самата Констънс.

Щом се върна от Ексмут, Констънс се заключи в стаята си за няколко дни и се хранеше с крайна неохота. Когато най-сетне се появи отново, изглеждаше различен човек. Проктър винаги я беше познавал като хладнокръвна, сдържана и самоуверена. Но в дните, които последваха, тя беше ту апатична, ту изведнъж пълна с безцелна енергия, обикаляше залите и коридорите, сякаш търсеше нещо. Изгуби интерес към развлеченията, които някога я бяха поглъщали изцяло: изследването на родословното дърво на фамилия Пендъргаст, антикварните проучвания, четенето и свиренето на клавесин. След няколко посещения на разтревожените лейтенант Д'Агоста, капитан Лора Хейуърд и Марго Грийн тя бе отказала да се вижда с когото и да било. Освен това на Проктър му се струваше — не знаеше как другояче да го нарече — че Констънс е непрекъснато нащрек. Единствените мигове, когато показваше искрица от старото си аз, бяха щом звънне телефонът и когато Проктър носеше пощата от наетата пощенска кутия. Знаеше, че тя винаги, винаги се надяваше на думичка от Пендъргаст. Обаче такава нямаше.

Проктър се зае, доколкото може, сам да събере цялата информация за изчезването на своя работодател.

Издирването на тялото му беше продължило пет дни. Тъй като изчезналото лице беше федерален агент, бяха положени изключителни усилия. Катери на бреговата охрана претърсиха морето около Ексмут. Местни полицаи и войници от Националната гвардия изследваха бреговата ивица от границата на Ню Хемпшир до нос Ан за някакви следи от Пендъргаст, ако ще дори само парцалче от дрехите му. Водолази провериха грижливо скалите, където тялото му би могло да се закачи, а дъното беше обследвано със сонар. Но не намериха нищо. Официално случаят оставаше открит, но накрая работата по него спря.

Макар данните да бяха неубедителни, общото мнение беше, че Пендъргаст, тежко ранен в борбата със създаването, се е борил с ужасното приливно течение и е изгубил сили от непрекъснатото блъскане на вълните и ниската водна температура от само десет градуса. Затова е бил отнесен в открито море и се е удавил.

Проктър се приближи и седна до Констънс. Тя го погледна за миг и го дари с почти незабележима усмивка. После втораченият ѝ поглед се върна отново върху огъня. Трепкащите пламъци хвърляха дълбоки сенки върху виолетовите ѝ очи и черната, късо подстригана коса.

След завръщането ѝ Проктър се беше заел лично да се грижи за нея, защото знаеше, че такава би било желанието на неговия работодател. Обърканото ѝ състояние предизвика у него неочаквано желание да я покровителства. Пълна ирония, защото при нормални обстоятелства Констънс беше последният човек, който би потърсил покровителство от някого. Въпреки това, макар да не го казваше, тя изглежда се радваше на неговото внимание.

За пореден път той реши да я спаси от нея самата, да ѝ помогне да се освободи дори само временно от чувството на вина и загуба, което я беше погълнало.

— Констънс? — започна внимателно той.

— Да? — попита тя, без да откъсва очи от огъня.

— Чудех се дали ще имаш нещо против да ми разкажеш отново последната част от историята. Знаем, че вече го направи, но аз все още не мога да разбера напълно какво се е случило — какво се случи в действителност — в битката с онова... с онзи звяр, наречен Моракс. Кой беше той и как успя да победи господин Пендъргаст?

Тя дълго време мълча, но най-накрая се размърда и все още, без да откъсва очи от огъня, заговори:

— Обясних ти за генетичното отклонение, рудиментарната опашка, която беше причина Моракс да изглежда така... както изглеждаше. Как ексмутските вещици са засилили това отклонение в течение на поколения чрез селекция. Така, както някои селектират различни породи кучета. Вещиците били обсебени от неговата прилика с Моракс в стари книги с магии и описания на демони. Отнасяли се към селектирания вид като с низше същество, държали го затворен в мръсотия и го използвали по-точно злоупотребявали с него — при сатанински ритуали. Затова, щом Моракс се оказа на свобода,

основните жертви на неговото убийствено внимание се оказаха членове на сборището. Останалите са неколцина невинни свидетели, които просто се оказаха на пътя му.

— Обаче... — Проктър замълча, за да намери най-подходящите думи — как това чудовище успя да победи господин Пендъргаст?

За момент тя погледна към чаения сервиз, преди отново да се вторачи в огъня.

— Той не е победил Алойшъс. Създанието загина.

— Но господин Пендъргаст...

— ... не е мъртъв — завърши тя рязко изречението му, но той за първи път долови известна неувереност в тона ѝ. Също така забеляза, че онази предпазливост, която показваше от връщането си насам, най-сетне бе избледняла.

Проктър си пое дълбоко дъх и отново се опита да пренасочи нейните мисли.

— Как е успял този звяр да убие толкова хора?

— Отношението, което е изтърпял, го превърнало в социопатично чудовище. Само едно го държало в подчинение, освен веригите и оковите, разбира се. И това е било обещанието, което отново и отново му повтаряли, че един ден ще го качат горе на повърхността, за да види слънцето, да се топли на лъчите му и да се наслаждава на светлината. Изглежда това се е превърнало в идея фикс за него. Когато успява да се измъкне от лабиринта на подземните тунели, за да попадне в тъмнина дори без луна, решава, че са го измамили. Гневът му разрушава всички задръжки. — Тя направи пауза. — Обаче мечтата му се изпълни... точно преди да умре.

— Нищо добро не му е донесла.

Тя се поизправи в креслото.

— Проктър, като стана дума за подземия... реших да слеза долу.

Това неочаквано съобщение го смая.

— Имаш предвид долу... където си живяла преди?

Тя не отговори.

— Защо?

— За да... се науча да приемам неизбежното.

— Защо да не го направиш тук при нас? Не можеш отново да слезеш долу!

Тя се обърна към него и впи поглед в очите му с такава сила, че той се сепна. Тогава осъзна, че е безнадеждно да я кара да промени намерението си. Това поне подсказваше, че най-накрая е започнала да приема, че Пендъргаст си е отишъл. Беше един вид напредък. Може би.

Тя стана от креслото.

— Ще напиша бележка на госпожа Траск какви дрехи и предмети от първа необходимост да сложи в товарния асансьор. Ще приемам по едно топло ядене на ден по обяд. Оставено в покрит съд в асансьора.

Проктър също стана и я хвана за ръката.

— Констънс, трябва да ме послушаш...

Тя сведе поглед към ръката му и после го изгледа така, че той веднага я пусна.

— Проктър, благодаря, че уважаваш желанието ми.

После се надигна на пръсти и го изненада с лека целувка по бузата. Обърна се и движейки се, сякаш е сомнамбул, се насочи към другия край на библиотеката, където товарният асансьор беше скрит зад фалшива етажерка с книги. Отвори лавицата, вмъкна се в чакащия асансьор, затвори я и изчезна.

Проктър остана дълго време загледан в етажерката. Луда работа. Той поклати глава и се обърна. Още веднъж почувства как отсъствието на Пендъргаст лежи като сянка върху замъка и него самия. Изпита усещането, че се е провалил с нея. Имаше нужда от време насаме, за да обмисли всичко. Излезе от библиотеката, зави и пресече залата, отвори една врата, която водеше към застлан с пътека коридор, и започна да се изкачва по извитата стълба, която стигаше до старите слугински жилища. Когато стигна до площадката на третия етаж, пое надолу по друг коридор, докато не се озова пред вратата на малкия си апартамент от няколко стаи. Отвори, влезе и затвори вратата зад гърба си.

Трябваше по-решително да възрази срещу намерението ѝ. Сега, когато Пендъргаст го нямаше, той отговаряше за нея. Но знаеше, че каквото и да беше казал, нямаше да промени нищо. Преди много време беше научил, че може да се справи с всеки, но срещу нея е безсилен. Освен това имаше и други семейни дела, за които се тревожеше. Най-неотложното беше какво да каже на сина на Пендъргаст, Тристрам, който учеше в Швейцария и още не знаеше за изчезването на своя

баща. Просто трябваше да се надява, че с времето Констънс ще приеме действителността и когато го направи, ще се върне сред живите...

Една длан в ръкавица се стрелна иззад гърба му, обви гръдния му кош и го притисна с огромна сила.

Макар и изненадан, Проктър реагира инстинктивно с рязко движение надолу в опит да изненада нападателя, но мъжът очакваше тази реакция и я пресече. В същия миг Проктър усети убождане от забита във врата му игла и замръзна.

— Движението не е препоръчително — чу се странен копринен глас, който Проктър шокиран разпозна.

Той не помръдна. Удиви се, че някой, който и да е той, успя да го изненада. Как беше възможно? Беше твърде зает с грижи и невнимателен. Никога нямаше да си прости това. Особено, тъй като знаеше, че *този* човек е най-големият враг на Пендъргаст и както изглежда, се беше върнал от отвъдното.

— Ти си много по-добър от мен в бойните изкуства — продължи мазният глас, — затова си позволих да изравня силите. Онова, което усещаш сега във врата си, е игла. Още не съм натиснал буталото. В спринцовката има една доза натриев пентотал^[1]. Много голяма доза. Ще те попитам само веднъж — само един-единствен път. Дай ми знак, че си съгласен, като отпуснеш тялото си. От твоята реакция ще зависи дали ще получиш обезболяваща доза... или смъртоносна.

Проктър обмисли възможностите си и се отпусна.

— Чудесно — каза гласът. — Доколкото си спомням, името ти е Проктър?

Проктър не отговори. Щеше да има възможност да обърне положението. Винаги съществува такава възможност. Просто трябваше да мисли.

— От известно време наблюдавам замъка. Господаря му го няма, както изглежда, завинаги. Мястото е потискащо като гробница. Всички можехте спокойно да носите черни ленти.

В мозъка на Проктър трескаво се сменяха различни сценарии. Трябва да избере един и да го изпълни. Имаше нужда от време, поне няколко секунди...

— Не си в настроение за приказки? Както обичаш. И без това имам много работа, така че ти пожелавам *лека нощ*.

Когато почувства, че буталото започна да слиза надолу, Проктър осъзна, че времето му е изтекло и че за своя голяма изненада се е провалил.

[1] Т.нар. „серум на истината“. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Дъглас Престън; Линкълн Чайлд

Заглавие: Аленият бряг

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 03.07.2017

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-769-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8672>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.